SINGUR PRINTRE MAFIOȚI

GARRY LUCK

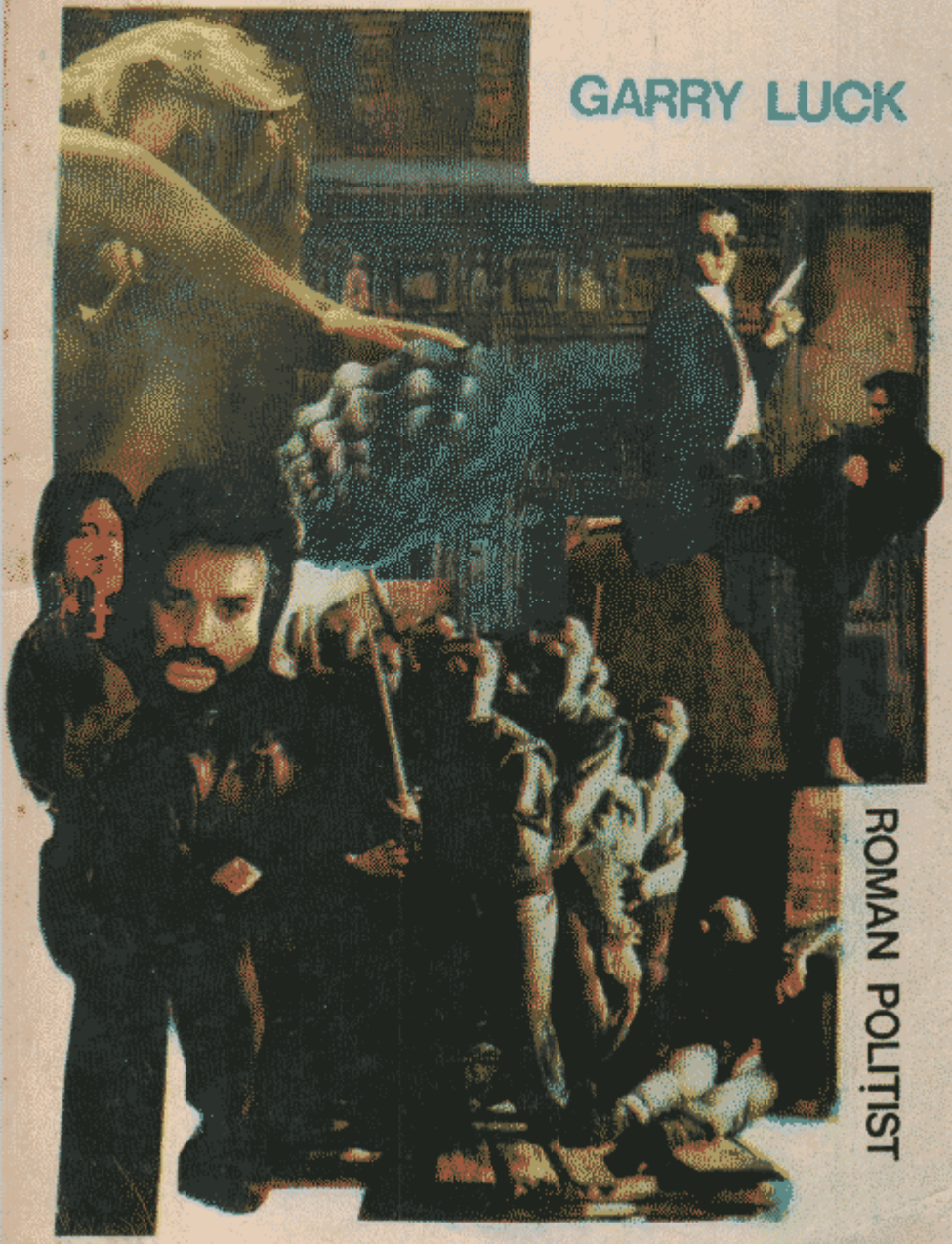

ROMAN POLIȚIST

GARRY LUGER

SINGUR PRINTRE MAFIOŢI

Editura GOLOVEVII Cluj

[redacted]: NICOLAE ROSSO
[redacted]: DAN DUMBRAVĂ

GARRY LUCE

SINGUR PRINTRE MAFIOŢI

— roman poliţist —

1

Gregory Hull, directorul Companiei „Mercurial Service", avea cea mai grea săptămînă din lunga sa carieră comercială. Telefoanele sunau delirant şi toate aduceau una şi aceeaşi veste nefastă: automatele stradale înregistrează pierderi zilnice de zeci de mii de dolari.

Primele sesizări le-a luat uşor. Mai avusese cazuri cînd unii angajaţi certaţi cu disciplina înregistraseră diferite bunuri de consum cu care de fapt nu aprovizionaseră automatele. Puşi în faţa dovezilor, au fost obligaţi pînă la urmă să-şi recunoască vinovăţia şi să suporte consecinţele. Atunci, consecvent principiilor sale de exigenţă, el le-a spus răspicat: „Domnilor, aţi omis faptul că automatele nu ştiu să mintă. Pentru că nu le-aţi respectat cinstea, va trebui să plecaţi!"

Acum, încercase la fel. În primele zile dăduse afară cinci dintre vechii angajaţi ai companiei. Exemplul lor nu a folosit însă la nimic. Ba, dimpotrivă. Cazurile au început să se înmulţească alarmant. A continua pe aceeaşi linie însemna să rămînă fără oameni. A lăsa lucrurile să curgă în voia lor însemna ruinare rapidă. Şi-apoi fenomenul era inexplicabil. Cum să accepţi ideea că în cîteva zile sute de angajaţi onesti, cunoscuţi şi apreciaţi ca atare de-a lungul anilor, au devenit hoţi?

Disperat domnul Gregory Hull a cerut de urgenţă o expertiză tehnică din partea firmei constructoare. Cei de la „Automatic Corporation" au strîmbat din nas, dar

au onorat solicitarea. Rezultatele au fost însă în afara oricărui echivoc: automatele au trecut toate probele cu brio.

Disperarea domniei sale a luat formele unei furii acute. Aici este mîna companiei rivale. Sigur că da! Cum de nu s-a gîndit mai devreme la asta? Spiritul de fair-play l-a orbit. L-a făcut să creadă că toți sînt cinstiți. Ce neroziel

Cu discreția ce l-a caracterizat întotdeauna, s-a adresat unui detectiv particular. Acesta i-a dat speranțe. În două zile după propria afirmație, reușise să intre destul de adînc în subsolul adversarului, acolo unde se puneau la cale (dacă se puneau) loviturile ce-i pricinuiau atîta neliniște. Era convins în sinea sa că pur și simplu i-au fost corupți angajații contra unor mari sume de bani. Așteaptă doar confirmarea și se va răzbuna cumplit. Pentru că Gregory Hull ține la principiul corectitudinii ca jokeul de frîiele calului în timpul concursului de alergare. Cu condiția să nu încerce nimeni să-i ducă de nas, iar dacă se întîmplă totuși ca cineva să îndrăznească, acel individ are pentru multă vreme motive de căință ...

La umbra viitoarei răzbunări începuse parcă să se răcorească. Dar o nouă discuție cu detectivul avea să-l arunce iarăși în neagra disperare.

— Ai reușit să afli ceva? l-a întrebat el, deși mutra omului nu prevestea bucurii.

— Da. Am aflat chiar mai multe și mai grave lucruri decît speram ...

E clar, avu un moment de revelație, Gregory Hull. Se încearcă distrugerea companiei dinăuntru. Împingerea ei pînă la marginea prăpastiei și de acolo, în ultimă instanță, o salvare ca prin urechile acului. De fapt, tot o distrugere, pentru că așa zisa „salvare" ar însemna un alt director, o ticăloasă uzurpare de titlu ... Cine să fie oare? Blițul memoriei sale funcționa ireproșabil. Rînd pe rînd, îi aduse în fața ochilor imaginile membrilor din consiliul de conducere: față, profil, plan apropiat, plan depărtat ... Aparent nici unul, potențial fiecare. Ezitant, se întoarse iarăși spre detectiv.

— Aștept, domnule Strugaite.

— Succesul meu inițial era o cursă, recunoscu aceasta cu o modestie puțin obișnuită la alți frați. Cei de la „Comercial Service" știau deja de mine, mă așteptau în speranța că, urmărindu-mi mișcarea, voi ajunge să și explice propriile pierderi.

— Dar nu vreți să spuneți că și ei ...

— Mai rău decît dumneavoastră, confirmă detectivul. Desigur că nimeni nu o recunoaște deschis, din motive ușor de înțeles. Dar, din lunga discuție ce am avut-o cu directorul, am tras concluzii indubitabile în acest sens.

— Cum? Ați ajuns la Ed Peercy? Între noi fusese o înțelegere, domnule Strugaite. Eu contam, înainte de toate, pe discreția dumitale.

— N aveți nici un motiv să nu contați și pe mai departe. Vă asigur. Aș fi un prost meseriaș dacă mi-aș trăda clientul. Mijloacele prin care eu le-am trezit interesul celor de la „Comercial Service" n-au nici o legătură cu dumneavoastră și nu vă pun într-o lumină defavorabilă. Ci, aș îndrăzni eu să spun, dimpotrivă. Cunoașteți situația din care puteți trage și anumite ... concluzii.

Nu le spusese avantaje. Lui Gregory Hull nu i-a scăpat nuanța și, în alte condiții, ar fi apreciat rafinamentul detectivului. Din păcate, conjunctura era acum de altă natură.

— În principiu, aveți dreptate, se ralie detectivului Gregory Hull, în parte și din dorința de a-l face să uite repede suspiciunea ce i-o dovedise cu atîta lipsă de tact. Dacă starea noastră ar fi relativ obișnuită, am putea discuta cu folos reciproc pe această temă. Din nefericire, noi știm doar că adversarul, dacă lucrurile vor continua, s-ar putea prăbuși cu puțin înaintea noastră. Asta ajută cel mult la o consolare amăgitoare.

Strugaite adoptă o expresie ilizibilă. Ar fi putut foarte bine să scoată din buzunar micul său calculator și să-i dovedească tocmai contrariul. „Comercial Service", deși cu desfacere mai mică decît „Mercurial Service", înregistrase pierderi mult mai mari. Deci ei, la o nouă repriză de concurență, nu ar avea cum să scadă prețurile. Pe cînd „Mercurial Service", vînzînd mai

ieftin, şi-ar dubla, sau poate chiar şi-ar tripla desfacerea. Evident, şi pierderile, dar pe ansamblul activităţii ar înregistra cîştiguri care să le asigure atingerea unui dublu scop: supravieţuirea şi înlăturarea concurenţei. Precipitarea luptei ar atrage după sine agitaţie şi în rîndul celor care au pus la punct sistemul de fraudă, ar spori astfel şi şansele de a fi descoperiţi.

Să nu intuiască toate acestea un om cu experienţa lui Gregory Hull? Fie că-i prea viclean şi adoptă formula naivului, fie că-i prea derutat şi incapabil de asocieri elementare.

— S-ar putea să plătesc un tribut oboselii, se văzu obligat directorul companiei să revină. Traiul sub presiunea întîmplărilor nefaste din ultima vreme... Informaţia dumneavoastră este oricum foarte valoroasă. Ea ne dovedeşte că trebuie să căutăm în altă parte.

— Ba, chiar mai mult, domnule Gregory Hull. Ea dovedeşte că cele două companii au unul şi acelaşi adversar situat undeva în afara lor: un adversar abil şi redutabil, după toate aparenţele.

2

La „Automatic Corporation", luminile rămaseră aprinse pînă noaptea tîrziu.

— Nu-i strategic! fu de părere Diana Work, şefa relaţiilor cu publicul. Luminile aprinse noaptea tîrziu într-o clădire fanion ca a noastră, trezesc ele însele, întrebări.

— Să fim realişti, Diana, îşi exprimă prompt dezacordul Josef Labrador, proiectantul principal al sistemului propriu de programare. Ce reuşim, eventual, să ascundem astăzi, va face mîine cu atît mai mare vîlvă. Opinia publică se manifestă în esenţă ca un terminal. Aparentele pierderi de pe parcurs apar în cumulul final.

— Ah, de ar apare măcar! își arătă Diana Work frămîntările de care era stăpînită.

Un adevărat terminal sufletesc al Corporației, gîndi Josef Labrador despre femeia de alături, din chingile căreia nu va mai scăpa niciodată. Deși, practic, nu poate ajuta cu nimic, de mai bine de trei zile, de la lansarea semnalului de alarmă, biata femeie n-a mai ieșit din clădire.

— Așa procedează numai copiii ce presimt sfîrșitul iminent al părinților și nu vor să piardă clipa finală, a ironizat-o inginerul Tony Emerson, în stilul său greu decelabil între suav și grotesc.

Ea a înghițit în sec, a tăcut, dar nu a plecat. Oamenii s-au obișnuit cu prezența ei și au început s-o considere stringent necesară. În accepțiunea lor nemărturisită, ea devenise mostra devoțiunii față de cauza Corporației. Iar momentele dificile prin care trecea „Automatic Corporation", acreditau un asemenea comportament cu alese virtuți morale, în ciuda gratuității sale.

— E o anomalie! se auzi un glas greu, ca o descărcare de pietriș, în capătul celălalt al sălii calculatoarelor.

Toți își îndreptară privirile spre masivul Helmuth Rieder care se ridicase deja de pe scaun și se plimba ca un leu în cușcă în jurul mesei sale.

— E o anomalie să cauți un dușman abstract, fie el chiar matematic.

— N-ai vrea, dragul meu Hell, să-ți aduc un juice? Știu că-ți place mai ales preparat cu aromă de ananas. În două minute ți-l aduc!

Diane Work umbla ca o păpușă pe sîrmă. Dezmierdat, masivul Helmuth Rieder se lăsă convins, deși nu simțea cîtuși de puțin nevoia unui juice, după cafelele tot mai tari și la intervale tot mai scurte, băute în ultimele douăsprezece ore.

— Nu neg, teoretic este posibil să descoperim varianta bolnavă inoculată în automatele noastre, încerca Helmuth Rieder, calm și oarecum jenat de ieșirea ce-o avusese, să-și explice poziția. Ca matematician, aș putea fi chiar mîndru de încrederea ce mi se acordă. Numai că nu înțeleg de ce trebuie să descoperim noi fap-

ta, cînd aiții, prin mijloace mult mai puțin costisitoare probabil, ar trebui să găsească făptașul. Să presupunem că reușim pînă la urmă să depistăm formula spion injectată în memoria sistemului nostru. De unde știm noi că o altă formulă diversionistă nu este deja pregătită?

Helmuth Rieder avea dreptate. Toți simțeau la fel, deși nu aveau curajul să-și ducă gîndurile pînă la capăt. Corporația lor a trăit în principal pe seama celor două companii comerciale. Peste șaptezeci la sută din automatele produse în ultimii doi, trei ani, le-au livrat aici. Sigur, deocamdată, păgubașii direcți bîjbîie. Supuse probelor de rutină, aparatele corespund. Dar se vor găsi „binevoitori" să le deschidă ochii. Iar cînd vor descoperi că s-au atins în domeniul electronicii și performanțe negative extraordinare ca această îmbolnăvire a memoriei calculatoarelor, ba mai mult, cînd vor avea revelația faptului că dintr-o asemenea epidemie li se trage nenorocirea, scandalul va fi inevitabil și cu urmări imprevizibile.

3

La barul central din Yaleston — o localitate din constelația zecilor de asemenea așezări anonime în jurul orașului Atlanta, își făcură apariția cinci bărbați. Dincolo de faptul că toți erau străini, sub vîrsta de mijloc și relativ bine făcuți, mai aveau o trăsătură comună, mult mai evidentă decît celelalte: erau obosiți și apatici.

— V-am fi recunoscători, se adresă unul dintre ei barmanului, dacă ne-ați putea închiria, pentru o oră cel mult, una dintre încăperile mai mici de care dispuneți

— O.K., se arată omul de acord, fără alte explicații, și făcînd semn cu mîna spre unul dintre colțurile sălii strigă: Ketty, pregătește sala rîndunicii pentru domnii! Apoi, cu aplomb ospitalier: În trei, patru minute o aveți. Sala este de altfel în perfectă ordine, dar cum oamenilor de prin părțile noastre nu le place discreția, e rar folosită. Pînă atunci, dacă doriți ceva aici: un whisky, un brandy... Se zice că băuturile sînt aceleași peste tot, dar eu nu-s de aceeași părere...

Peste murmurul sălii răzbătură cîteva cuvinte mai tari. Cea care răspunse la numele Ketty — o figură de mexicană fișneață, încerca zadarnic să se smulgă de lîngă o masă... Un tînăr o prinse de mîini, iar ceilalți din jurul mesei îi țineau isonul la declarațiile pipărate ce i le făcea.

— Jack, strigă barmanul nemulțumit, aici nu-i casă de rendez-vous! E o chestiune care credeam că am lămurit-o! Jack, te rog!

Fata reuși să scape și, grăbită, o luă spre una din ușile laterale.

— Neam de nimic! murmură barmanul ca pentru sine, străduindu-se să-și ascundă mîhnirea sub un zîmbet larg. Cum ziceam, domnilor, băuturile împrumută cîte ceva și din climatul în care sînt servite...

— Poftim! Ține-ți plata, zgîrcitule! Dacă vrei ți-o iau cu ora!

Trecînd printre bărbații străini, tînărul Jack îi aruncă barmanului o hîrtie de o sută de dolari.

— Nu era vorba de plată, Jack, se arătă acesta conciliant. Ketty are ceva urgent de făcut. Noi sîntem la dispoziția clienților, Jack.

— Eu nu-s client?

— Ești. Dar acum avem ceva de făcut pentru domnii...

Tînărul se întoarse și cîntări din ochi pe cei cinci, care pînă atunci fuseseră pentru el niște cantități neglijabile.

— Pentru ăștia?! Alf, ești un porc de cîine!!

— Jack, nu-ți permit! ripostă barmanul, făcîndu-se stacojiu la față. Uiți prea ușor că pînă mai ieri veneai să te serveso pe datorie.

— Mai vedem noi ce permiți și ce nu permiți tu. Deocamdată, spune-le ăstora să plece.

— N-am s-o fac.

— Da? Atunci am să le-o spun eu, continuă tînărul măsurîndu-i iarăși din ochi cu obrăznicie, cu aroganță. Sper c-ați auzit despre ce-i vorba. După cum observați, aici e cam strîmt. Băieții mei n-au aer. Stergeți-o!

— Aveți și voi răbdare cel mult trei sferturi de oră, încercă să negocieze unul dintre străini.

— Trei minute! se arătă tînărul neînduplecat, privind triumfător spre masa prietenilor săi, și-apoi consultîndu-și demonstrativ ceasul.

— Credeam că ești totuși mai înțelegător, interveni cel mai pirpiriu dintre străini. Regret! ...

Tînărul nu apucă să schițeze nici un gest. Pirpiriul lovi fulgerător la ficat, apoi îl prinse ca pe un sac și, luîndu-l subsuoară, îl duse la masa celorlalți, al căror entuziasm războinic se stinse subit.

— Băieți, vă spun un secret, le șopti Pirpiriul. M-am grăbit eu să-l salvez, ca să nu încapă pe mîna șefului. Era o tragedie ...

Murmurele deveniră mai estompate. Agreabile. Aproape muzicale. Barmanul ținu să-i conducă personal în salonul rîndunicii.

— Whisky Mister Alf! Whisky în șase pahare, dintre care în unul fără ghiață, iar după zece minute, cinci biftecuri și trei sticle de Bourbon.

În salonul rîndunicii se făcu liniște deplină. Cel mai în vîrstă dintre cei cinci scoase din buzunarul de la piept o mică eșarfă ce reproducea în miniatură drapelul Statelor Unite. Înfășură cu ea unul din pahare, apoi cu un chibrit aprinse băutura din el.

Ridicară cu toții paharele și, pe rînd, ciocniră cu paharul transformat într-o candelă cu pilpîiri albăstrui.

— Adio Niky Dorset! spuse calm și solemn cel mai în vîrstă. Înainte ca toți împreună, cei cinci, să dea paharele pe gît dintr-o singură înghițitură.

— Despre morți numai bine! îndrăzni Pirpiriul să afișeze pe fața sa măslinie, schița unui zîmbet amar.

— Umorul lui oniric era totuși o calitate greu accesibilă altora, își exprimă părerea cel mai blond dintre

el — o mutră tipică de viking urban. Să lași un testament cu o singură clauză prin care să pretinzi înmormântarea ta în cel mai apropiat cimitir catolic de locul unde vei muri, e o mare zacialma trasă colegilor, s-o recunoaștem.

— Ba, dimpotrivă, interveni cel mai în vîrstă. E o formă elegantă de a nega ce-i penibil în meseria noastră" A trăi dedublat, a muri discret și a fi înmormîntat anonim" erau probabil condiții prea insuportabile pentru ei

— Mai ales ultima dintre aceste cerințe imperative, zise Pirofrigi. De ce să fii înmormîntat în secret, cînd treaba asta șade pe capul altora?!

Zîmbetului său ironic i se asemănară și altele. Cei mai în vîrstă cedă pînă la urmă și zîmbi și el în fond, lucrurile trebuie luate așa cum sînt. Ca oameni ca ei, între viață și moarte granițele erau extrem de nesigure și labile

Serviră biftecurile și ajunseră la Bourbon. Vinul, dezvăluind culori de aur palid, nu reuși totuși să-i îndemne la prea multă vorbă. Tăcerea fiecăruia se contopea în tăcerea tuturora, făcînd-o audibilă. Abia în urmă, cel mai în vîrstă spuse iarăși cîteva cuvinte.

— Dacă nu de care se ocupa Niky Dorset propun să fie preluat de Juraj Petra. Vreau să-l întreb are ceva împotrivă acestei propuneri?

Întrebarea era la fel de inutilă, ca o linie trasă cu cărbunele pe un plan negru. Conformi obiceiului, preluarea cazului la care lucrase un coleg dispărut se făcea fără comentarii. Cel desemnat se mulțumi să dădice brațul semnalînd astfel acordul său.

4

Furan Petre avu pentru prima şi, din păcate, pentru ultima oară, posibilitatea să se convingă că Niky Dorset fusese un om cu totul aparte. Umorul său negru nu constituise doar o calitate aleatorie invocată de cei care l-au cunoscut mai bine, ci chiar o modalitate de a fi. Însemnările în legătură cu ultimul caz, scoase din seiful secret ce-l avea la Antimaf, erau o probă revelatoare. Dar ele mai sugerau şi abilitatea cu care Niky Dorset îşi făcuse din umorul său „armură pe sub piele" — o formă cu totul particulară de a-şi încifra gîndurile şi presupunerile.

„Cazul de care mă ocup — nota el — seamănă cu un aisberg. Iar eu cu naivul gata să creadă numai ceea ce vede. Un individ evadează din Centrul de psihoterapie intensivă (ce subtitlu elegant pentru elasticul spital de nebuni!) şi este împuşcat de un altul, după toate aparenţele, sănătos. Ei, se mai întîmplă, prea bine fiind ştiut faptul că adesea te scoate din sărite cîte unul normal şi atunci de ce să te miri de un psihoterapeutizat? Poliţia s-a pus pe treabă şi, într-o primă etapă, cu rezultate spectaculoase. Cinci persoane au identificat fără dubii criminalul. Singurul care şi-a declinat identitatea atît de ferm recunoscută a fost criminalul însuşi. Ei, şi una ca asta se mai întîmplă, ba chiar destul de des, criminalii nefiind, în general, prea mari amatori de brăţări cu închizătoare.

Dar numai la douăzeci de minute după săvîrşirea crimei, cel identificat drept criminal a fost oprit de poliţia stradală pentru nereguli de circulaţie, la o distanţă de circa o sută de kilometri, în timp ce conducea un mare autofurgon frigorific. Ei, şi? Nu trăim noi în epoca surpării tuturor performanţelor de viteză? Asta cam aşa ei! Dar între cei o sută de kilometri se află un munte cu vîrfuri de peste trei mii de metri şi, întîmplător, încă fără o şosea care să facă legătura directă între versanţi.

Acestea ar fi aspectele de suprafață ale aisbergului de care mă apropii vitejește în barca mea gît e coajă de nucă . De altfel, prima tentativă de a-l găuri (căci în asta constă specificul navigației mele — aisbergul trebuie găurit și nu ocolit!) s-a și soldat cu rezultate pe măsura raporturilor reale de forțe. Ajuns la Centrul de psihoterapie intensivă din Newcastle, am crezut de cuviință să încep cu servirea unei simple cafele, jos, în bistroul sindat ornamentat de la demisolul clădirii centrale — e adevărată navă amiral în spatele căreia stau risipite altele vreo zece nave — clădiri înșirate pe un tăpșan cu terburi melancolice, ca să nu le spunem pîrjolite de căldură.

„Iar ne calcă ăsta cu tălpile goale!" zise singurul consumator aflat în bistrou la acea oră matinală, despre care nu eram în stare să jur că-i femeie.

„Care ăsta?" m-am considerat eu obligat să întreb, mai ales avertizat de posibile obligații față de sexul sensibil.

„Cum, care?" mi-o întoarse ea cu uimire sinceră. Soarele! N-ai sesizat că-i mai neobrăzat ca oricînd? La uite cum dansează step pe ferestre și ticăloșii ăștia aici n-au catadicsit să lase din așternuturi."

Înțelegînd cine erau ticăloșii, aruncă și eu o întrebare nevinovată:

„Dar văd că aici poate intra și ieși fiecare după bunul său plac. Nu este portar și nici măcar poartă."

Femeia se întoarse spre mine, onorîndu-mă cu întreaga ei față. După ce priviri sfredelitoare îmi aruncă, nu m-aș mira să aibă în locul ochilor, două burghiuri.

„Ce vorbești, domnule, n-ai sesizat gardul?"

„Care gard?" mă bîlbîi eu, nereușind să mi ascund uluiala.

„Cum care? Gardul ce ne înconjoară pe fiecare! Gardul inexpugnabil! Gardul fatal! ... Auzi colo! Intră și pleacă fiecare după bunul său plac. Dar unde crezi că te găsești tu aici?"

Dialogul avea șanse să devină și mai interesant, dacă o intervenție colaterală nu mi-ar fi făcut să țin cuvintele în gîtlej.

„Doriți omleta acum sau mai tîrziu?" o întrebă pe

femeie un tip serviabil nevoie mare, apărut ca o umbră de după perdeaua pictată cu scene de un erotism demonetizat.

„Mi-e adus sus la cabinet, după orele de consultații". Și apoi, ca un ecou nestins al indignării. „Auzi colo! Intră și lese cine vrea! Cită naivitate!"

După plecarea atît de ofensatei persoane, curiozitatea m-a împins către tipul serviabil.

„Cum cine?!" s-a arătat acela uluit de întrebarea mea. „Se poate să nu cunoașteți pe directoarea acestui Centru?"

În locul altor comentarii, am preferat să înghit cuvintele ce au le rostisem înainte și pe care le simțeam acum în gît ca pe niște cocoloașe de hîrtie."

Lectură agreabilă și total ineficientă, fu obligat să recunoască Juran Potra. Capabilă să-ți sugereze, eventual, climatul în care s-a produs crima, nicidecum să-ți ofere și vreun element concret. Într-adevăr, un tip de detectiv cu totul aparte a trebuit să fie acest Niky Dorset. Așa cum aparte și ciudate au fost și condițiile morții sale. L-au găsit pe autostrada 85 Nordt țîrîcat de o grenadă judecînd după schiile ce i-au fost extrase din corp. La cîteva zeci de metri de el era răsturnat un autofurgon frigorific al companiei „Mercurial Service" pe jumătate sarbonizat. Aparent, între el și acest vehicul trebuia să fie o legătură directă și pornind de aici, un reper, dacă nu un fir călăuzitor pentru cine urma să cerceteze cazul. Dar această relație previzibilă era neîntemeiată din două motive relativ absurde: compania „Mercurial Service" declara că are parcul de autofurgoane întreg, nu pierduse nici una din piesele de inventar, iar între resturile carbonizate ale autovehiculului de pe autostradă s-au găsit rămășițe vagi, provenind indubitabil din cadavrele a doi oameni dispăruți deși nimeni nu a reclamat în Statul Georgia nici o dispariție umană neelucidată, în acele zile.

„Ei bine. Mr Juran, concluse Potra în linia de gîndire a lestului său coleg: așa fiind situația, ia-ți barca și dute să găurești aisbergul! Adăugînd apoi și propriul său punct de vedere: dar numai după ce i-ai dat ocol pe toate părțile!"

5

Marele furgon frigorific se angajă cu viteză moderată pe autostradă. Traficul mai puțin intens la acea oră matinală ar fi permis o viteză mult mai mare, ceea ce era de altfel și de dorit, distanța ce urma să fie parcursă măsurînd mai bine de o mie cinci sute de kilometri. Șoferul însă — un uriaș cu mușchii pierduți sub grăsimi și o față de boxer care s-a sprijinit mereu cu nasul de pumnii adversarului — ducea parcă în furgonul din spate întreaga sa lehamite despre lume.

— Mac Daine! Cine-i ăsta, domnule? Cum își permite? Cine-i dă dreptul? Cum adică? Fiecare potlogar din compania asta dă ordine cum vrea și cui vrea?

Omul de lîngă el, nimeni altul decît Juran Potra, dovedea o răbdare ce promitea să fie mai lungă ca drumul ce-l aveau de parcurs. Șoferul începuse cu directorul companiei „La ăla gîndire? Cîtă transpirație la peștele de sub gheață"), continuă cu reprezentanta relațiilor cu publicul (Lipicioasă ca o compresă! Se lovește unul la chestia aia? Hop și ea! Înșfacă, se prinde și mai scapă de poți!), coborî la șeful de garaj, Gregory Donald (Tocmai mie să-mi facă una ca asta Greg! Tocmai mie să-mi pună zăbrele ca la cai de tracțiune! Așa proastă părere ai tu despre mine, prietene Greg? Așa idiot mă crezi? Foarte bine! Și eu cred că ești un dobitoc și te voi pune să mugești ca să se convingă și alții! Și eu cred că-ți cad măselele din gură și-ți voi dovedi cînd o să ți le culegi de pe jos!), ca să urce iar la acest Mac Daine, un individ oarecare din serviciul transporturi.

— Hm... Și zici, băiete, că ăsta te-a repartizat cu mine?

— Da, domnule Koestler!

— Mama lui de scribălău! Dar cine-l dă lui dreptul să hotărască?

Omul de alături ținu neapărat să-i spună șoferului „domnule". Era un răspuns la impertinența prostească și primitiv-arogantă pe care acesta o dovedise de

la început, de cînd nu-l mai scotea din „băiete", cu toate că diferența între ei, extrem de evidentă la greutate, părea total neglijabilă la vîrstă.

— Nu-i valabilă repartizarea! E o simplă cacialma! O formalitate, pe care fac eu ceva... Dacă n-ai trecut pe la sindicatul nostru, te poți retrage de pe acum, băiete! Acolo hotărăște Trenek, iar noi luăm în considerare numai hotărîrile lui.

— Îmi pare rău de încurcătură, domnule Koestler. Nu mi-am închipuit că la „Mercurial Service" există un astfel de procedeu. Personal, credeam că abia după angajare și după ce te înscrii în organizație, vine sindicatul cu punctul său de vedere...

— Rahat! Asta-i teorie, băiete. Gargară! Ce mai gargară cu rahat, dacă e să ți-o spun pe șleau!

Într-o casă normală, dacă reușești să-i sustragi cheile, poți intra pe ușa din față, gîndi omul de alături. La o casă căzută într-o rînă, cum ușa nu-i funcționează, trebuie să ai răbdare ca să dibuiești o intrare. Or, asta e căzut și blocat pe toate părțile! Deocamdată...

— Îmi pare rău, domnule Koestler! Îmi pare nespus de rău că n-am știut de la început cui să mă adresez. La întoarcere voi trece neapărat pe la domnul Trenek.

— Tîrziu! Ai ratat orice șansă! Alergînd pe pista fără cronometru, ai ieșit din concurs! Asta ți-o spun eu, băiete... Apropo, cum ziceai că te cheamă?

— Jefferson. Ted Jeferson.

— Jefferson! Unde naiba am mai auzit eu de numele ăsta?

— Ați putut auzi oriunde. Este un nume frecvent. După cîte se pare, a fost chiar și un președinte al țării cu numele ăsta.

— Ascultă, băiete. Cu mine nu-ți merge! Numele ăsta l-am întîlnit o singură dată la concursul de cocoși din Puerto. Și află de la mine că-l purta catîrul unuia dintre organizatori.

Aerul condiționat din cabina confortabilă scutea pe cei doi de canicula zilei de afară, unde căldura și gazele eșapate prinseră a țese deasupra autestrăzii aparent tremurătoare pînzeturi albăstrii. În schimb, înăuntru mașinii se simți o tensiune asumată resi-

proc de cei doi, tensiune pe care tăcerea prelungită o făcea parcă perceptibilă olfactiv.

Koestler trase furgonul într-unul din locurile de refugiu. Autostrada „ținea" poalele muntelui și peisajul reușea performanța de a mai păstra pe acolo și cîte ceva natural, mai puțin alterat de furia modernizării. În dreapta autostrăzii, la o aruncătură de piatră, după o coborîre peste grohotișuri, se vestea ici, colo, printre pîlcurile de arini, albia unui rîu.

— Băiete, ar fi cazul să aduci niște apă! se adresă șoferul însoțitorului său, pe același ton îmbibat de trufașă aroganță.

Omul luă o găleată și coborî cîțiva metri, cînd se auzi strigat. O a doua găleată îi sosi deasupra capului.

— Hei! Crezi că asta nu-i tot pentru cărat apă? Sau ai uitat cumva cine mai purta nume ca al tău?

Șoferul era indiscutabil unul dintre acei indivizi abrutizați, care, simțind pe limbă gustul durității, o secretă tot așa cum păianjenul secretă substanțe din care își face plasa. Dar poate că asemănarea cu păianjenul trebuie dusă și mai departe. Poate că duritatea lui nu era numai o trăire fără alte intenții, ci, dimpotrivă, o probă pentru verificarea adversarului. Juran Potra auzise și citise multe despre „Sindicatul camionagiilor", despre legăturile și afacerile acestuia cu „Confederația crimei". Robert Kennedy se remarcase ca jurist îndeosebi prin luciditatea cu care luptase împotriva unor șefi ai sindicatului, celebri la vremea lor prin afacerile necurate ce le guvernau, și nu puțini sînt cei ce mai cred că asasinul candidatului la președinția țării a avut mai mult decît simple relații cu unii dintre acești indivizi.

Cît despre unele legături ale liderilor acestui sindicat chiar cu F.B.I. au au lipsit anumite legende. Cum adică — se întrebaseră atunci oamenii cinstiți, obișnuiți să umble numai cu candela legii în mînă: cîinele de vînătoare fraternizează cu lupul?

Pentru cei inițiați însă în căile labirintice urmate de obicei de serviciile secrete, nimic nu provoacă mirare. În viziunea lor asupra lumii, dialectica și corelațiile stabilite în virtutea legilor ei ocupă un loc atît

de important, încît filozofii marxiști abia dacă le-ar putea fi ucenici. Ei niciodată nu vor nega din capul locului o informație care spune bunăoară că victima și călăul colaborează în secret pentru a ajunge la o execuție cît mai spectaculoasă, ei vor căuta argumentele de natură să facă posibilă o asemenea convergență de interese.

Oricum, maleficul sindicat intrase în ultimii ani într-un con_al tăcerii și lumea, obișnuită cu falsa ipoteză că despre ce nu se vorbește nici nu există, îl trecuse, după cîte se vede, prea repede între așteptatele dispariții. Grabă păguboasă în adormirea conștiinței civice. Căci iată, sindicatul există și sînt semne dintre cele mai palpabile despre implicarea lui în afaceri murdare.

Pe cînd reveni Jefferson cu cele două găleți, Koestler se așezase la masă. Cîteva conserve de sunică, și sticle de coca-cola toate desfăcute în fața sa pe una din tăbliile de oțel inoxidabil aranjate în acest scop, prevesteau o poftă de mare gurmand și explicau perfect cum s-a ajuns la clădirea colosului.

— Descalță-mă! ordonă Koestler printre bucatele ce le mortăcia de zor, lăsînd impresia că-i tocmai gata să înghită o minge de tenis.

Era atît de sigur de rolul său dictatorial, că ezitarea lui Jefferson o puse exclusiv pe seama neînțelegerii și nicidecum a vreunui refuz din partea acestuia.

— Asta presupune să mă descalți, să-mi scoți ciorapii, să-mi sufleci pantalonii și să-mi bagi fiecare picior descult în cîte o găleată, explică el cu o răbdare justificată doar de satisfacția răutăcioasă ce și-o procura vorbind.

Juran Petra avu o clipă nefastă. Dorința de a-i prinde nasul lung, poros și negru, a i-l întoarce în gură și a-l obliga să și-l muște, era cît pe ce să-i înfrîngă voința. Își aduse însă aminte că înainte de „a sparge aisbergul cu barca sa modestă, se angajă să-i dea ocol pe toate părțile".

O putoare de picioare grase și asudate emană împrejur, tatelară. Gîndul că efluviile ei grețoase vor tăia colosului pofta de mîncare îl făcu pe cel ajuns un umil

servitor să se amăgească inutil. Koestler îngurgita dezlănțuit ca un bou ajuns la iezle după trei zile de nemîncare și se simțea pe banca de metal și cu picioarele băgate în gălețile de apă ca un împărat oriental așezat pe tron, înainte de a rosti ceva decisiv pentru imperiul său.

Aceleași raporturi se păstrară toată după-masa. Premisele de la care pornise Juran Potra erau deja năruite. Cum să tragi de limbă și să afli lucruri noi, care să constituie apoi puncte de pornire pentru alte ipoteze, de la un asemenea individ? Prin comportamentul său, namila era o mostră greu de aplicat unei categorii, dar reprezentativă probabil pentru felul cum se gîndea și se acționa în sectorul de transporturi ale celor două companii. Acum nu mai avea nici un dubiu că între moartea lui Niky Dorset și furgonul ars pe autostradă a fost o legătură directă. Faptul acesta devenise pentru el o convingere suficientă sieși, viabilă deci fără propteleie unor argumente, dar această convingere netezea doar drumul parcurs pînă la un punct, fără a-l duce mai departe. Căci se ridicau cel puțin trei întrebări esențiale: Cui a aparținut în realitate furgonul? Ce persoane au dispărut odată cu el, fără ca cineva să le sesizeze lipsa? Cum a fost posibil ca un furgon căptușit cu gheață să ardă pînă la cîteva rămășițe calcinate? Iată întrebări ce rămîneau în fața lui „ca săbiile scoase din teacă" și, deocamdată, lipsite pînă și de promisiunea unui răspuns.

În pragul acestui defetism ajunse Ted Jefferson la ceasurile serii, cînd Koestler trase și el la motelul Levis Wall — o clădire nouă, înconjurată de altele mai vechi, pe care și le subordona vizibil din punct de vedere funcțional.

Koestler lăsa impresia că ajunsese într-un loc familiar. Ba chiar mai familiar decît s-ar fi cuvenit după felul cum, în urma unei discuții de două fraze cu tipul ce-l întîmpină zîmbitor în hol, se întoarse spre Ted Jeferson și-i spuse:

— Din păcate, o singură cameră cu un singur pat este tot ce mai au liber. Așa că va trebui să te culci în cabinăl

Zîmbetul răutăcios îi curgea din colțul buzelor ca o pastă vizibilă. „Ce efort inutil să-i faci prostului rău, cînd singur și-l face mai repede!“ fu butada de care-și aminti subit Juran Potra, privind grămada de ticăloșie din fața sa. Din dorința de a-l batjocori, namila îi crea condiții să rămînă singur. Iar un asemenea timp va trebui folosit. Nu-i era încă prea clar ce se va întreprinde, dar simțea că i se oferă, involuntar, o șansă. După cum nu era exclusă nici alternativa: nu cumva Koestler vrea cu orice preț să se descotorosească de el? Și dacă această comportare bestială a individului este armura în spatele căreia se ascund alte planuri mai subtile?

— Nu-i nici o problemă, se arătă Jefferson împăcat cu situația Intru cu dumneavoastră să iau cina și mă retrag îndată.

În restaurantul motelului se aflau numai cîteva persoane. Dovadă cît era de ocupat! După ce intră, Ted Jefferson se lovi ușor cu palma peste frunte.

— Ce uituc sînt! Vreau să mănînc și borseta cu banii mi-am lăsat-o în bagajul din cabină.

Ieși afară ca să revină peste cîteva minute. Se îndreptă către masa lui Koestler și, ajungînd lîngă el, i se aplecă la ureche:

— În timp ce-mi scotoceam în geamantan, se apucă Jefferson să-i povestească, un alt furgon opri lîngă al nostru. „În sfîrșit am ajuns“, vorbi un individ, coborînd. Abia aștept să mănînc un biftec și să beau o bere!“ „Pe dracu!, zice cel ce se afla la volan. Nu vezi peste cine dăm aici?“ „Cum? Asta ar putea să fie furgonul lui Koestler?“ „Bineînțeles! Uite-i semnul!» „Fir-ar...“ Vă rog să mă scuzați că nu îndrăznesc să repet ce mi-a fost dat să aud din gura ăluia de era jos. Dar după ce-a zis ce-a zis, și care lucruri nu se pot spune, s-a urcat repede în cabină și duși au fost...

— Cu ce mașină erau?!

— Cu un furgon ca al nostru sau asemănător...

— Ce număr avea? Cum arăta?

— Păi, nu știu exact. Și nu știu pentru că auzindu-i m-am tupilat așa de tare că nimic nu mai puteam vedea...

— Catolicismul, baptismul și iehovismul măsit de viață! Deci n-ai avut curiozitatea să vezi cine-mi poartă simbetele?!

— Ba da, însă frica...

— Să te ia naiba!

Ted Jeferson primi insulta cu o mutră spăsită, de om nevinovat și neputincios. Nu mai avu nici curajul să rămînă la cină. Rugă bucătarul să-i pregătească un hamburger și cu el în mînă, ieși grăbit.

6

Ajuns în cabină, Juran Potra își luă sacul său de provizii. Scoase din el conserva pe care scria „Cal de mare în suc de tomate" și-i desfăcu fundul dublu. Luă micul aparat de recepție și-i legă „firul de păr visător" la vestaantenă ce-o purta la vedere, peste cămașa cu guler special. Era curios dacă i-a reușit fixarea „acului de gămălie" în manșeta cașchetei ce-o purta Koestler. Abia cînd răzbătu pînă la el fondul sonor al mișcărilor și discuțiilor din sala restaurantului se liniști și începu să rupă cu poftă de lup din hamburger-ul cumpărat.

Pe fondul sonor se decupară distinct cîțiva pași.

— Ești tot mai apetisantă, Ellen. Al naibii să fiu eu chiar acuma de nu-i așa!

— Ia mîna de acolo, Koestler! Uite, dacă ții neapărat să-ți bagi degetele undeva, tocmai ți-am pus farfuria în față. N-ai decît să renunți la furculiță!

— Nu fi mofturoasă, Ellen, știi prea bine că-mi placi. Pe cinstea mea că, venind încoace și gîndidu-mă la tine, era să lovesc de cîteva ori volanul...

Rîsul său suna spart, găunos. Trecut prin filtre acustice succesive, ar rămîne un fel de grohăit doar aluziv-omenesc. Dintr-o mostră ca asta — zîmbi Juran Potra —

Steward Mill, psihanalistul profilat pe „decriptarea stărilor bio-psihice din manifestări spontane" ar scoate informaţii pentru o conferinţă de două ore. Prin animalismul său, acest Koestler l-ar incita desigur pe bătrînul şef de laborator de la Antimaf, oferindu-i un cîmp de cercetare cu toate semințele caracterului încolțite și răsărite.

— Dacă vrei neapărat să ţi-o spun, află că n-aş mai împărţi o noapte patul cu tine, chiar de ţi-ai pune la bătaie cîştigul pe-o lună şi ţi-ai lăsa în prealabil labele nespălate pe casa scărilor.

— Te crezi tare, Ellen! exclamă Koestler, slobozind pe urma cuvintelor sale acelaşi val de rîs găunos. Te crezi foarte puternică! Uiţi prea uşor că ai faţă de mine anumite obligaţii...

— Nimic nu-ţi datorez, Koestler! ripostă cu fermitate, femeia. M-am culcat odată cu tine şi gata! Înţelege că nu eşti genul meu... Nu pot!

— Da? Nu-mi datorezi chiar nimic? Uiţi prea uşor că Joe Lamax e fratele tău!

— Şi ce-i cu asta? Crezi că lui Joe îi este frică de unul ca tine?

— Unul ca mine ştie cîte ceva... Rîse iarăşi. Unul ca mine, care face săptămînal ruta asta poate vedea şi auzi multe.. Poate vorbi sau poate tăcea, fetiţo! Depinde...

— Canalie!

— Aştept, Ellen. Mai bine zis, acum voi servi cina şi voi bea o sticlă de vin roşu... Timp suficient, cred eu, ca să te răzgîndeşti...

— Te-nşeli, Koestler! E timp suficient nu să mă răzgîndesc eu, ci să coboare Joe.

— Ascultă, Ellen...

Se auziră paşii femeii îndepărtîndu-se, apoi un scîrţîit şi alţi paşi, grei, apăsaţi, păstrîndu-şi aceeaşi intensitate.

— Asta numeşti tu ospitalitate, Thaxter?

— Nu înţeleg, Koestler, ce vrei să spui?

— Că permiţi unora din personalul tău să-şi bată joc de musafiri, asta vreau să spun.

— Te referi la cineva anume, Koestler?

— La Ellen Lamax, de exemplu. La ştorfiţa asta ce vrea să ia de la un bărbat cu zece mîini şi să-i dea cu una.

— Iartă-mă, Koestler, dar sînt anumite chestiuni în care prefer să nu mă bag. De altfel, am mai spus-o şi în alte împrejurări, discreţia face parte din meseria mea; discreţia şi imparţialitatea.

— Fie! Dacă-i pe-aşa, am şi eu dreptul de-a mă apăra şi te anunţ că nu voi plăti un cent pentru stricăciuni. N-are decît să coboare Joe Lamax şi-o să-l bat de toţi pereţii ăştia!

— Joe Lamax?! Eşti nostim, Koestler, pe cinstea mea ţi-o spun! Tipul n-a dat pe aici de-o săptămînă.

— E sus!

— Ce naiba, Koestler, nu mă cunoşti? Uiţi că mă ocup personal de registru? Nu ţi-am spus cînd ai sosit că motelul e aproape gol? Cum crezi că s-ar putea afla Lamax aici, fără ştirea mea?

— Aşadar, ştorfiţa de soră-sa minte!

— N-am văzut, n-am auzit, nu mă bag...

— Să nu mai îndrăznească să-mi iasă în cale ticăloasa, c-o iau de păr! O demontez! O fac bucăţele!...

Se auziră din nou aceiaşi paşi grei, apăsaţi, încheiaţi cu un scîrţîit după toate probabilităţile, ale scaunului tras pe gresie. Urmă un morfăluit primitiv, din cînd în cînd întrerupt de un gîlgîit noduros şi mici gemete eşapate din gîtlejul prea plin. Erau semnele sonore ale faptului că odată cu mîncarea şi băutura, Koestler înghiţea şi amărăciunea eşecului sentimental.

Juran Potra se lăsă iniţial cuprins de o satisfacţie răutăcioasă şi chiar zîmbi. Apoi, unul dintre acele simţuri obscure, ce dau în realitate sarea şi piperul meseriei de detectiv pentru cine le posedă, trase alarma. Situaţia creată ar trebui folosită! Existau toate premisele unei diversiuni, bomba era practic amorsată, rămînea doar să se aprindă fitilul...

Desfăcu micul geamantan şi din trusa de bărbierit culese cîteva obiecte ciudate, care tratate cu spray adeziv şi aplicate pe faţă primiră identitate: mustăţi, barbă, sprîncene suplimentare, o tăietură la rădăcina nasului şi o mică arsură pe tîmpla stîngă. Întorşi pe dos, panta-

lonii se făcură mai noi și de altă culoare, iar părul, ajutat cu un singur jet dintr-un spray minuscul, deveni temporar sîrmos și răzvrătit.

Noul individ confecționat astfel nu se grăbi să intre. Traversă agale curtea motelului, parcă se mai gîndea dacă e cazul să-și întrerupă aici călătoria, sau s-o continue. Nici cînd ajunse în hol, nu părea mai hotărît. Ezita vizibil. Observînd în spatele unui paravan un telefon public, se îndreptă spre el, unde zăbovi mai bine de două minute. Cînd ieși de acolo era nemulțumit. Să fie de vină discuția avută, sau faptul că tocmai se stinse becul din acel colț și telefonul rămase ascuns în semiîntuneric? Ai fi zis că individul era gata să reclame defecțiunea, dar constată că nimeni altcineva nu se afla în acel moment în hol, iar peste alte două minute, cînd unul din ai casei trecu fără să sesizeze măcar că după paravanul cu telefon lipsea lumina, individul renunță la intenția sa și se calmă brusc.

Intră, în sfîrșit, în sala restaurantului. Aruncă o privire-blitz peste mese și se duse la bar.

— Un suc de ananas!

Barmanul veni să întîmpine cererea noului său client cu o mutră disprețuitoare. Expresia acestuia era însă atît de severă, că-i pieri subit cheful de zeflemea și-i prepară sucul cu toată priceperea de care era în stare.

Străinul sorbi de cîteva ori și, așezat pe scaunul înalt, se răsuci către sală. Nimeni nu-i sesizase în mod deosebit prezența și, cu excepția barmanului probabil, nu-i acorda vreo atenție. Pe la mese, minute în șir, se plimbau și serveau două femei și un bărbat. De Koestler se ocupa acum cea care, cu siguranță, nu se numea Ellen Lamax.

— Fata de colo nu este Ellen Lamax? întrebă străinul pentru mai multă siguranță, arătînd spre femeia ce servea la o altă masă.

— Ea este, confirmă barmanul.

— N-am văzut-o de ani de zile și nu mai eram chiar sigur . . .

— S-a îngrășat puțin și și-a schimbat coafura. Părul ăsta oxigenat m-a încurcat și pe mine cînd am văzut-o așa prima dată.

Femeia cu păr oxigenat privi dintr-o dată spre cei doi, pe cînd cealaltă își vedea pe mai departe de treabă.

— Şi să mai zică cineva că nu există telepatie! observă străinul şi-i trase complice cu ochiul barmanului. Apoi, i se adresă oarecum familiar. Dă-mi şi un whisky mic, poate ticălosul meu de stomac se va arăta astăzi mai tolerant.

Bău, se strîmbă puţin şi porni spre ieşire. Din hol se întoarse iarăşi, pentru o clipă doar, cît să transmită ospătarului de lîngă uşă:

— Cineva cu numele de Koestler este chemat la telefonul public din hol, de un domn cu numele Trenek.

Nu trecu mult şi se auzi mersul greoi al namilei care, dînd cu nasul de semiîntuneric, prinse a bodogăni. Ajunse totuşi la telefon, luă receptorul ce-l aştepta ridicat din furcă şi aşezat pe tăblia de alături.

— Am onoarea, domnule Trenek, eu sînt, Koestler!

— Deci dumneata eşti cel care şantajezi femeile şi ai tot felul de vedenii pe autostradă?!

Glasul veni din spatele său şi odată cu el, Koestler simţi un obiect dur, bine proptit în zona rinichilor. Rămase nemişcat, cu receptorul înţepenit la ureche.

— Şi-acu' varsă repede tot ce ştii despre întîmplarea de pe autostradă!

— Nu ştiu nimic! N-am văzut, n-am auzit, nu mă bag!...

În prostia sa, Koestler repetă aidoma formula reţinută în aceeaşi seară de la Thaxter. Nu realiza că de fapt ultima negaţie le golea de credibilitate pe celelalte.

— Ei bine, domnule Koestler, lucrurile stau mai simplu decît crezi dumneata. Din acest moment am pus declanşatorul automat al trăgaciului. Meritul acestei invenţii este că te anunţă cînd începe numărătoarea inversă. Dacă-ţi aduci aminte şi spui adevărul, se opreşte datorită biocurenţilor emanaţi de sinceritatea mărturisirii. Dacă nu, ai toate şansele să-ţi amintești pe lumea cealaltă ..

Abia acum sesiza Juran Potra că sunetele emise de jucăria tehnicianului Peter Wolf şi dată cîtorva detectivi în „probă tehnologică" aveau ceva în ele nu numai straniu — efect pe care se şi conta de altfel, ci şi în stare să sugereze sadism şi ironie, greu suportabile.

— Cinsprezece... paisprezece... treisprezece... dolsprezece...

— N-am văzut decît o umbră lîngă furgonul în flăcări...

— Unsprezece... zece... nouă...

— O umbră în care l-am recunoscut pe Joe Lamax.

— La cine ai mai spus asta?

— La nimeni!

— Nici lui Trenck?

— Nici.

— Opt... şapte... şase... cinci... patru... trei...

— Jur că n-am spus la nimeni! Iar lui Trenek cum era să-i spun cînd ştiam că sînt atît de apropiaţi...

O lovitură, a cărei artă era egalată numai de sadica plăcere cu care fu aplicată, puse capăt originalului interogatoriu. Fluenţa căderii, o veritabilă curgere în sine a trupului masiv şi diform, proba inconştienţa lui Koestler.

Juran Potra se mulţumi să-şi culeagă „acul de gămălie" din pălăria acestuia, înainte de-a ieşi din motel. O oarecare mustrare de conştiinţă îl însoţi totuşi cîţiva paşi, ca un bîzîit de muscă neastîmpărată: „Satisfacţia răzbunării e începutul sfîrşitului pentru un detectiv, stimate doma. Deci, atenţie!»

7

O nouă zi debută furtunos, nu însă în afara celor prevăzute de Juran Potra. Koestler apăru cu întîrziere faţă de timpul obişnuit, majoritatea şoferilor preferînd ore mai matinale pentru pornire, cînd răcoarea şi traficul relativ redus îi ajută la drum. Era furios ca o sălbăticiune scăpată din cuşcă şi se năpusti asupra lui Ted Jefferson cu vorbe de ocară, injurii şi ameninţări, fără a

socoti necesar să-şi precizeze măcar motivele nemulţumirii.

— În aceste condiţii, spuse Ted Jeferson pe un ton calm, mă văd obligat să pun punct colaborării noastre. Îmi voi rezerva dreptul să informez pe larg, acolo unde se cuvine, asupra felului în care am fost tratat.

Pînă Koestler să se dumirească, aşa-zisul Ted Jeferson era jos, împreună cu modestele sale bagaje. Namila se rezumă să mai tragă o lungă înjurătură ce începea cu catolicismul, baptismul, iehovismul şi ale secte religioase cu nume neclare, din cauza ambalării motorului, ca apoi să iasă imediat din parcare şi să se piardă în traficul autostrăzii.

Previziunile lui Juran Potra aveau să se dovedească, totuşi, mai mult o dorinţă decît o realitate. Încrezător, deocamdată, în ele, se felicită pentru firescul despărţirii de Koestler şi intră în motel, hotărît să facă ravagii în resursele alimentare ale restaurantului.

— Un whisky, ceru el, frecîndu-şi mîinile de nerăbdare. Un whisky, şuncă, ouă, crenvurşti, cafea, îngheţată şi bere.

Abia după ce răspunse conştiincios trîmbiţelor burţii, se întoarse cu gîndul la cele lumeşti, în rîndul cărora, desigur, în prim plan se situau motivele rămînerii la motelul Levis Wall. Va trebui să găsească un prilej oarecare de-a se întîlni cu Ellen Lamax, apoi un alt prilej — neapărat plauzibil — ca în discuţia cu ea să-l evoce pe fratele său, Joe. Cu puţină şansă va descoperi astfel unde se găseşte individul — singura călăuză, deocamdată, spre „aisbergul" lui Niky Dorset lăsat lui moştenire, undeva, într-o mare necunoscută.

— Fiţi amabilă, domnişoară, spuneţi-mi cum aş putea schimba cîteva vorbe cu Ellen Lamax?

În timp ce-i vorbea ospătarei, una nouă, semn că la restaurantul motelului se lucra pe schimburi, îşi răcea cafeaua cu îngheţată, — obicei vechi şi trăznit, dar care-l ajuta să fie absolut firesc, natural.

— Domnişoara Ellen nu mai lucrează aici.

— Nu înţeleg... Aseară servea chiar la aceste mese...

— E adevărat. Dar azi-noapte a primit un telefon. Ceva, se pare, foarte grav, un deces în familie.

— E o veste tristă! Cu atît mai mult vreau s-o văd, între familiile noastre fiind o legătură . . .

— A plecat, domnule. Și-a încheiat conturile cu domnul Thaxter și a plecat imediat. Avea, din cîte am înțeles eu, rezervat un bilet de avion pentru Las Vegas.

— Domnișoară

Juran Potra deveni palid. Vestea ce-o primise îl afecta convingător. Nu făcea un efort pentru asta. Mîhnirea sa era veritabilă, doar sensul ce-l dădea acestei mîhniri în fața femeii era fals.

— Știți cumva cine a decedat în familia lui Ellen?

— Da. Fratele ei. De aia am rămas și noi, vă mărturisesc sincer, foarte, foarte mișcați. Îl cunoșteam atît de bine . .

— Cum? A murit Joe? Dumnezeule . . . Nu-i adevărat! E o veste eronată . . . O manevră! Joe este un băiat minunat, dar mai are și niște dușmani. Joe nu cred eu că-i tipul care să moară Doar dacă n-a suferit vreun accident

— Nu. N-a fost accident. A murit pur și simplu în camera hotelului în care locuia. Așa i s-a comunicat și Ellen era distrusă . . .

Lucrurile luau o întorsătură cu totul neașteptată. Dacă se petrecuseră aievea, ele constituiau ceea ce se putea numi „nodul capricios al evenimentelor" sau „hemoragia coincidențelor" Dar atunci cînd destinul pare a-și face de cap, o verificare este absolut necesară.

— Domnul Thaxter este aici? întrebă Potra, hotărît să scuture nitel firele încurcate. Aș dori fie să mă conduceți pînă la dînsul, fie să-l invitați aici

Fata îl privi cu ochi mari, ușor contrariată. Individul schimbase tonul într-un fel cu totul neașteptat. De aceea, probabil, nu făcu nici una, nici alta, din ce i se ceruse Se mulțumi doar cu lămurirea

— Îl găsiți la primul nivel, pe stînga, scrie pe ușă.

Thaxter rămase, la rîndul său, surprins Recunoscu în tipul ce-i pătrunse dezinvolt în birou — asta i se putea citi indiscutabil pe față — pe cel care, cu o seară înainte, îl însoți pînă în hol pe Koestler.

Potra atacă direct:

— Spuneți-mi, domnule Thaxter, dumneavoastră vă conduceți în statul ăsta după legi speciale?

— Fiți mai explicit, dacă se poate, îngăimă omul, ridicîndu-se din scaun.

— Nu este cazul. Știți prea bine la ce mă refer. În plus, aveți datoria să cunoașteți și obligațiile motelului față de cetățeni, nu numai metodele prin care să le luați acestora dolarii.

— Domnule! . . .

— Ted. Ted Jefferson . . . Un nume pe care ați refuzat aseară să-l treceți în registru, deși regulamentul spune clar: proprietarul se obligă să pună la dispoziția cetățenilor ce îndeplinesc normele juridice și etice de călătorie, toate locurile disponibile, indiferent de rasă, sexul și starea lor de sănătate . . .

— E adevărat. Dar vă întreb: mi-ați solicitat dumneavoastră direct vreun loc de cazare?

Thaxter afișa o impertinență ce nu putea fi anihilată decît de o altă impertinență și mai mare. Se înșelase asupra lui. Tipologia sugerată de: „N-am văzut, n-am auzit, nu mă bag . . .“ era adecvată doar pentru una din fețele acestui personaj. Acum însă intră singur la bătaie, fără să fie pregătit. Omul, iată, este gata să-i rîdă în nas. Ei, nici așa! Juran Potra izbucni într-un rîs zeflemitor și aruncă interlocutorului priviri tăioase.

— Nu, zău, domnule Thaxter? Vă credeți atît de infailibil? Dați-mi voie să vă domolesc nițel entuziasmul. Am aici — Juran Potra scoase un mic portefeuille — două lucruri interesante: declarația prin care Koestler susține că atunci cînd v-a solicitat o cameră pentru mine ați refuzat . . .

— E o minciună! Și-n fond, mă doare undeva de toată chestia asta. Amenda pentru asemenea nereguli este echivalentă cu o sticlă de whisky!

— Bineînțeles, domnule Thaxter. Importantă nu este amenda, ci reputația. Dar tocmai pentru că nici reputația nu vă interesează, am să vă spun în ce constă și al doilea lucru din acest portefeuille: este vorba de actul ce dovedește că eu urma să ridic de la Ellen Lamax niște cercei frumușele în valoare de circa un milion. Aseară

am fost îndepărtat din acest motel, iar în această dimineață nu mai este aici persoana cu obligații imense față de fisc. Or, cine pune piedici executorilor devine culpabil pentru actul de evaziune...

Reușise? Pe fața lui Thaxter surîsul se termină într-un rictus. Omului de afaceri din țara abundenței amintește-i de orice, numai de inspectorii fiscului, nu. Normal ar fi ca regula să se confirme.

— N-am nici un amestec în plecarea ei. Și asta o pot dovedi oricînd. De altfel, cauza reiese clar dintr-un articol de ziar ce și l-a uitat în garsonieră.

— Pot să-l văd și eu?

— Mă rog... Fiind vorba de fisc...

Thaxter scotoci prin sertarul biroului, de unde scoase o jumătate de pagină de ziar. Era din New-West și cuprindea la rubrica Criminal Flash o știre subliniată cu pix roșu: „În sfîrșit, a fost descoperită identitatea individului găsit fără viață, în urmă cu o săptămînă, într-una din camerele hotelului Princepton din Las Vegas. Este vorba de un oarecare Joe Lamax, camionagiu la „Mercurial Service" Atlanta, care se găsea aici în scopul participării la o reuniune sindicală".

— Pot să o iau?

— Nu-mi aparține și deci nu mă bag...

— Prea bine. O iau ca probă pentru o eventuală cercetare. Știați că doamna Ellen Lamax îndeplinea și funcția de casier al Societății „Fiicele Ierihonului"?

— Habar n-aveam.

— Destul de rău, domnule Thaxter. Avînd-o salariată, trebuia să știți. Există acolo rubrica „Alte venituri", care aveați obligația s-o completați. Pentru că, iată, în această calitate secundă, numita Ellen a completat cecurile pentru fisc, sustrăgîndu-le astfel din veniturile societății, dar uitînd sistematic să le depună.

— O privește, domnule... Eu n-am nici un amestec în toată ciorba. N-am completat rubrica — dracu s-o ia! pentru asta răspundi în rest, n-am auzit, n-am văzut, nu mă bag.

Omul revenea, se pare, la condiția sa obișnuită: aceea de găinar mărunt. Și abia de două, trei minute încercase

un salt în altă categorie! Curios, și tocmai de aceea... omenesc.

— Oricum, veți primi o somație din partea serviciului nostru juridic. Sînt aici prea multe cusături cu ață albă. Sînt aici răspunderi ce vor trebui asumate...

Juran Potra termină povestea intenționat în coadă de pește. Asta nu-l ajuta însă decît, cel mult, să treacă de la o enigmă la mai multe enigme, validînd astfel, încă o dată, unul din postulatele dispărutului său prieten, Armand Bizonian. Căci, într-adevăr, necunoscutul se depunea în jurul întregii afaceri ca un nămol vîscos, făcîndu-i mișcarea tot mai nesigură și anevoioasă. Cînd a insistat să fie trimis cu Koestler și nu cu altcineva, avuse intuiția că va descoperi ceva. E adevărat că ceva a descoperit, dar nu din faptele lui Koestler, ci din informațiile deduse din discuțiile sale. În continuare însă, totul i-a fost potrivnic și generator de alte necunoscute. De ce a fost ucis Lamax? Știa Ellen de moartea fratelui ei înainte, sau aflase doar în acea noapte? Felul în care aceasta primise vestea era relatat în ipostaze total contradictorii. Ospătara vorbise de un telefon, Thaxter sugerase drept sursă ziarul aflat în camera ei. Și-apoi, încotro plecase Ellen, rupînd-o definitiv cu motelul Levis Wall? Spre Las Vegas? Ziarul în care apăruse știrea cuprindea și unele relatări ce-l derutau. Căci numărul respectiv fusese editat de cinci zile și se referea la decesul petrecut în cealaltă săptămînă.

Ca să revină la Atlanta, Juran Potra luă o mașină de ocazie. Descoperi cu plăcere că familia care oprise la semnul său îl pofti într-un Mercury 79, pe bancheta din spate, fără a-l întreba altceva decît pînă unde voia să ajungă. Și cu asta uitase de el, continuîndu-și discuția cu argumente pro și contra, dintre cele mai pertinente însă, despre existența sau nonexistența civilizațiilor extraterestre.

Îi ascultă o vreme, ca pe urmă să-și focalizeze gîndul exclusiv asupra cazului ce-l frămînta obsesiv. Totuși, la un moment dat, îi atrase atenția tonul mai ridicat al femeii.

— Nu, categoric nu. Rămîn la părerea că sarcina științei terestre este să ateste sau să infirme existența altor

civilizații și nicidecum să stabilească superioritatea sau inferioritatea unei ipotetice civilizații, în raport cu a noastră. Și asta pentru simplul fapt că, dacă știința terestră tinește la așa ceva, se anulează pe sine ca știință...

— E un verdict dur, lipsit de nuanțările în care de obicei excelezi, draga mea.

— Dintr-un motiv absolut explicabil. Ce aș putea nuanța? Ca să judeci un sistem de civilizație diferit de al nostru, ar trebui să ai propriul lui cod. Aplicîndu-i codul nostru, am judeca-o strîmb și ne-am subnima caracterul științific al propriei noastre gîndiri. Noi spunem, bunăoară, că regnul animal este superior celui vegetal. Recunoaștem totuși că frunza este un laborator complex al fotosintezei. Ia închipuiește-ți că într-un alt colț al Universului (reține, te rog, ce prostie să spui despre Univers că are colțuri), închipuiește-ți, totuși, că acolo, pe temelia procesului de fotosinteză s-a creat o civilizație a regnului vegetal. Ce te faci cu nuanțările cînd esența sistemului este altul?!

Cuvintele femeii aveau să-l preocupe pe Juran Potra toată călătoria. Ele sugerau, într-un fel, și explicația înfrîngerilor sale, poate chiar a celor suferite de Niky Derset. Întreaga afacere s-ar putea să aibă un cod al ei, o cheie fără de care n-ai cum să ți-o explici și, cu atît mai puțin, s-o rezolvi.

Ajuns în Atlanta, intră în legătură cu poliția aeroportului. Descoperi astfel că pe numele de Ellen Lamax fusese reținut un bilet cu trei zile înainte. Și nu pentru Las Vegas, ba nici măcar pentru un zbor intern, ci direct pentru Taipei, Taiwan.

Disperat de triumful cu care bătea pasul pe loc, Juran Potra s-a dus direct la un birou local al American Antimafiului și a lansat în eter, în trei variante și la trei ore diferite ale zilei, cîntecul „Aș mai vrea o portocală".

Peste o zi a revenit. Ofițerul de serviciu avea deja o altă variantă a aceluiași cîntec, înregistrată doar cu puțin timp înainte. După prima strofă, Juran Potra renunță să mai asculte restul cîntecului. Nu avu nevoie nici de laborator pentru decriptare. În schimb, se duse la cel mai elegant hotel al orașului, unde închirie un

apartament și achită anticipat costul unui regim privilegiat pentru saună, piscină și sala destinată antrenamentelor de arte marțiale. Emily Dox acceptase invitația, dar impuse drept clauză asigurarea condițiilor necesare continuării programului de pregătire specială, început la New York.

8

Prima dintre cele cinci zile petrecute cu Emily Dox a avut o istorie ce se putea rezuma exclusiv într-un singur cuvînt: dragoste. Cine a zis că adevărata dragoste nu se gîndește, numai se dorește și se face, nu a fost chiar un oarecare lipsit de experiență.

Juran Potra a încercat în cîteva rînduri să înfiripe mici conversații, dar de fiecare dată Emily Dox le-a evitat prin cuvinte eschivante, dacă nu, pecetluindu-i de-a dreptul gura cu săruturi discrete și tandre. Tăcerea lor a devenit astfel un altar al iubirii, în care cuvintele nu-și mai aveau loc. Abia a doua zi, întoarsă parcă dintr-o lume edenică, Emily Dox acceptă discuțiile. Ba, le chiar provocă direct, în stilul ei operativ, rar întîlnit la o femeie, și cu totul excepțional la una frumoasă ca ea, această categorie avînd de obicei înclinații greu de corijat spre conversația de-o efervescență ușor gratuită.

— Cazul tău, iubitule, seamănă cu un lanț alcătuit din verigi de mărimi diferite. Voind să-l rupi, ai încercat cu verigile cele mai subțiri. Se pare însă că nu acestea sînt și cele mai slabe...

— Există întotdeauna riscul de-a te lăsa ademenit de aparențe. E o boală generală, deși mulți n-o recunosc. La asta s-ar mai adăuga un mic artificiu: eu am căutat, pe baza împrejurărilor morții lui Niky Dorset. Furgonul incendiat și carbonizat în acea zonă m-a condus inevitabil la „Mercurial Service". Aici, pierderile financiare

galopante înregistrate la automatele stradale erau un semnal de alarmă pe care eu l-am interpretat din punctul meu de vedere. Cînd „m-am lăsat descoperit" de Gregory Hull, cunoșteam deja și situația dezastruoasă în care se afla „Comercial Service" și frămîntările existente la „Automatic Corporation". Cu puțin teatru, am reușit să intru, mi-am zis eu, în labirintul afacerii, fără să atrag atenția. Intuitiv, l-am ales ca îndrumător în drumul meu de inițiere ca viitor șofer angajat, pe Koestler. Antecedentele îl recomandau ca pe un posibil implicat. Grație orgoliilor sale de mascul dornic să se culce cu Ellen Lamax, indiferent de mijloacele de convingere folosite, am auzit de fratele acesteia — cheia autentică pentru ușa ce trebuia s-o deschid. Descopăr însă că Joe Lamax e mort, iar soră-sa, în loc să-l plîngă, așa cum i-ar fi stat bine, pleacă taman la Taipei. Vorba aia: zi-i femeie și te așteaptă la orice!

— Despre morți, numai bine! Credeam că ții puțin la proverbul ăsta, mai ales că aparține strămoșilor tăi latini, de care vorbești cu atîta mîndrie anacronică!

Juran Potra întoarse spre iubita sa niște priviri derutate. Emily Dox le întîmpină cu o indiferență mimată perfect. Era forma ei preferată de a-și vinde secretele. Cu cît acestea erau mai importante, cu atît prefăcătoria în care erau ambalate era mai mare.

— Doar n-ai să-mi spui acum că și Ellen Lamax și-a urmat fratele?! veni Potra în întîmpinarea noutății sau, mai exact, a precizării ei.

— Excelentă formularea „și-a urmat", cochetă Emily, cu termenii, pentru a atrage iarăși atenția asupra ambalajului. Cum veșnicia n-are spații definite, cu atît mai puțin granițe și distanțe, a spune că cineva care moare la Taipei urmează pe cineva care moare la Las Vegas, mi se pare a formula ingenios o relație de rudenie transcendentală...

— Știi amănunte?

— Nu. Înainte de-a veni încoace, am trecut pe la biroul central de informații al Antimafiului. Voiam să iau „pulsul planetei" — cum le place celor de acolo să li se vorbească despre rolul lor. Aveți vreo noutate din Geor-

gia? i-am iscodit eu pe băieți. Direct din Georgia, nu, mi-au zis ei. Dar despre cineva plecată de acolo, da. Așa am descoperit că „Floarea de Vișin" tocmai le ceruse informații despre cetățeana americană Ellen Lamax, ucisă la Taipei în împrejurări neelucidate încă.

— Se lasă ceața peste tot, iubito, iar pe mine — trebuie s-o spun fără plăcere — destinul mă obligă să-mi fie dor de Orientul Îndepărtat...

— Să înțeleg că pentru mine rămîne alternativa Las Vegas?!

Juran Potra avu o clipă senzația că se simte înăbușit în privirea ei verde, ca într-o plasă duios malițioasă de păianjen. Această femeie este iubita lui! Și totuși, apar mereu clipe cînd nutrește pentru ea o dragoste îmbibată de teamă și ciudată neliniște. Dacă în iubire este impetuoasă, și el știe prea bine acest lucru, în viața extrasentimentală, inteligența percutantă face din ea un om cu adevărat de temut.

— Faci tu pentru mine una ca asta?

Era o întrebare ce ocolea alte întrebări. De ce anume acolo? A aflat sau vrea să afle alte lucruri legate de împrejurările morții lui Joe Lamax? A depistat vreo deschidere către tîlcul afacerii pe filiera de vest? Dar prefera să-i respecte noua ei înclinație spre enigmatic. În schimb, nu ezită să o prindă iarăși cu patimă în capcana brațelor sale puternice.

9

Lucru hotărît, Juran Potra făcea parte dintre oamenii capabili să miroase geografie. Citise despre unii fermieri că adulmecînd pămîntul proaspăt întors în brazdă, sînt în stare să-i stabilească alcătuirea chimică și puterea de producție. El nu avea nimic cu această categorie. Calitățile sale olfactive percepeau distinct anumite părți ale pămîntului, cum globul terestru ar fi fost o vietate

cu mai multe capete, fiecare cap avînd un miros specific. Aceeași senzație olfactivă îl încercă îndată ce aterizâ la Taipei. Parcă întreaga insulă era un animal ieșit în zorii zilei din mare și vîntul îi răspîndea mirosul de sare și alge.

Luă un taxi și, după patruzeci de minute, coborî într-unul din cartierele naufragiate într-o verdeață răzvrătită. Așteptă să plece taxiul și mai străbătu pe jos „distanța de siguranță".

Revăzu mica vilă cu sentimentul tonic al regăsirii. Transmise prin sonerie în sistemul Morse cuvîntul „liniște" și poarta se deschise. Intră. Ușa o găsi deschisă, dar persoana dinăuntru, deși sesiză intrarea lui, își văzu mai departe de treabă. Ce mai, ăsta era nesuferitul său prieten Gon Fe, care întrunea trăsăturile fizice, spirituale și morale de natură să alcătuiască tipul uman sinteză pentru Orientul Îndepărtat. Coreean prin părinți, născut și crescut între chinezii din Taiwan pînă la sfîrșitul adolescenței, format apoi ca luptător într-un centru japonez de lîngă Yokohoma, el devenise — cum singur recunoștea uneori — depozit al reziduurilor specifice Asiei de sud-est. Cîțiva ani petrecuți în Europa ca angajat al Interpol-ului n-au făcut decît să-i distileze și mai mult comportamentul oriental.

Juran Potra se uită la ceas. Un gest cu semnificații doar pentru sine. Gon Fe exersa conștiincios complexul pregătirii sale fizice matinale și nimeni și nimic nu-l putea sustrage de la un asemenea tabiet. Așteptă pînă cînd, cîteva inspirații abrupte și expirații lungi, amintind de vîntul agățat în cercevelele ferestrelor, anunțară finalul.

— Iartă-mă, prietene, dar se pare că n-am reținut cu precizie ora la care mi-ai dat privilegiul să mă primești, spuse Potra malițios, privindu-și încă o dată ceasul.

— Dimpotrivă, prietene, dimpotrivă, i-o întoarse Gon Fe cu o mutră solemnă. La orele 8 ai intrat în grădina mea. Deci te-am primit la ora stabilită. Că n-am discutat împreună decît la 8 și 10 minute, asta e cu totul altceva.

Abia acum zîmbi Sau, mai bine spus, fața sa lată, cu nasul turtit și ochii oblici, își asumă riscul zîmbetului.

— Începem cu ritualul ceaiului sau cu discuția?

— Cu o discuție la un ceai servit după ritualul japonez, fu de părere Juran Potra.

Peste cîteva minute, în fața ceștilor din care se ridicau fîrișoare de abur înmiresmate, Gon Fe intra cu vorbe cumpănite în miezul problemei.

— Femeia care te interesează, Ellen Lamax, a fost ucisă la mai puțin de o oră după ce a sosit la Taipei.

— De ce atîta grabă?

— Voia probabil să strice regula jocului.

— I s-a înscenat vreun accident.

— Nici măcar. A fost pur și simplu împușcată împreună cu șoferul, în taxiul ce o ducea spre oraș de la aeroport.

— Spectacol oribil! Stil tipic american! Există vreo explicație?

— Mai multe... Una ar sugera-o chiar stilul american pe care l-ai sesizat. Într-un limbaj abuziv, asta s-ar putea traduce: „Dacă vă băgați în arealul nostru, iată, aplicăm exact regula voastră!"

— Asta ar însemna ca inițial să fi fost o conlucrare între cele două părți, pentru că Ellen Lamax n-a venit pe un teren necunoscut. Dovadă că a fost urmărită...

— Această legătură o bănuiam înainte de-a veni aici, americanca... Nefericita ei întîmplare ne-o confirmă.

— Deci n-am picat pe un teren virgin!

— O, să nu te aștepți la cine știe ce. Am ajuns doar să formulăm presupuneri. Aici s-a înființat de cîteva luni o sectă ciudată, patronată direct de „Marea Frăție". Se cheamă „Cerul senin al morții". Inițiatorii ei vor cu tot dinadinsul să-i dea un țel explicit. După afirmațiile lor publice, își propun să ridice artele marțiale la rangul de religie universală, superioară tuturor celorlalte religii pe temeiul că, dacă viața constituie doar răgazul pregătirii pentru moarte, lupta este suprema formă în care se poate desfășura această pregătire. Legămîntul rostit de noii adepți este cît se poate de semnificativ: „Voi uita cine sînt și de unde vin, cine mi-au fost părinții și care mi-e numele. Nu am trecut și nu am prezent pentru că nu sînt decît o dorință de zbor către cerul cît mai senin al morții".

Dincolo de această fațadă, inițiatorii au mare grijă să apere cu orice preț adevăratele scopuri ale sectei lor. Un lucru am aflat totuși după investigații costisitoare și periculoase. Că trupurile luptătorilor uciși în unele dintre aceste mitinguri religioase în care rugăciunea înseamnă luptă pînă la căderea adversarului, dispar în chip cu totul misterios.

— Ciudat! exclamă Juran Potra ca să-i dea aripi prietenului, sau poate să substituie cu exclamația sa o tresărire. Dar nu văd deocamdată legătura între Ellen Lamax și această cumplită sectă.

— Nici eu n-o văd încă. Împreună însă sper s-o descoperim!

Gon Fe își asumă iarăși riscul zîmbetului. Juran Potra înțelese că Floarea de Vișin i-a fixat deja rolul și partea sa de cîștig va depinde de felul cum și-l va juca.

10

La „Culcușul gazelei" din Las Vegas, își făcu apariția o nouă angajată în industria sexului. Handicapată de cei cîțiva ani în plus față de adolescentele localului, Lilian Harper avea în schimb o „dotație" excelentă pentru ademenirea bărbaților și, nu în ultimă instanță, chiar a celor tineri sau foarte tineri, atrași pe semne tocmai de rafinamentul cu care știa să-și prezinte feminitatea.

De altfel, această Lilian Harper captase atenția prin felul aparte de-a intra în cea mai selectă și scumpă oază a desfătărilor de pe toată coasta de vest. Își făcu apariția de una singură. Discretă, elegantă și cu un șarm ce-i venea în egală măsură din frumusețea fizică și din manierele de care dădea dovadă. Existau motive suficiente s-o crezi o adevărată lady împinsă aici de vreo decepție, sau de acea nestăvilită curiozitate, numită în cercurile unor psiho-sociologi adepți ai moralei dogmatice, magnetul decadenței.

De la bun început a atras privirile, dar a stîrnit și nedumeriri. Cum se explică apariția ei atît de bruscă? Unde „a mai lucrat"? Cine a recomandat-o patronului? Cum de nu o ocrotește nimeni? Erau întrebări justificate pentru că toate semnalau abateri de la regulă. O femeie nu poate să-și vîndă trupul după cum o taie capul. Mediul a impus un anume procedeu dintotdeauna, iar industria sexului nu a făcut altceva decît să modernizeze mai vechile obiceiuri. Cele care totuși s-au încumetat să lucreze independent, au terminat-o repede și prost, dacă nu de-a dreptul tragic. Să nu cunoască, frumoasa doamnă, acest adevăr?

Cert este că misterul în care din întîmplare sau cu bună intenție s-a învăluit, avu darul să-i sporească popularitatea. La toate necunoscutele, mai adăugîndu-se una: în cele cîteva zile și nopți petrecute la „Culcușul gazelei", Lilian Harper a agățat exclusiv bărbați noi, prime apariții, în bussinessul iubirii, tipi al naibii de bine, figuri aristocratice, obișnuite, după toate aparențele, să trăiască pe picior mare. Faptul nu a scăpat neobservat și urmările lui au fost resimțite din plin. Femeile au început s-o privească cu invidie, ocrotitorii acestora cu îngrijorare, iar bărbații obișnuiți a-și toca banii și sentimentele aici, cu stupoare, căci era cel puțin ciudat cum nici unul dintre ei nu ajunsese să se bucure de grațiile ei, din cauza celor abia intrați în joc.

Pe un astfel de fond tensionat, în cea de-a cincea seară, s-a întîmplat și un mic incident. Buster Dock — unul dintre tipii cunoscuți și temuți în rîndul oaspeților mai vechi de la „Culcușul gazelei", a luat drept ofensă o anumită privire care, cică, i-ar fi aruncat-o noul însoțitor al doamnei Lilian Harper. Motivul era prea vizibil cusut cu ață albă, dar, din cauzele menționate, o punere la punct a noilor intruși coincidea cu dorințele majorității. Din nefericire pentru galerie însă, lucrurile nu au decurs conform previziunii. Departe de a fi pălmuit, luat de guler și dat afară, individul — un pirpiriu pe cît de slăbănog pe atît de arogant — l-a făcut ferfeniță pe Buster Dock.

De aceea, cu o seară mai tîrziu, cînd Lilian Harper și-a făcut în sfîrșit apariția cu Gleen Galone, un bine-

cunoscut petrecăreț de-al casei, lumea a răsuflat oarecum ușurată. Unul mai potrivit pentru ea nici că se putea. Uns cu toate unsorile, individul va începe prin a se culca de cîteva ori cu ea, apoi, fie că o va plasa vreunui ocrotitor pe un bacșiș gras, fie că-i va da una dintre acele misiuni care duc de obicei la interogatoriul poliției. Rezultatul — singurul care trebuia luat în calcul — va fi oricum același: se va spulbera iluzia că o femeie de stradă, chiar curvă de lux fiind, poate să fie independentă.

Iată de ce tuturor persoanelor lezate în amorul propriu pînă și de simplul fapt că Lilian Harper își propusese să fie altfel decum ele concepeau viața la „Cuibul gazelei". li se citea mulțumirea pe față. Era destul să-l privești și ceva similar reflexelor apei argintate de soare și vălurite de vînt, sugerau zîmbetele lor subversive și malițioase. Iar Gleen Galone, cel care părea s-o fi luat definitiv în stăpînire pe Lilian Harper, jubila. Se ivise ocazia să le dovedească și altora virtuțile de mascul, așa cum le demonstrase în cîteva rînduri că este în stare să iasă basma curată din cele mai complicate afaceri.

Întreaga seară derulă sub semnul acestor stări trăite cu ardoare de mulți dintre consumatorii localului. Ținută sub observație discretă, perechea împricinată le oferea mereu cîte ceva de comentat — sarea și piperul viciii lor saturate de poftele trupești, una din șansele de-a întreține cleveteala ca pe o alternativă spirituală a existenței lor.

Gleen Galone aprecie că trebuie să-și cinstească propriul succes cu un pahar de vin în plus. Nu mică-i fu surpriza cînd Lilian Harper îl opri.

— Cînd am promis că mă culc cu tine, uitasem să-ți precizez un lucru, spuse ea în șoaptă. Eu fac dragoste după „Arta iubirii malaeziene", care spune că masculul trebuie să fie euforizat foarte puțin, ca încîntarea ce nu și-a compromis-o prin alcool s-o poată dobîndi înzecit prin actul sexual.

Mai tîrziu, cînd Gleen Galone o invită în apartamentul său, Lilian Harper invocă aceeași carte de căpătîi pentru meseria sa de femeie dedicată voluptății.

— Femela nu trebuie să-și părăsească propriul așternut. Numai acolo ea se poate dărui fără nici o reținere și poate oferi masculului prilejul călătoriei spre absolut.

Gleen Galone rămase fără cuvînt. Nici o altă femeie nu-i vorbise vreodată astfel, ba, nici nu-și închipuise că ar exista pe undeva un asemenea specimen. Acum se simțea în egală măsură atras și covîrșit de ființa ce-i stătea alături. O dorea păgîn și era gata să facă orice pentru a-i intra în voie.

Uimirea lui cunoscu o creștere bruscă, îndată ce constată că femeia nu-l invită într-o cămăruță oarecare, ci într-un apartament somptuos, cel puțin egal cu apartamentul său, reținut la un preț despre care nu-i făcea nici o plăcere să-și mai aducă aminte. O clipă nerăbdarea, ca un resort lăuntric, îl împinse către tînăra doamnă și, apucînd-o de mijloc, o trase cu putere spre el.

— O, dragul meu, nimic nu este mai păgubitor în asemenea împrejurări ca graba. În „Arta iubirii malaeziene" se spune expres: tot ce se pregătește lent, se făptuiește adînc și temeinic. Amanții se vor apropia între ei ca două rîuri de șes, înainte de-a se revărsa într-o albie comună. Iată de ce îți propun să facem înainte cîte o baie. Separat, fiecare. Te previn însă că nu te voi primi decît gol, mai adăugă Lilian Harper, făcîndu-l pe Gleen Galone să renunțe la protestul gata să-l manifeste. Am și eu dreptul, nu-i așa, să văd cu ce voi fi atît de frumos chinuită...

După zece minute, care i s-au părut o veșnicie, Gleen Galone își făcu apariția, încins cu prosopul. Lumina dormitorului avea ceva romantic și un miros plăcut infuza aerul încăperii. Lilian Harper, îmbrăcată într-o superbă cămașă de noapte, aștepta pe pat, ingenuă, surizătoare.

— Ai uitat ce te-am rugat, dragul meu?!

Gleen Galone se opri locului, dar ezită să-și arunce prosopul ce-i încingea mijlocul.

— „Arta iubirii malaeziene" insistă în mod deosebit asupra acestui detaliu. Sublimul actului sexual, se spune acolo, depinde hotărîtor de felul cum înțelege să se apropie masculul de femela dornică să-l primească în capcana trupului ei.

Gleen Galone aruncă prosopul și, cu mădularul încordat, se apropie cu pași rari de pat. Un scaun îi încurca mersul și se văzu obligat să-l ocolească. Dar abia mai făcu un pas și se trezi în fața unui pistol pe care frumoasa doamnă îl scoase de sub cearceaf cu un gest extrem de rapid.

— Vă rog să luați loc, domnule Gleen. Scaunul n-a fost tocmai întîmplător așezat acolo...

Omul încremeni locului, uluit. Mădularul i se ofili subit și deveni un zgîrci pierdut în părul sîrmos, răzvrătit. Corpul întreg i se fleșcăi incredibil. Se pare că răsturnarea situației și postura în care fusese pus îi provocaseră un șoc extrem de puternic și-i anihilă orice voință. Se urni cu greu și se așeză pe scaun ca pe o grămadă de sîrmă ghimpată.

— „Arta iubirii malaeziene" mai cuprinde, stimate domn, și un capitol special, cu sancțiunile ce se cuvin masculului agresiv. Cum în cartea iubirii totale și pedepsele aplicate sînt de-o severitate extremă, cred că nu-ți prea dificil să-ți imaginezi în ce ar putea consta acestea. Îți voi spune doar, spre exemplificare, că printre altele, vinovatul este castrat pe viu, de însăși femela cu care n-a fost capabil să se comporte onorabil.

Gleen Galone încercă să zîmbească. Trudă grea și zadarnică. Scoase la colțul gurii un zîmbet trecător și rece ca sclipitul întîmplător al unui tăiș de cuțit.

— Noi nu trăim, din păcate, în Malaezia, continuă Lilian Harper. Din această cauză, sîntem obligați să recurgem la procedee mai prozaice. Cum este, bunăoară acest pistol obișnuit, prevăzut, totuși, cu excelentă surdină. Și cu dreptul absolut justificat de a-l folosi în caz de legitimă apărare.

— Nu înțeleg ce vreți să insinuați! reuși, în sfîrșit, Gleen Galone să articuleze cîteva cuvinte.

— Să insinuez?! Mă crezi, domnule Gleen, atît de naivă? A insinua înseamnă cu totul altceva! Eu am dovezi clare că am fost agresată. Poftim!

Liliana Harper își dezveli gîtul și umărul stîng. Cîteva vînătăi mari, ca niște zăbrele dezordonate, se întindeau pe pielea ei ușor bronzată.

— Am și motivul atacului foarte bine definit. Pe poșeta mea din piele de crocodil sînt amprentele tale. În poșetă se găsește o broșă a cărei valoare se estimează cu ajutorul a minimum șase cifre. Scenariul este cît se poate de limpede: am fost invitata dumitale la restaurant, te-am invitat la rîndul meu sus, dar în loc să te culci cu mine, m-ai atacat, cu scopul de-a mă jefui. În lupta inegală dintre noi, ca să-mi apăr viața, am fost obligată să recurg la pistol. Așa cum n-a apucat să facă Joe Lamax...

Gleen Galone, îngălbeni și începu să tremure. Abia acum avea revelația faptului că a căzut într-o cursă fără ieșire. Voi să îngaime ceva, apoi se răzgîndi și își pironi privirile în covor. După clipe lungi de tăcere, spuse cu glas ezitant:

— Nu există nici o dovadă că eu l-aș fi ucis pe Joe Lamax...

— Cei care m-au trimis pe mine nu dau doi cenți pe toată povestea existenței, sau neexistenței dovezilor. Ei au convingerea că tu l-ai ucis și asta-i destul.

— Dar n-am făcut-o! Singurul meu rol a fost acela de a-l ține de vorbă la un pahar de whisky...

— Bineînțeles! De a-l ține de vorbă pînă cînd i s-a pus bomba sub pernă... De-a supraveghea să nu-și ducă sus vreo femeie care să încurce lucrurile. Nu din alt motiv, desigur. Nu că ați fi ținut cîtuși de puțin la viața ei. De cînd și de unde îl cunoșteai pe Joe Lamax?

— Din Argentina... Acolo ne-am cunoscut... Era pe timpul războiului pentru insulele Falkland.

— Mercenari, deci. Făceați parte din comandourile străine, pregătite să atace vasele de război engleze. Ești marinar?

— Nu. Aviator.

— Ai zburat împreună cu Joe Lamax?

— Da. Am zburat de cîteva ori sub comanda lui.

— Și pe urmă? Unde și cînd v-ați mai întîlnit?

Gleen Galone încercă în zadar să se stăpînească. Umilința la care era supus îl copleși. Adunîndu-și resursele psihice, o fixă pe Lilian Harper cu o privire ce se voia disprețuitoare, dar reușea să fie doar încărcată de ură neputincioasă. În locul unui răspuns, încruntă din sprîn-

cese și strînse din dinți. Era evident că încearcă s-o înfrunte. Dar Lilian Harper avu o reacție cu totul neașteptată. Un glonte tras cu seninătate îi ciobi lobul urechii stîngi lui Gleen Galone.

— Este prima și ultima avertizare! Aici regula jocului o hotărăsc eu. Te mai întreb o dată: unde și cînd v-ați mai întîlnit?

— Am fost o vreme internați împreună la Newcastle. La Institutul de terapie psihologică intensivă.

— Interesant... Foarte interesant... Ar trebui să te întreb cine și cum v-au tratat acolo. Dar n-o fac... Îmi vei spune, în schimb, cine i-a pus bomba sub pernă lui Joe Lamax și din ordinul cui?

— Nu știu...

Lilian Harper ochi. Încet, fără pic de emoție, gest între lehamite și plictis. O clipă, capul lui Gleen Galone i se păru ceva nefiresc, ceva rotund, îndepărtat, cu circumferința neclară. Un miros înțepător o făcu să-și coboare privirea. Descoperi astfel prelingîndu-se pe piciorul drept al acestuia un firișor de lichid gălbui, lucitor. Auzi o tușă înfundată, urmată de un zmiorcăit sacadat, ceva asemănător grohăitului de porc înjunghiat. Gleen Galone era luat în stăpînire de instincte incontrolabile. Frica — un fel de caracatiță invizibilă, cu zeci de brațe interminabile — îl încolăcea și-l strîngea gata să-l strivească, iar el plîngea și urina animalic, dintr-un reflex de apărare mai presus de voința sa. Urmărindu-l, Lilian Harper își reaminti tot ce citise în documentarea despre acest individ. Pe ecranul memoriei sale trecură în devălmășie secvențe cu femei batjocorite și împinse în pragul disperării, cu tineri drogați și vînduți pederaștilor, cu oameni onești șantajați și cu ucigași plătiți, afaceri tenebroase, murdare, în care el, Gleen Galone, a dat dovada unei cruzimi comparabile doar cu timpuri apuse, devenite de tristă celebritate prin sadismul lor.

Lilian Harper se cutremură de indignare și privi iarăși pe țicălosul din fața sa dezgolit nu numai de haine, ci și de orice mîndrie bărbătească, prăbușit în propria sa neputință.

— Vă jur că nu știu! îngăimă printre zmiorcăieli Gleen Galone. Eu am avut numai atribuțiile de care v-am

spus. Şi acelea mi-au fost date cu o zi înainte prin telefon. Vine prietenul tău Joe Lamax, mi s-a spus...

— Cine şi de unde ţi-a dat telefon?

— Nu ştiu de unde mi s-a dat... Vă jur! Bănuiesc însă cui aparţinea vocea de la celălalt capăt al firului. Cred că era proprietarul unui motel. Dacă nu mă înşel numele lui este Thaxter.

Spune Gleen Galone adevărul? Informaţia era extrem de preţioasă şi reprezenta un alt nod important pentru configuraţia plasei în care, dacă lucrurile vor fi duse pînă la capăt, ar fi normal şi firesc să cadă vinovaţii. Gleen Galone este însă atît de corupt încît ar fi cel puţin imprudent să nu-i verifici afirmaţia. Minciuna a devenit a doua sa natură, iar şantajul un exerciţiu cotidian de existenţă, astfel încît, chiar cu spaima morţii infiltrată adînc în ţesuturi, el poate debita minciuni în virtutea obişnuinţei. Oricum, se desprindea necesitatea de a-i verifica exigent afirmaţiile.

— Eşti liber! spuse calm, dar cu vizibil dispreţ, Lilian Harper.

Gleen Galone făcu ochii mari. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Abia acum parcă se trezi din supliciul spaimei, descoperind cine şi unde este.

— Da. Ai auzit bine. Eşti liber!

— Eu... aşa cum v-am spus... N-am nici o vină... Eu...

Gura sa pipăia sunetele şi cuvintele, aşa cum un orb pipăie lucrurile aruncate alandala într-o încăpere necunoscută. Pe fondul acestor frînturi de fraze, ridicîndu-se în picioare, se îndreptă spre uşă, ca odată ajuns aproape de ea, să se arunce cu disperare s-o deschidă, făcîndu-se nevăzut. Cîteva ţipete de femei se auziră de-a lungul coridorului. Un bărbat complet dezbrăcat era, se pare, prea puţin obişnuit să iasă în public, chiar şi aici la „Cuibuşul gazelei".

Femeia se ridică din pat, închise uşa şi, luînd telefonul, formă un interior.

— Plecarea peste cinci minute, spuse ea sec, fără alte precizări.

După o jumătate de oră de la cele petrecute într-unul din elegantele apartamente ale celui mai renumit hotel

în marea și înfloritoarea industrie a sexului, o Toyota mov, părăsind orașul Las Vegas, se angajă cu toată viteza pe autostrada de Nord-Vest.

— Ai preferință pentru o muzică anume? întrebă pirpiriul de la volan, mutîndu-și dintr-un colț al gurii în celălalt, cu o artă numai de el știută, pipa enormă și înzorzonată, de care nu se putea dezlipi.

— Prefer o muzică după care să pot adormi cît mai repede, spuse Emily Dox, ghemuindu-se în scaunul său confortabil. Lepădîndu-mă de numele de Lilian Harper, mă simt ca o nou-născută. Și, după cum bine se știe, nou-născuții au nevoie de somn lung și adînc...

11

Deși nu era chiar străin de arhitectura Extremului Orient, vizitase numeroase monumente clasice și capodopere consacrate deja ale arhitecturii post-belice, Juran Potra rămase uimit de așezămîntul în care intrase. Nu-i venea să-și creadă ochilor că un complex de lupte poate arăta astfel. Clădirea întrunea suplețe, eleganță și o maximă funcționalitate, beneficia într-o proporție incredibilă de lumina zilei, generos infuzată prin pereții și acoperișul de sticlă, dar avea în același timp și un aer religios, mistic, de sanctuar pentru jertfe și aspirație transcedentală.

Abia văzînd toate acestea, avea senzația că descoperă miezul relatării pe care i-o făcuse Gon-Fe. Nu-și putuse imagina atunci de ce o organizație atît de puternică și cu profesioniști de înaltă clasă cum este Floarea de Vișin, are nevoie să rămînă într-o expectativă prelungită față de un fenomen despre a cărui nocivitate este convins pînă și ultimul ei detectiv. Dar acum are la îndemînă cîteva repere concrete ca să-și poată forma măcar premisele unei imagini cît de cît fidele realității. Se găsea în-

tr-un edificiu construit cu știința de-a covîrși tot ce este individual, omenesc. Într-un asemenea cadru nu se poate concepe viața decît ca o intensă și dramatică premoniție a morții, ceea ce de altfel se citea cu ușurință pe fețele celor cîțiva luptători întîlniți la intrare, în felul de-a fi al celorlalți angajați.

— Care este dorința distinsului nostru oaspete? Omul din fața sa făcu o serie de plecăciuni adînci, mișcarea sa lejeră semănînd cu cea a unei trestii aplecate de vînt. Fără nici o exagerare, gîndi Juran Potra, meseria acestui om este aceea de-a face temenele și greu i s-ar putea găsi vreun cusur modului în care își face datoria.

— Aș vrea să negociez!

Omul afișă un surîs de serviciu, dar în spatele surîsului, căuta, evident, în dicționarul cunoștințelor sale, sensul cuvîntului negociez. Fie că nu-l găsi, fie că, găsindu-l, se complică și mai mult; în cele din urmă, peste surisul său se așternu un vag sentiment de vinovăție.

— Poate excelența sa, distinsul nostru oaspete, să mă lumineze în privința dorinței sale? Este desigur vorba de un lucru deosebit, dar, cu toată rușinea de care mă simt împovărat, trebuie să recunosc că nu înțeleg...

— Vin aici în calitate de sponsor, antrenor și purtător de cuvînt al unui mare luptător. Vreau să angajez intrarea lui în concurs.

— Ah, acum înțeleg... Cum de nu mi-am dat seama? Dumneavoastră semănați leit cu un sponsor... Cu un foarte mare sponsor, excelență... Vă rog să așteptați, să vă anunț prezența.

Alte plecăciuni probară elasticitatea spinării individului, în timp ce acesta se retrăgea cu fundul înainte printr-o ușă laterală, pe care, din poziția în care se afla, era greu de explicat cum a reușit s-o deschidă.

Juran Potra zîmbi ca pentru sine și se așeză solemn pe una din banchetele simple, din lemn albicios, orînduite pe lîngă pereți. Nu fusese surprins cîtuși de puțin. Mai avuse ocazie să vadă asemenea scene definitorii pentru o anumită mentalitate de tip oriental, în care ipocrizia îmbracă formele cele mai elegante și e gustată chiar ca artă a conversației și persuasiunii. Aici, ca nicăieri în altă parte de pe planetă, tehnica decapitării trezește

incomparabil mai mult interes decît decapitarea ca atare. Rolul victimei nu este acela de victimă în sensul civilizației europene, ci de participant activ la ceremonialul morții.

— Excelența voastră este bine venită! anunță individul, revenind ca o umbră neauzită în încăpere. Poftiți! Urmîndu-l, Juran Potra ajunse într-un coridor îngust, pădimentat cu lemn moale, de-a lungul căruia înaintă fără pic de zgomot. La capătul coridorului, individul se opri, deschise o ușă abia sesizabilă în peretele discret înflorat și cu aceeași succesiune de plecăciuni îl invită să intre.

Încăperea era infuzată de o lumină ușor verzuie. Omul ce-l întîmpină se ridică de la o măsuță așezată sub incidența unui fascicul mai puternic. Iluzia de aureolă creată astfel dădea individului o prestanță aparte.

— Tani Kuzuma este încîntat să vă cunoască! spuse omul ridicîndu-se în picioare și schițînd un salut abia perceptibil.

— Ernst Holiday adaugă fericirii de-a vă cunoaște și satisfacția faptului c-a trecut pragul acestei atît de onorabile instituții.

— Și a făcut-o, desigur, pentru o cauză nobilă!

Rostind aceste cuvinte, Tani Kuzuma își încrucișă mîinile pe piept. Gestul avu darul să-l facă simțitor mai înalt. Voia astfel să reducă diferența dintre ei, și proaspătul Ernst Holiday abia reuși să-și stăpînească un zîmbet ironic.

— Așa cred și așa sper să fie. Cel în care am investit încredere, muncă și bani este demn de cea mai nobilă dintre cauze, spuse el, adoptînd o atitudine sugestiv eroică. El este un adevărat luptător.

— Ne bucură vestea ce ne-o aduceți și-am fi încîntați să aflăm ce-a văzut și ce n-a văzut, ce cunoaște și ce nu cunoaște desăvîrșitul dumneavoastră luptător.

Ochii omului se îngustară subit. Lumina lor țîșnea oțeloasă și ascuțită prin două deschizături oblice. Era o probă vicleană. Dacă răspunsul nu respecta anumite norme ale virtuților consacrate, se puteau invoca motive pentru respingerea luptătorului. Ernst Holiday deveni și mai grav, evocînd calitățile candidatului său.

— El a văzut cum răsare și apune soarele, dar n-a văzut niciodată cerul înstelat de la miezul nopții. El a văzut și-a cunoscut femeile cele mai frumoase, dar întotdeauna îmbrăcate, niciodată în goliciunea lor. El cinstește sîngele rănilor, dar disprețuiește lacrima ochilor!

Omul afișa o plăcută surprindere. Dar musculatura feții sale păstra o încordare ce trăda mai mult decît insatisfacție. Sesizînd probabil că nu-i destul de convingător, făcu cîțiva pași întorcîndu-se în profil. Scormoni apoi întrebarea:

— Are acest virtuos luptător preferință pentru vreuna din metodele clasice de întrecere?

— Nu. El respectă tradiția, dar admiră prezentul. El aspiră la glorie prin lupta totală, sinteză modernă a tuturor genurilor clasice de luptă.

— Și care e numele lui?

— Vînt Însorit.

— Aha. Vînt Însorit, așadar.

Omul aruncă asupra oaspetelui una dintre acele priviri care pretind a împărți dreptate, putere și viață. Începu iarăși să se plimbe și continuă așa clipe lungi. Cînd îl fixă din nou cu privirea, Ernst Holiday descoperi în ochii săi mici și oblici o aroganță abia reținută.

— Voi destina acestei întreceri pe unul dintre bunii mei luptători. El se numește Nor de Furtună. Frica și mila sînt pentru el sentimente străine, iar sunetul oțelului frînt îi încîntă urechea. S-ar simți onorat dacă joi după-masă, prietenii săi și-ar petrece siesta admirîndu-i curajul și arta.

— Nimic nu-l va opri pe Vînt Însorit să-i ofere o șansă... Golită de substanța norocului, se-nțelege!

O clipă privirile lor se întîlniră. În aerul încăperii se auzi parcă un vag frecuș de oțeluri.

12

Orașul Taipei condensează în structura și atmosfera sa trăsăturile întregii insule, așa cum, la rîndu-i, Taiwanul adună laolaltă și face să exulte într-o coexistență frapant contradictorie, trăsăturile unor etnii extrem de diferite. Chineză în esența sa, insula nu a cuprins niciodată chinezi mediocri, ci pe cei mai tenace și curajoși dintre ei, care s-au încumetat să-și dureze aici lumea lor aparte. Rîvnită fiind de japonezi, insula a constituit nu doar un punct de atracție trecătoare pentru aceștia, ci pentru mulți dintre ei un loc în care s-au stabilit definitiv, aducînd aici, bineînțeles, și zestrea lor etnică. Strategică fiind pentru portughezi mai întîi, englezi și americani mai apoi, insula a devenit și o oază fertilă pentru spiritul Occidentului și îndeosebi pentru practicismul său. Iată trei filoane vizibile în orice colț al insulei, manifestate în chip viguros în realitățile și atmosfera ei. Iar Taipei nu numai că reprezintă cel mai bine aceste filoane, dar și adaugă ceva aparte prin structura sa. Acest oraș nu are limite cîtuși de puțin clare, pe întinsul lui există zone total necunoscute pentru muritorii de rînd, parcurile, străzile și chiar unele cartiere fiind private și în consecință înțesate de taine.

Urcînd în mașină, Juran Potra rulă o bună bucată de drum pînă se decise să iasă din nota sa identitate. Ernst Holiday se topi aidoma unei măști de ceară pe chipul său real și vechiul rictus, un semn al stării sale de meditație ironică, îi încolți iarăși la colțul drept al gurii. Ipoteza lui Gon Fe se confirma pe deplin. Ea se întemeia, după toate probabilitățile, pe informații extrem de exacte, culese de Floarea de Vișin. Asociația de lupte avea, fără îndoială, și ceva misterios, dacă nu de-a dreptul ocult, în felul ei de organizare. Nu era deocamdată în stare să aproximeze în ce consta fața necurată a lucrurilor, dar nici un dubiu nu avea că ea exista. Toată pompa protocolară, artificială și desuetă, voit anacronică, era probabil menită tocmai să deturneze atenția. Așadar un viciu

scos la vedere în chip viclean, ca să ascundă alt viciu, mai mare.

Aceasta să fi fost singura cauză pentru care Gon Fe a ținut cu tot dinadinsul să-i pună la dispoziție noul tip de mașină? Surîsul enigmatic cu care acesta și-a însoțit insistențele, îl face să creadă că nu. Dotarea ei cu memorie este fără îndoială utilă pentru cineva căzut din senin într-un asemenea oraș. Dar restul înzestrărilor? Și-apoi de ce toate performanțele tehnice într-o tăblărie banală a unei Honda-Star seria optzeci?

Împresurat de asemenea întrebări ca de niște iscoade invizibile, dar sîciitoare, Juran Potra se urcă la volanul ciudatului automobil cu sentimentul că încalecă un armăsar năzdrăvan, travestit într-o gloabă răpciugoasă. Cele cîteva sute de kilometri parcurși într-o deplină cumințenie înainte de a veni aici l-au convins că noua invenție japoneză, ținută deocamdată la secret ca o veritabilă mașină de luptă, are un potențial tehnic impresionant. Cum în sfera conlucrării dintre American Antimaf și Floarea de Vișin nimic nu este întîmplător, s-a întrebat atunci de ce tocmai lui i-a fost oferit acest mijloc de locomoție? Cu siguranță, și-a zis el, „gălbiorii" — cum îi plăcea uneori să-i alinte cu dulce ironie pe orientali — vor să impresioneze. Era o dovadă în plus că cei din Floarea de Vișin sînt nu numai orgolioși, ci și hotărîți să-și exprime concret orgoliile. Acum însă, după cum a fost primit de Tani Kuzuma, și-a împins mai departe bănuielile. Era atîta prefăcătorie și dedublare în felul de-a fi al acestui individ, încît . . .

Ei, da. Se pare că este urmărit fără pic de discreție. O dovadă în plus că prietenii săi din Floarea de Vișin știau prea bine cu cine va avea de-a face cînd i-au oferit pe „bătrîna" Honda-Star. O dovadă în plus că viclenia rămîne constanța vieții lor, la fel de indispensabilă spiritului de la soare-răsare, ca haina de blană pentru trupul eschimosului.

Și-acum, la treabă! își îndemnă Juran Potra mașina, comandînd calculatorului anexat la bord, unul dintre programele cele mai curioase.

Pe micul ecran al calculatorului apăru traseul cel mai scurt pentru ieșirea din oraș spre nord-vest. „Bătrîna"

rulează alert, traversează cîteva noduri ale rețelei rutiere destul de întortocheate și intră pe magistrala nou construită, care preia fluxul străzilor din zonă. Urmăritorii își fac meseria pe față. Sînt doi, mașina lor este una dintre cele cu performanțe de vîrf și asta parcă le condimentează cu aroganță obrăznicia.

„Bătrîna cea răpciugoasă" dă semne de oboseală. Vibrează din toate încheieturile caroseriei, eșapează cîțiva vălătuci de fum și, culmea: aruncă deasupra capotei chiar smocuri despletite de aburi. Disperat și rușinat, șoferul trage în primul loc de refugiu.

Urmăritorii sînt în culmea fericirii. Misiunea lor se transformă pe neașteptate într-o mare ocazie de distracție și vor să profite de ea. Încetinesc, rîd, fac măscări... Dar, după ce trec pe lîngă „nefericitul" stăpîn al acelei grămezi de fier vechi, ei înșiși sînt într-o oarecare dilemă. Ce să facă? Întoarcerea nu-i posibilă decît prin locurile de legătură foarte rare, create între cele două sensuri ale autostrăzii. Încetinirea provoacă o neîntreruptă avalanșă de claxoane din partea mulțimii de autovehicule grăbite. Oprirea pe autostradă nu-i recomandată nici pe atît, iar pînă la celălalt loc de refugiu mai sînt cîțiva zeci de kilometri...

Juran Potra zîmbește nostalgic. Dacă s-ar găsi aici Emily... Ar fi o formulă excelentă să vină și să-i culeagă într-o altă mașină. Cu un mic machiaj ar pleca pe lîngă ei, lăsîndu-i să aștepte pe săturate. Așa însă... La treabă! îndemnă el „hodoroaga", încercînd să se distanțeze odată cu spațiul parcurs și de capcanele unui sentimentalism ademenitor.

În cîteva minute, conform așteptărilor sale, își reîntîlni urmăritorii... Erau în primul loc de refugiu. Trecu pe lîngă ei, păstrîndu-și o fizionomie de om preocupat și crispat, nesigur pe autovehiculul de care și-a legat rostul. A reușit totuși dintr-o ochire să culeagă imaginea necesară: cei doi aveau aerul tiranic și arogant al motanilor ce-și propun să chinuie șoricelul înainte de a-l sfîșia.

După două minute îi avea iarăși în spate. Mai puțin dispuși însă la tergiversare. Urmărindu-i în oglinda retrovizoare, dobîndi convingerea că-l vor ataca și programă

pe computer „salt spontan". Cînd se repezi spre el și ajunse doar la cîțiva metri, „bătrîna" luă un demaraj ce-i lăsară pe cei doi cu gurile căscate. Dar nu se îndepărtă mai mult de cîteva sute de metri. Așteptîndu-i, lăsa impresia că motorul ei fusese suprasolicitat la maximum, că urma inevitabil să-și dea duhul. Găsi totuși resurse de-a le mai repeta o dată aceeași figură, făcîndu-i să-și muște buzele. Apoi... Honda-Star este lovită din spate cu toată puterea de care este în stare mașina urmăritorilor. Cei doi sînt încîntați la culme. Dorința răzbunării și semnele concrete că pot să și-o îndeplinească se dovedesc excitanți puternici. Fețele lor par a reproduce cu dezarmantă fidelitate măștile urii și răutății din teatrul expresionist de tip oriental. În starea lor euforică nu observă că de fapt zgomotele de tinichea ale izbiturilor au consecințe nefaste mai ales asupra propriei lor mașini. „Bătrîna răpciugoasă" încasează din plin, dar caroseria ei are un grad neobișnuit de elasticitate.

Văzută „dinafară", lupta părea desigur inegală și dramatică. Ideea răfuielii între bande rivale era atît de familiară taiwanezilor, că ea ca atare nu mai producea șoc nimănui. Singura preocupare a celorlalte autovehicule era de-a se ține cît mai la distanță de încăierare. De aici și o lungă coloană creată în spatele combatanților.

Sesizînd situația creată, Juran Porta trase pe prima dintre cele patru benzi și încetini și mai mult. Șuvoiul autovehiculelor prinse a curge pe lîngă ei cu maximă viteză. Pe nimeni nu scandaliza faptul că cineva este atacat și se găsea în fața unui pericol iminent. În mintea celorlalți — era prea vizibil acest lucru — conta doar distanțarea cît mai rapidă de zonă unui posibil eveniment rutier.

Indiferența crescîndă față de semeni se numără fără îndoială printre cele mai noi și generale cuceriri ale revoluției tehnico-științifice moderne! Poftim! exclamă Porta, surprins de judecata morală care tocmai acum își găsise timp să-i bată la porțile gîndului. Ea făcea de altfel parte din „patrimoniul" Armand Bizonian și, ca atîtea alte produse ale cugetării armeano-francezului, nu-și dez-

mintea actualitatea, avînd, în ciuda scepticismului ce-l conținea, un efect tonifiant asupra psihicului său.

Autostrada era acum degajată, frecvența autovehiculelor ce-i depășea, normală. Zecile de lovituri încasate de „victimă" își arătau consecințele asupra „agresorului". Cu fața turtită și capota ondulată după legile hazardului, mașina celor doi devenise vizibil schiloadă. Asta-i înfuriase la culme și-i făcură să schimbe cărțile jocului. Tipul din dreapta deschise geamul și scoase pistolul. Cauciucurile! sesiză Potra și se grăbi să comande lăsarea apărătoarelor pentru a proteja singurele componente vulnerabile la glonț din construcția „hardughiei". Pe geamul din spate se auziră la rînd cîteva lovituri. Ticălosul țintea direct în omul de la volan. Atacul primea astfel adevărata semnificație și demonstra că în mintea agresorilor nu era cîtuși de puțin vorba de-o operație de intimidare, ci, fără echivoc, de o misiune de lichidare. Iar zeflemeaua cu care cei doi se apucaseră s-o îndeplinească era o mărturie clară că are de-a face cu indivizi care ucid cu sentimentul că se distrează.

Încă puțin să-și termine „grăunțele" — hotărî Juran Potra. Așteptarea lui era în egală măsură cavalerească și sadică. Tipii optaseră pentru formula duritățiii totale și impuseră jocului principiul „care pe care". El respecta principiul și-i lăsa să-și încerce șansa. De aici și sadismul legat implicit de cavalerismul său, pentru că — știa prea bine acest lucru — nimic nu rănește mai adînc pe ticăloși, decît faptul de a fi trădați de propriile mijloace.

În sfîrșit, harnicul pistolar încetă. Fie că-și terminase „grăunțele", fie că și-a dat seama de inutilitatea încercărilor sale. Oricum, tentativa de a „semăna" pe „ogor înțelenit" eșuă lamentabil.

Și-acum, băieți, încă o mică surpriză! decise Potra și făcu iarăși comenzi computerului de la bord. Hardughia frînă brusc. Adversarii puseră și ei frînă, reușind să evite o nouă coliziune, dar ajungînd la mai puțin de un metru în spatele ei. Suficient ca banala țeavă de eșapament a Hondei-Star să se prelungească miraculos, să agațe automobilul ce o urmărea, de bara de protecție din față, și, acționînd ca un braț hidraulic, să-l ridice binișor de flit. Acum cei doi killeri în variantă orientală

stăteau ca într-un fel de nacelă ezitantă, care nici nu se înalța, nici nu ateriza. Și încă nici nu s-ar fi considerat probabil irremediabil compromiși, dacă de pe acoperișul aceleiași hardughii nu s-ar fi desprins trei stinghii lungi de oțel rezistent, care, întorcîndu-se împotriva lor, să le bată automobilul cu o consecvență demnă numai de mecanismele perfect reglate și dirijate.

Era o experiență cu totul inedită. Performanțele noului automobil de luptă erau într-adevăr remarcabile, iar imitarea caroseriei vehiculului Honda-Star — o subtilă stratagemă vicleană, tipic orientală. Și totuși: de ce i-a fost pus la dispoziție cu atîta generozitate acest automobil-armă?

În lipsa unui răspuns, Juran Potra își aduse aminte că și aici, ca aiurea, autostrada trebuie degajată de autovehiculele impracticabile. Drept consecință, abandonă în primul loc de refugiu tocătura rezultată din fostul automobil, convins că cei doi vor sta încă multă vreme pitiți înăuntrul ei, aidoma șobolanilor surprinși sub dărîmături.

13

Bunul și regretabilul său prieten Armand Bizonian îi făcuse odată o lungă și interesantă demonstrație în jurul ideii duplicitare că de la sublim la ridicol nu ar fi decît un pas. Nimic mai adevărat și nimic mai fals ca sîmburele acestei idei, îi spunea atunci detectivul filozof. Depinde hotărîtor cum privești lumea. Dacă ai tăria să te detașezi de evenimente și să judeci întîmplarea concretă în raport cu abstractul și generalul, orice dramă este ridicolă. Dacă ai și mai mare tărie și intri în joc asumîndu-ți evenimentele, vrînd-nevrînd, te va împinge valul spre sentimente sublime. Iată lauda și blestemul, sălăjluind una și aceeași idee. Parșivă treabă, s-o recunoaștem, atît de parșivă că n-are ce-i face nici Antimaful!

Atunci Juran Potra a acordat spuselor armeanului doar atîta atenție, cît să nu-i rămească orgoliul. Acum realitatea îl obliga să-i dea dreptate și să-l admire. Sala de lupte în care intrase, ritualul de aici, atmosfera creată de luptători și asistență făceau grea, dacă nu imposibilă chiar, sesizarea graniței enigmatice dintre sublim și ridicol.

Singurul adevăr tranșant, fără dubii, ce rezulta din spectacolul la care participa acum Juran Potra în calitatea sa de sponsor, antrenor și impresar, era acela că în spatele întregii afaceri trebuiau să se găsească forțe foarte puternice și bine organizate, care își permiteau să se considere stăpîne pe situație. De altfel, cu o seară înainte, discutase cu Gon Fe îndelung pe această temă. Floarea de Vișin adunase cu insistență și discreție informații de natură să facă ceea ce Gon Fe numea „o secțiune transversală în portretul robot" al organizației Marea Frăție. Și formula sa nu era doar o prețiozitate fără acoperire. Căci organizația de tip mafiot avea tentacule întinse pe o arie geografică imensă și un sistem organizatoric ce nu permitea decît, cel mult, decriptarea unor secțiuni ale sofisticatei sale alcătuiri.

— Te-ai întrebat, poate, de ce ai noștri ți-au pus la dispoziție acel automobil de luptă, i-a spus la un moment dat, Gon Fe. Mă rog, nu trebuie să și recunoști că te-a ros la călcîie o asemenea întrebare, deși eu am observat acest lucru. Adevărul e că gestul n-a fost deloc întîmplător. Marea Frăție are o grijă excesivă față de comerțul cu moartea. Nu-ți ascund că încercările noastre de-a penetra în acest domeniu al organizației au avut pînă acum mai puține șanse de reușită. Ucigașii acelei Ellen Lamax ne-au condus, într-o primă fază, la Tani Kuzuma și apoi ne-au făcut să emitem prima cară ipoteza unor legături pînă pe continentul american. Ai apărut tu. O șansă, dar și un risc. Dacă vei lăsa impresia că te ocupi exclusiv de lupte — și-au zis ai noștri — Marea Frăție va ține cu tot dinadinsul să te lichideze, pentru că n-au nevoie de oameni incomozi într-un domeniu ce-l cred exclusiv monopolul lor. Dacă te vei arăta însă extrem de puternic în alt domeniu și doar cu un hobby pentru sponsorizarea luptelor, vor încerca să te urmă-

reasca în continuare, plasîndu-te probabil în atenţia altor sectoare.

— Marele risc este al tău, i-a spus cu un aer grav şi pe deplin justificat, Juran Potra. Din respect şi teamă pentru tine, nu încerc să mi-l imaginez cum arată acel Nor de Furtună. Mă amăgesc însă cu gîndul că ştii prea bine ce faci.

— Teama... Niciodată n-am avut răbdarea să-mi explic pînă la capăt dacă merită numele de teamă ceea ce simt uneori. E mai degrabă o tentaţie de care nu pot scăpa. E ca un fruct amar de care simt mereu nevoia.

Juran Potra încercă să asimileze în felul său de a fi noile sugestii. Apăru la sala de lupte ca un tip de bani mulţi, superior şi distrat, doritor de senzaţii tari. Cartea sa de vizită cuprindea sub numele de Ernst Holiday cinci adrese din cinci mari centre automobilistice din America, Europa şi Asia. Privirilor iscoditoare nu le acorda nici o atenţie, iar gesturilor protocolare le răspundea cu convingerea că sînt nişte artificii plicticoase, dar obligatorii.

Contrar obiceiului studiat de unii detectivi ai Florii de Vişin, Tani Kuzuma nu a venit să-l salute de la început, deşi ca gazdă şi adversar trebuia s-o facă. Era o simplă încercare de a-l intimida, sau o sfidare făţişă? Toate la rîndul lor! îşi astîmpără Juran Potra curiozitatea şi, după ce luă loc pe scaunul ce-i fusese rezervat, îşi privi cu discreţie ceasul. Avea puţin pînă aparatul de emisie-recepţie urma să-l atragă atenţia cu sunetele sale catifelate şi „întîmplător", de ce nu?, şi altor curioşi din preajmă.

Era un aparat-bijuterie. Cît o tabacheră de aur dintre cele aşezate la loc de cinste în colecţiile de raritäţi. Scoţîndu-l cu discreţie şi folosindu-l la fel, ca să deranjeze cît mai puţin posibil, Ernst Holiday avu totuşi o discuţie destul de lungă cu una din secretarele reprezentanţei sale economice la Tokio. Căci aceasta fusese la rîndu-i căutată cu insistenţă de o altă secretară a sa, de la Detroit, unde se ivise o încurcătură cu aproape un milion de dolari.

— Nu-mi place să pierd, din principiu — conchise Ernst Holiday cu impresia că se simte mai afectat la orgoliu, decît la buzunar. De aici însă nu mă întorc decît

mîine. Am promis acestui băiat să-i ofer o şansă pe măsura lui şi vreau să mă ţin de cuvînt.

După convorbire îşi concentră atenţia asupra spaţiului de luptă, unde se făceau ultimele pregătiri. „Abia sesiză" cînd îşi făcu apariţia şi Tani Kuzuma. Şi poate nici nu ar fi sesizat, dacă acesta nu-l fixa cu insistenţă, ca îndată ce se convinse că-i observat, să-i adreseze un salut încărcat de toată politeţea Orientului. Viclenie sau realism? Juran Potra rămase totuşi la convingerea că discuţia abia purtată între Ernst Holiday şi secretara sa de la Tokio fusese de bun augur.

Întrecerea la care urma să asiste era organizată pentru trei categorii: începători, iniţiaţi şi luptătorii totali. Fiecare categorie era anunţată printr-un slogan adecvat. „Ei năzuiesc la cerul senin al morţii!" suna anunţul pentru începători. Care de fapt erau începători doar în sensul de nou intraţi în evidenţele Casei, altminteri mulţi dintre ei fiind luptători de temut. „Ei au ajuns să vadă cerul senin al morţii!" suna anunţul pentru cei din a doua categorie, şi „Ei se pot bucura de cerul senin al morţii!" pentru cea de-a treia.

Dincolo însă de acest ambalaj verbal, de ritualul însoţitor şi de aroganţa tipică unui feudalism japonez afişată cu ostentaţie pe unele feţe ale luptătorilor, sponsorilor şi asistenţei, lui Juran Potra îi scăpau multe dintre datele ce le bănuia ca făcînd parte din specificul Casei. Pe ce criterii erau promovaţi luptătorii în cele trei categorii? Era suficientă doar prezentarea antrenorului sau sponsorului ca să se decidă? Şi-apoi: exista o acoperire în practică a sloganurilor enunţate în stilul reprizelor la meciurile de box? Dacă lucrurile stăteau astfel, însemna că luptătorii totali reproduc, oarecum deliberat şi programat, soarta gladiatorilor antici, că în final ei ajung efectiv să se bucure de „Cerul senin al morţii". Deocamdată nimic nu prevestea totuşi vreo finalitate tragică. Dar... se găsea în Orientul îndepărtat. Or, unul dintre profesorii săi de la universitate spunea adesea: „La Soare Răsare viaţa seamănă mult cu magia. Acolo orice cuvînt închide cu zgomot o uşă, ca să deschidă imperceptibil o alta. De aceea, rezistă şi există cei ce gîndesc mult, mănîncă puţin şi umblă pe vîrful pi-

cioarelor...". Așa că neprevăzutul era aici oricînd mai posibil ca în alte părți.

În sfîrșit, se anunță înfruntarea dintre Nor de Furtună și Vînt Însorit. Luptătorii își făcuseră apariția salutînd publicul și apoi salutîndu-se între ei cu excesivă politețe. La rîndul lor, se ridicară în picioare și își făcură datoria în calitate de sponsori Tani Kuzuma și... Ernst Holiday Nor de Furtună trebuia să aibă o carte de vizită impresionantă. Cel puțin așa lăsase impresia publicului prin „oful" prelungit cu care-i însoțise numele. De altfel, și crainicul avea cuvinte meșteșugite pe seama lui. Îl prezentă ca pe un bărbat extrem de generos. „Deși nu i-au lipsit ocaziile de a ajunge în Cerul senin al morții, acolo unde el ca Nor de Furtună și-ar fi cîștigat binemeritata liniște plutitoare, a preferat să-i ajute pe alții să-și îndeplinească dorința. Și a rămas — încheia crainicul aluziv, făcînd asistența să zîmbească — la fel de generos și în ziua de astăzi...".

Peste cinci minute, crainicul avea să-și dea seama că apreciase cu totul eronat „generozitatea" luptătorului său preferat. Nu numai că nu-l ajutase deloc pe Vînt Însorit să ajungă în Cerul senin al morții, dar, fără sprijinul viclean al arbitrilor, ar fi avut cu siguranță toate șansele să-și atingă chiar idealul mereu amînat din „spirit de sacrificiu", pentru alții. După ce se aruncase de zeci de ori asupra adversarului și acesta reușise miraculos să-i alunece dintre mîini, Nor de Furtună se enervă și renunță la orice mijloc de autoapărare. O singură tentativă a fost suficient să o facă astfel și Vînt Însorit a speculat tot ce-i oferise șansa. L-a săltat pe umăr, iar de acolo pe mîini, învîrtindu-l amețitor și aruncîndu-l răsturnat într-o parte. Apoi, cu o lovitură fulgerătoare de picior, i-a cosit mîinile cu care încerca să-și amortizeze aterizarea forțată, astfel că celebrul Nor de Furtună căzu cu toată greutatea plus îngîmfarea, direct în cap. Arbitrii s-au grăbit să declare accident, Gon Fe s-a mulțumit să se supună respectuos deciziei lor, și totul s-a terminat într-o tăcere semnificativă.

Apropiindu-se de Ernst Holiday, Tani Kuzuma zîmbi ironic și spuse cu nonșalanță îngerească:

— Regret profund acest neplăcut accident și cu siguranță mai mult decît mine, îl regretă luptătorul meu. El însă este — așa cum s-a spus — un mare generos. Așa că nici nu va aștepta să se refacă pe deplin pînă-i va acorda revanșa acestui Vînt Însorit al Speranței.

Mai multă fățărnicie într-un ambalaj mai poleit nu se putea. Juran Potra folosi însă ocazia să-i întoarcă în aceeași monedă.

— Mă bucur nespus că dumneavoastră vedeți o Speranță acolo unde eu știu că se află o Certitudine. Diferența de nuanță desigur rezidă numai în faptul că îl cunoaștem pe Vînt Însorit al Certitudinii de un timp foarte inegal... Oricum, revanșa va fi o sărbătoare și sînt de pe acum nefericit la gîndul că nu voi fi și eu de față.

— Să înțeleg prin asta că doriți să-l licitați?

— Din păcate, da. Afaceri urgente mă obligă să renunț pentru un timp la sublima satisfacție ce ți-o dă condiția de sponsor și antrenor al unui talent ieșit din comun.

Peste un sfert de oră, Gon Fe era vîndut. Pe bani puțini, căci licitația fusese o mascaradă condusă din priviri viclene de Tani Kuzuma.

14

Rămas de unul singur în vilișoara lui Gon Fe, Juran Potra avu sentimentul că este neglijat. Ba chiar mai mult, că a nimerit într-o fundătură de unde va ieși alegîndu-se doar cu timp irosit. Trecură trei zile de cînd își vîndu-se luptătorul la licitație și nimeni nu l-a căutat. A trimis o lungă telegramă lui Gregory Hull, în care detectivul Kandy Strugaite îl asigura că acționează, a cercetat biblioteca lui Gon Fe și în rest s-a apărat ca de țînțari pe malul băltilor cu climă tropicală, de plictiseală.

Cînd a revenit Gon Fe, învoit pentru o singură seară, l-a luat direct:

— Nu te întreb cum și cînd vei ajunge tu în Cerul senin al morții. Este firesc să îndrăznesc însă a te întreba ce am eu de făcut pînă atunci?

— Cum eu nu voi ajunge, sper, în cîțiva ani acolo, este greu și abuziv să-ți planific munca pentru atîta timp. De aceea, vreau s-o iau încetișor. Într-o primă etapă, te invit să înveți a merge pe bicicletă. Nu rîde. Vei constata rapid că nu-i simplu. Căci va trebui să mergi pe bicicletă nu oricum, ci ca un chinez sadea.

În după-amiaza aceleiași zile, Juran Potra s-a dus să-și cumpere mijlocul de locomoție indicat. La magazin a fost întîmpinat cu toată curtoazia orientată — în fapt, un fel de ritual artificial și desuet — dar și cu vădită nedumerire. Repede s-a trezit iscodit de priviri curioase atît din partea vînzătorilor, cît și a unor cumpărători aflați în magazin.

— Știu că bicicletele dumneavoastră sînt foarte bune. Aș dori însă din tot sufletul să nimeresc una perfectă! Doresc să o ofer cadou unui tînăr prieten de aici.

Curiozitatea s-a stins ca o luminare în fața geamului deschis. Abia acum înțelegea Juran Potra dificultatea de care îi vorbise Gon Fe. Dacă un occidental atrage atenția în așa hal cumpărînd o bicicletă, se înțelege de la sine cît de popular va deveni încălecînd-o și intrînd cu ea în fluviul străzii. Așadar, la treabă!

A-și lua o înfățișare asiatică nu era pentru Juran Potra sarcină prea dificilă. Avea experiență, o mai făcuse. Frisoane îi dădea numai ideea de a merge pe bicicletă în valul dens de biciclete care literalmente înțesau străzile orașului.

A doua zi apăru ca turist garnisit cu aparatele necesare și filmă pe străzi șuvoiul curgător al bicicliștilor. Seara, făcu o analiză atentă a întregului material filmat. Descoperi surprinzător de multe asemănări frapante în felul de a fi al acestor chinezi, pentru care calitatea de bicicliști devenise a doua natură. Fiecare își ținea bustul drept și urmărea cu privirea aproape exclusiv pe cel din fața sa. În privința pedalatului, păstrau cu toții același ritm, realizînd astfel o curgere aparent lentă, în

realitate destul de rapidă şi uniformă. Cîţiva din mulţimea bicicliştilor purtau aparate de radio cu căşti. Ideea şi-a însuşit-o îndată, pentru ca eventualele sale nesincronizări cu fluxul străzii îşi găseau astfel o posibilă explicaţie, iar el prefera să fie luat drept meloman, şi nu imbecil.

Prima încercare s-a soldat cu rezultate încurajatoare. Angajat pe una din străzile cu sens unic, o singură dată a tamponat uşor pe biciclistul din faţa sa şi l-a obligat la mişcări suplimentare de precauţie pe cel din dreapta. Revenit acasă şi-a dat seama că era extrem de obosit, deşi nu făcuse cine ştie ce efort fizic. Consumase, în schimb, printr-o concentrare prelungită, nebănuit de multă energie nervoasă.

După trei zile, prinse a se descurca binişor. O dată cu formarea deprinderilor, acţiona tot mai mult din instinct şi mersul devenea mai lejer. Nu mică însă i-a fost surpriza constatînd că acea mişcare colectivă îi crea o senzaţie cumplită de depersonalizare.

Seara, Gon Fe îl aştepta acasă. De astă dată, cu o bicicletă nouă, „echipată pentru cumpărături". În faţa ghidonului şi în spate, această bicicletă avea bine fixat cîte un coş de nuiele. Adevărata menire a celor două coşuri era să mascheze extremităţile axului central al furcii, care nu era numai ax. Prin interiorul lui era petrecută o ţeavă de carabină cu posibilităţi de reglare între anumite limite. În coşul din spatele scaunului arma îşi avea închizătorul şi camera cartuşului, iar în coşul din faţa ghidonului, surdina. Pe ghidon, la mijloc, ciudata bicicletă era prevăzută cu o oglindă rotundă — de fapt, capătul unei lunete ce funcţiona pe principiul unui periscop răsturnat. Percuţia se declanşa de la ghidonul mîinii drepte printr-un sistem ce reproducea pur şi simplu bine-cunoscuta instalaţie pentru frînă cu acţionare de mînă. Doar că instantaneu se declanşa şi soneria fixată în ghidon, avînd evident rolul de a anula zgomotul surdinizat al împuşcăturii.

Privind draconica bicicletă, Juran Potra slobozi un şuier uşor de admiraţie, după care îl învălui pe Gon Fe într-o privire aspră.

— Mîine, începu acesta pe tonul său imperturbabil, va veni un microbuz să te ia. Amîndouă bicicletele să fie ambalate. Ai grijă, şoferul s-o încarce şi descarce pe cea fără probleme. Microbuzul va fi comandat să te ducă 30 kilometri înspre nord-vest, la reşedinţa de vară a bunului tău prieten, cosmeticianul Hu-Io. Omul cu acest nume te va aştepta la poarta unei frumoase grădini private. Rolul său în continuare se va limita la următoarele: să te ducă şi să te instaleze într-o cameră din vila nelocuită aflată în mijlocul grădinii, să-ţi arate felul în care funcţionează instalaţiile şi, folosindu-se de prima ta bicicletă, să supravegheze grădina ocolind-o mereu pe dinafara gardului ce o împrejmuieşte. Aleile grădinii sînt asfaltate şi drepte, oferind-ţi condiţii excelente pentru antrenament.

La început a întîmpinat dificultăţi în mînuirea bicicletei-armă. Ţeava dinăuntrul fuselajului avea posibilităţi reduse de manevră pe orizontală şi verticală, de aceea, pentru ochire, trebuia bine gîndită poziţia bicicletei în raport cu ţinta. Pe măsură ce s-a obişnuit, îi rămînea disponibilă o bună parte a fiecărei zile. Profitînd de aceasta, a reînceput cu sîrg antrenamentele intensive pentru forţă, agilitate, memorie şi concentrare. Curînd, a dobîndit o formă fizică şi psihică maximă. Nu ca la terminarea cursurilor speciale, evident, pe atunci era cu un deceniu şi ceva mai tînăr, dar, oricum, pentru vîrsta ce o avea se simţea într-o formă de vîrf.

Gon Fe l-a găsit mulţumit de sine, dacă nu chiar exaltat.

— Este o armă bună, nu-i aşa?

— La 150 de metri, rezultatele obţinute sînt pozitive în proporţie de 98 la sută.

— Distanţa nu va fi cu mult mai mare. Dar locul unde urmează să tragi va fi mai deosebit. Va fi un loc public! Da, un loc foarte... public.

15

O blîndă și melancolică după-amiază luase în stăpînire orașul Taipei. Nici o boare de vînt nu-și mai ținea iscoadele pe străzi, soare mult, dar domol, sălăjluia ca o spuză străvezie peste lucruri.

Privilegiat ca poziție, arhitectură și confort, complexul hotelier „Taifunul iubirii" beneficia din plin de favoarea unui asemenea timp. Parcul superb care se întindea cu toate cele cinci aripi ale sale, piscinele cu dotări ultramoderne și rezervațiile pentru nudism păreau locuri hărăzite prin grația divină să găzduiască la acele ceasuri indivizi gata să simtă prin toți porii plăcerile vieții.

Excepție făcea de la starea generală doar un colțișor al renumitului complex. E drept, nu unul din colțișoarele obscure, dacă la „Taifunul iubirii" se putea vorbi de așa ceva, ci tocmai colțișorul dinspre bulevardul „La porțile soarelui", cea mai populară și celebră arteră de circulație dedicată exclusiv cicliștilor. În acest colț al celei mai mari și moderne fabrici de plăceri din Orientul Îndepărtat, cum mai era botezat „Taifunul iubirii", se găsea un pavilion cu cîteva încăperi, iar în fața pavilionului, înainte de coborîrea lină spre bulevardul „La porțile soarelui", se găsea o mică esplanadă, pavată cu marmură albă și prevăzută cu mese de alabastru și scaune roșii din lemn de cireș. Era locul unde angajatele de elită ale complexului își primeau musafirii la ceai, oferindu-le priveliști ale lumii obișnuite, reale, cu un nesfîrșit fluviu uman curgînd pe biciclete, spre a simți apoi mai puternic și excitant șocul intrării în alcovurile de lux ale pavilionului, mai adînc și nemărginit naufragiul sexual.

Aici, încă de dimineață, cuvintele de amor au fost înlocuite cu scurte comenzi, privirile lascive cu priviri

tăioase și severe, iar pașii ușori, acompaniați de mătăsuri, cu alții, atletici și fermi

Cine și în ce scop luase decizia? Ordinul fusese dat de patronul general al complexului, dar pripeala cu care-l debitase și gestica ce i-a însoțit cuvintele lăsau să se înțeleagă, în pofida prestigiului la care ținea cu orice preț, că forțe misterioase și imposibil de anihilat i-ar fi dictat hotărîrea. Așa că pînă și în fața celei numite „Jăratec divin", adevărata șefă a micului pavilion, slăbiciunea și bucuria inimii sale, a fost obligat să ridice neputincios din umeri și să-și rotească ochii în preajmă a suspiciune și neîncredere.

Gon Fe a rămas, la rîndu-i, uluit de iuțeala cu care s-au executat dispozițiile șefului său. Faptul dovedea, odată în plus, că pentru puținii cunoscători ai organizației secrete Marea Frăție, printre care avea cinstea să se numere și patronul general al complexului, simpla trimitere la aceasta stîrnea panică și impunea o supunere oarbă. Se confirmau astfel, cu vîrf și îndesat, toate bănuielile pe care Floarea de Vișin le avea despre marea și tentaculara organizație.

Desigur, i-ar fi plăcut să cunoască poziția ierarhică pe care șeful său, căruia el, Gon Fe, îi fusese făcut cadou de Tani Kuzuma, o avea în cadrul organizației. El ocupa, fără îndoială, un loc important în partea de vîrf al piramidei, dar care? Cîți mai erau oare deasupra lui și ce rol concret îndeplinea el în tenebrosul mecanism? Curiozitatea sa era animată de cel puțin două considerente: în scopul de a putea aprecia cu realism ce gaură se va produce în structura superioară a organizației, lichidarea acestuia și — chestiune ce-l privea nemijlocit, pentru a-și da seama ce proporții va avea furtuna declanșată de evenimentele ce urmau a se petrece. Dacă...

O clipă Gon Fe se lăsă circuitat de ideea că ar fi posibilă și o nereușită. O clipă nefericită pe care o suprimă odată cu pesimismul din ea printr-o clipire energică a ochilor săi oblici și tăioși. Era un sentiment străin educației ce o primise, o emanație din reziduurile vechi ale personalității sale, scăpată în chip regretabil de sub controlul intransigent al rațiunii suverane. Căci postulatul

de la care trebuie să plece întotdeauna, postulatul standard al fiecărei acțiuni sună clar și fără echivoc: „Mintea și trupul ce se respectă și se sprijină reciproc, nu vor afla niciodată ce este înfrângerea!"

16

În același timp, în aceleași minute ale aceleiași ore chiar, Juran Potra se pregătea să intre pe bulevardul „La porțile soarelui". Avusese o noapte agitată, în ciuda eforturilor sale de a se detașa de gravitatea și dificultatea momentului. Se mascase anevoios și măcinat de incertitudini. Deși stăpînea perfect fiecare mișcare — făcuse cel puțin treizeci de repetiții — avea impresia că greșește mereu. Cu toate că făptura sa primise cu exactitate trăsăturile asiatice convenite, începuse a-și descoperi cusururi nenumărate, mergînd pînă acolo încît să-și închipuie că va fi descoperit de simplii și întîmplătorii privitori. Îi slăbise capacitatea de a-și supraveghea răbufnirea simțurilor, sau tensiunea acumulată în nervii săi depășea obișnuitul?

Mai acționase în Orientul Îndepărtat și nu a fost încercat în momentele decisive de asemenea stări penibile. Un argument în plus, că adevărata cauză era numai și numai arma ce urma s-o folosească. Bicicleta ucigașă! A văzut la viața lui multe instrumente înzestrate cu calități funeste. Unele foarte simple, altele extrem de sofisticate. Asta însă era scula cea mai trăznită. Inventatorii ei făceau plauzibil și apropiat viitorul în care aspiratorul de praf să fie folosit ca alambic pentru whisky, antena parabolică drept cuibar pentru îngeri, iar aparatul de măcinat cafea — calculator. Dar deocamdată se punea problema ca el să folosească drăcovenia oferită cu atîta generozitate de Floarea de Vișin iar asta-i venea ca unui cățel obligat să meargă la braț cu mota-

nul. Căci pe cită vreme cu pistolul, arcul, cuțitul sau cu destoinicii săi pumni acționa în virtutea instinctului, păstrîndu-și rațiunea limpede, alertă și axată asupra contextului, acum, în ipostaza inedită și oarecum caraghioasă în care se afla, tehnica execuției îi absorbea în bună măsură energia intelectului.

Intrase deja pe marele bulevard și se încadrase în șuvoiul uniform al cicliștilor, parcă mai mulți ca niciodată. O lume divizată în mii de unități individuale — fiecare avînd nu numai o traiectorie proprie a deplasării în spațiu, ci și în gîndirea, preocupările și sentimentele sale. Ce stupid să crezi că în pulsația asta umană pe cineva l-ar putea interesa chiar persoana ta — se mustră Juran Potra și conchise: gata cu deraierile psihofatidice; la treabă!

Angajîndu-se într-o rulare lentă, pierdut în mulțime, începu să se concentreze asupra ceea ce avea de făcut. Totul este să se încadreze perfect pe partea stîngă și acolo, unde pe distanța celor cîțiva metri, cînd îi va apare individul în cătare, să acționeze cu maximă concentrare...

Incidental, privirea îi căzu în față pe una dintre siluetele ce înaintau odată cu el. Spatele, mijlocul și fundul unei femei tinere impuneau atîta armonie că era imposibil, cu păcatele și virtuțile masculului fiind înzestrat, să întorci ochii în altă parte. În plus, pendularea ei lasciv-molatecă pe scaunul bicicletei aprindea dorințe, iuțea sîngele bărbătesc în vene și stîrnea imaginația erotică. De unde această putere de a capta atenția și a înflăcăra? Prin ce se detașa ea de celelalte femei? Nu atît perfecțiunea trupului pare să te facă să dai în clocot, cît... Ei?! Nu cumva e filipineza cu picioare neobișnuit de lungi? Fata pe care Gon Fe i-o prezentase într-o seară, spunîndu-i: „Nu te grăbi să-i faci complimente!...“ Ființa care-l tulburase atunci avea și acum o putere de atracție neobișnuită. Dar prezența ei ridica întrebări imperative și fără de răspuns. Era controlat în ceea ce urma să facă? I se trimise, fără să fie anunțat, o dublură? Intervenise ceva?

Lin Harara — acesta era numele fetei — întoarse pentru o clipă capul și-i zîmbi. Apoi încetini puțin pînă ajunse lîngă umărul său.

— Cămașa roșie este mai frumoasă decît cea vișinie! șopti fata într-o engleză duios-muzicalizată.

Asta era, deci, Gon Fe ținuse să-i comunice că noul și puternicul său stăpîn purta cu certitudine cămașă roșie. O țintă cît se poate de clară! făcu pentru sine o remarcă liniștitoare Juran Potra, deși scaunele din lemn de cireș aveau aceeași culoare. Confuzia este totuși exclusă, iar el o știa prea bine de la repetițiile făcute, cînd Min Mao — infiltrată cu abilitate de Floarea de Vișin printre alesele Pavilionului — i-a „pozat" de nenumărate ori, inclusiv în chimonoul ei purpuriu.

În fond, afacerea se rezumă la a ținti dintre toate scaunele roșii pe cel ticălos! gîndi Juran Potra în stilul său de cugetător-zeflemist, dovadă că-și regăsise cadența și stăpînirea de sine.

17

Gon Fe traversa momente de exaltare aproape mistică. Spiritul marțial în care fusese crescut, principiile orgoliului și trufiei, disprețul suveran față de viața pămîntească — toate alcătuind substanța învățăturii sale din adolescență, substanță pe care o credea neutralizată de acumulările de tip accidental, iată, era încă trează, lucra și-i infuza întreaga ființă cu energia miraculoasă a luptătorului de elită.

Și asta o simțea nimeni altul decît unul dintre cei predestinați să apere legea. I se confirma iarăși, a cîta oară?, că între bine și rău este adesea o linie subțire și fragilă, că același braț înarmat cu aceeași armă poate lovi, din motivații greu de deosebit, în direcții contradictorii. De unde și actualitatea perenă a ideii: „Folo-

seşte-te numai de muşchii ce i-ai hrănit să crească sub acoperişul minţii!"

Purta pentru prima dată sabia în alte scopuri decît decorative, iar acele scopuri le ştia numai el. Rămase surprins cînd şeful său îi ceruse acest lucru. Buretele umflat — cum îl botezase din prima clipă în care-l cunoscuse — voia cu tot dinadinsul să epateze. Nu era hotărirea sa doar o formă de întoarcere la ţinuta vechilor samurai, a acelor luptători arhaici şi unici în felul lor, ci mai ales o sfidare la adresa adversarilor cu care se întîlnea. Căci, acum Gon Fe nu mai avea nici un dubiu: mafia orientală ce cultiva şi comercializa moartea în scopuri încă neelucidate pe deplin, era parcelată pe grupări adverse, legate între ele de interese mercantile şi de multă ură, de grupări imposibil a se desprinde din întregul organizaţiei, tocmai datorită pericolului ucigător la care gruparea ce ar îndrăzni o asemenea tentativă s-ar supune din partea celorlalte. Singurul lucru admis şi chiar stimulat prin toate mijloacele era rivalitatea părţilor, duşmănia mocnită dintre ele oferind liderului organizaţiei o cheie de control sigură şi eficace. Iar Buretele umflat optase, printre alte mijloace de confruntare, şi pentru această sfidare făţişă: scutierul său purta sabie, în vreme ce toţi ceilalţi haidamaci din preajma şefilor cu care se întîlnea şi purta tratative, nu se sfiau să-şi lase la vedere pistoalele, ba chiar să le mîngîie şi să mîrîie înfundat cînd unele discuţii deveneau aprinse şi promiteau scandal. Încăierări nu se produceau, totuşi, decît în cazuri cu totul izolate. Ele se pedepseau extrem de sever, căci diabolicul conducător suprem nu avea nevoie de ucideri nesupravegheate, care deveneau din cauza asta nerentabile şi, pe deasupra, atrăgeau atenţia publică. Era probabil raţiunea ce-l călăuzea şi pe Buretele umflat în adoptarea atitudinii sale arogante, tot aşa cum spulberarea acestei raţiuni şi crearea unei breşe în organizaţia mafiotă tocmai prin declanşarea unui mic război între tabere, era ideea de la care pornise Floarea de Vişin, elaborîndu-şi planul în egală măsură ingenios, îndrăzneţ şi riscant.

Pavilionul fusese împărţit încă de dimineaţă, cu parcimonie şi gratulări reciproce — din capul locului în-

țelese ca false și ipocrite — între cele două grupări. „Partea stîngă!" — a stăruit Gon Fe să-și impună punctul de vedere în fața celuilalt scutier. „Nu văd motivul preferinței!" a ripostat acesta, îngustîndu-și ochii într-un efort real de-a pricepe. „Vrem să stăm la inima sorții!" s-a încăpățînat el pe poziție. „Capete de maimuțe" a exclamat cu dispreț trufașul partener de discuție. Gon Fe a înghițit în sec și s-a făcut că nu-i aude grosolănia. Partea stîngă se referea inclusiv la masa și scaunele de pe esplanada din fața Pavilionului și asta însemna o poziție excelentă pentru Juran Potra. Acum, cînd fiecare grupare își ocupase camerele ce i se cuveneau, iar la masa de alabastru luaseră loc șefii celor două grupări cu denumiri sugestive — „Dragonul negru" și „Crocodilul semeț", împreună cu scutierii lor, totul depindea într-o primă fază de exactitatea cu care americanul își va lovi ținta, iar apoi de felul cum el, Gon Fe, omul resurselor nebănuite și al imaginației capabile să răstoarne regulile tradiționale ale luptei, se va descurca în complicata încercare ce-l aștepta.

— „Dragonul negru", începu cu pretenții de atotputernic Buretele umflat, rostind numele grupării sale, a avut și are generoasă înțelegere pentru toate grupările din Marea Frăție, dar pentru „Crocodilul semeț" aș putea spune că bunăvoința noastră s-a arătat întotdeauna cu îndestulare.

— „Crocodilul semeț" — se arătă iritat de la bun început șeful grupării cu acest nume — n-a rămas dator nimănui. Dacă i s-a făcut rău, l-a întors făptuitorului îndoit, dacă i s-a făcut vreo favoare cîndva, undeva, deși n-a simțit niciodată nevoia, nu s-a zgîrcit cu răsplata. Necruțător cu dușmanii, „Crocodilul semeț" este dispus în principiu să negocieze cu prietenii, chiar și atunci cînd sînt puse în cauză lucruri ce-i aparțin în virtutea forței prin care le-a dobîndit...

Se anunța mai mult decît Gon Fe prevăzuse: nu e simplă rafală verbală, ci o adevărată furtună. Într-un fel, incidentul conducea firesc spre deznodămîntul pregătit. O încleștare însă înainte ca Juran Potra să acționeze strica totul, cei vizați să dispară alegîndu-se

doar cu eventuale răni și contuzii. Oricum, el trebuia să fie pregătit pentru oricare dintre eventualități.

— Cine înfruntă „Dragonul negru" se iubește prea puțin pe sine însuși, din cel puțin două motive: se îndepărtează de adevăr și se condamnă la o pieire sigură și neglorioasă!

— „Crocodilul semeț" nu face decît să-și păstreze arealul! Și pentru asta este în stare să se ofere generos morții, dar știe prea bine că nu el va muri primul...

Gon Fe trase sabia din teacă și o așeză pe genunchi într-o poziție convenabilă. Adversarul său scoase pistolul la vedere și desfăcu închizătoarea tocului în care-l ținea. Privirile celor doi se întîlniră o clipă cu acea indiferență sadică, specifică profesioniștilor morții.

Liniștit și calm, Gon Fe începu să se pregătească fizic și psihic pentru actul decisiv. Nici o părticică din organismul său nu rămînea pasivă. „Ca apa de cleștar filtrată prin nisipuri, ca lumina zorilor în frunzișul de mirt să te pătrundă voința" era principiul ce-l invoca și-l urma cu o putere de concentrare ce constituia ea însăși o performanță de excepție.

18

Lin Harara luă un mic avans față de Juran Potra, pe care-l păstră neschimbat. Pedalînd în față, la doi, trei metri, își făcea clare intențiile. Ținea ocupat un spațiu de manevră, care, la timpul potrivit, să-l părăsească, sporindu-i astfel lui libertatea de acțiune. Ținuta ei trăda concentrare și emoție. Mai fermă fiind, mișcarea trupului său revela o și mai agresivă feminitate. Iar asupra lui Juran Potra fata produse un efect remarcabil, tonifiant. Propriile sale emoții se transferaseră parcă asupra ei, iar el devenea tot mai degajat, cu gîndul ager și simțurile feline.

Bulevardul se înscrise pe o pantă ușoară, abia perceptibilă. Aceasta avea o lungime de șapte sute optzeci de metri după care urmau cincisprezece metri de suprafață plană, ca îndată bulevardul să continue pe un povîrniș lung de o sută de metri, pînă ajungea să treacă pe lîngă delușorul deasupra căruia trona Pavilionul și esplanada din fața sa. Acolo, pe distanța celor cincisprezece metri, cînd furca bicicletei transformată în armă ajungea în linie dreaptă cu ținta, urmau clipele decisive pentru care s-au făcut atîtea pregătiri și s-au depus atîtea eforturi, clipe nodale în derularea întregului plan.

Juran Potra se plasă pe o linie la cinci metri de bordura din stînga și, mobilizîndu-și exemplar resursele volitive, deveni una cu bicicleta, subordonîndu-i, pînă în cele mai mici detalii, mișcarea.

Mai sînt de parcurs cîțiva metri de pantă. La orizont se profilează partea de sus a complexului „Taifunul iubirii", apoi acoperișul Pavilionului. Lin Harara țîșnește înainte și-n fața lui rămîne un gol apreciabil. Cu picioarele încremenite pe pedale și respirația oprită, Juran Potra scrută oglinda-luneta. În cătare îi apăru un geam, un pervaz cu ghiveci de flori, iar undeva în dreapta, o parte din pata roșie. Manevră abia perceptibil ghidonul. Pata roșie ajunge încet în mijlocul cercului, astfel încît crucea cătării ar despica-o perfect...

19

— Dacă bunăvoința „Dragonului negru" este negalată în „Marea Frăție", furia lui nu cunoaște margini! exclamă gutural Buretele umflat. Nimeni n-a îndrăznit să-i aducă vreodată afrontul ce i se aduce acum. Dar dacă se vrea război, ei bine, va fi un război...

Buretele umflat sări din scaun cu mîinile ridicate în sus și ultimele cuvinte îi înghețară pe buze.

Gon Fe lovi fulgerător. Celălalt scutier nici nu reuși să ridice pistolul cînd tăișul sabiei îi reteză gîtul, iar șeful „Crocodilului semeț" schiță doar un reflex de apărare cînd lovitura îi despică teasta.

— Moarte pentru moarte, ticăloșilor, strigă în fine Gon Fe, convins că Marea Frăție înregistrează toate discuțiile și certurile grupărilor, că astfel își asigură un alibi credibil și necesar.

Buretele umflat era încă în picioare. Încercarea lui de a vorbi se solda cu un horcăit tot mai înecat. Roșul aprins al cămășii devenise pe piept un roșu închis. Trupul se înclina înainte spre cădere. Inreversibilul se produse. Juran Potra ochise perfect.

Dintr-un salt, Gon Fe se aruncă dincolo de esplanadă, rostogolindu-se pe povîrnișul dealului. Asta însemna pentru eventualii privitori din Pavilion, sau pentru alți martori oculari întîmplători, urmărirea curajoasă, dar prevăzătoare a adversarului. Ajuns lîngă zidul ce străjuia parcul, se cățără pe el și de acolo, cu sabia plină de sînge la mînă, agitat, încerca să descopere un fugar imaginar în șuvoiul bicicliștilor ce rulau liniștiți pe marele bulevard.

Din acea mulțime cîteva capete se întoarseră spre ciudata lui siluetă de luptător, pe cît de crud, pe atît de caraghios și anacronic. Țipătul de uimire și gestul unei frumoase tinere avu darul să atragă atenția asupra scenei inedite, făcînd-o să se imprime în memoria multora. Era o prevedere în plus, de natură să facă autentic întregul scenariu, așa cum, în zona în care el escaladase zidul, la o adică, se mai puteau descoperi cu relativă ușurință urmele „fugarului" neidentificat.

Revenind pe esplanadă, Gon Fe era pregătit să facă față oricărei situații. Pe acest segment, încă din concepție, scenariul rămînea alb. Pentru că în Pavilion, unde fiecare grupare avea cîte cinci luptători, se puteau întîmpla lucruri greu de prevăzut; practic, orice variantă imaginabilă era posibilă.

Intră în raza vizuală a celor din Pavilion, adoptînd poziția vulpoiului la pîndă; lipit de pămînt, ridicînd

capul doar pentru o fracțiune de secundă. Inspirație utilă, căci șimburele de plumb scăpat de pistolul cuiva situat la una dintre ferestre, făcu să șfîrîie văzduhul deasupra capului său. Situația nu-l făcea cîtuși de puțin fericit. Primul indiciu era că în Pavilion părțile „Crocodilului semeț" ieșiseră învingătoare. Asta, dacă nu cumva înfruntarea continuă, dar și în această variantă adversarul înseamnă că deține un mare avantaj de vreme ce unul sau mai mulți dintre oamenii săi își permit să țină sub observație esplanada. Oricum, odată începute, jocurile trebuiau făcute pînă la capăt.

„Mai întîi să stabilesc numărul și poziția agresorilor" — o luă Gon Fe cu calmul său imperturbabil. Și începu să se rostogolească lateral, la stînga și dreapta, într-o succesiune întîmplătoare, fără nici o noimă. Fiecare rostogolire era urmată de o fulgerătoare ridicare a capului și, de regulă, de consecința logică a impertinentului gest: de cîte un cartuș adresat scăfîrliei sale.

Auzul și experiența îl ajutară să stabilească fără echivoc: era un singur trădător situat la ultimul geam din stînga. Anihilarea lui presupunea ca și el să aibă la îndemînă un pistol.

„Deci, să procurăm pistolul, dacă așa se pune problema", zise sinelui său Gon Fe, ceremonios cum s-ar fi adresat unui elev spre a-l deprinde cu actul grav și absolut necesar al învățării. Asemenea obiecte se procură din sursa cea mai apropiată pentru că în cazul lor nu-i niciodată important prețul, ci timpul în care le procuri.

Își scoase cămașa, făcu din ea un bulgăre de cîrpă pe care-l implîntă în vîrful sabiei. „N-aș putea spune că seamănă leit cu moaca mea, aprecie Gon Fe privindu-l, poate că-i cu ceva mai arătos, dar în linii generale, aduce". Se rostogoli apoi spre dreapta pînă cînd consideră că pe linia dreaptă dintre el și agresor, se situează masa de alabastru la care se purtaseră funestele tratative. Ridicînd capul trezi iarăși interesul pistolarului. După o clipă doar, la mai puțin de un metru, bocceluța de cîrpă primi în plin două cartușe. Instantaneu, Gon Fe se ridică și din toată forța mușchilor săi făcu un salt înainte, pe burtă. Tabla mesei sub care ajunse sună

scrișnit de trei ori la rînd. Erau ultimele din șirul de cartușe ce-i fusese destinat.

Nici nu știi, prietene, de cît de mare ajutor mi-ești! „dialogă" el cu fostul său adversar, zmulgîndu-i din mîna inertă pistolul. Niciodată poate, cît timp ai fost în viață, nu te-ai dovedit atît de util.

Ca de altfel și tu, Burete umflat, își lăudă Gon Fe stăpînul, trăgîndu-l alături, după ce se convinse că dintre toți trei arăta cel mai puțin a cadavru. Îl ridică în fund și-l împinse energic spre stînga, el aruncîndu-se în dreapta. O fracțiune de secundă, la geamul deschis al Pavilionului apăru silueta trăgătorului. Destul ca Gon Fe să-și satisfacă, încă o dată, orgoliul țintașului de elită.

20

Bulevardul „La porțile soarelui" ieșea din oraș către răsărit, își îngusta lățimea la jumătate, devenea o șosea, dar continua să taie în linie dreaptă un cîmp nesfîrșit hașurat de livezi și orezării. Majoritatea cicliștilor rămîneau în perimetrul orașului, pierzîndu-se pe nesimțite în străduțele laterale. Cei care continuau drumul își dovedeau și motivația: ei purtau, legate cu meșteșug, la biciclete, diferite unelte sau coșuri.

Juran Potra continuă să ruleze în ritmul obișnuit, în urma tinerei femei. Era liniștit și cuprins de o plăcută moleșeală. Singurele simțuri ce se răzvrăteau în trupul său erau cele sexuale. Și asta pentru simplul motiv că Lin Harara își propusese — nu mai avea nici un dubiu — să-l aprindă cu orice preț. Poziția ei pe bicicletă — cu scaunul ridicat la limita ce i-o permiteau picioarele neobișnuit de lungi, cu trunchiul aplecat mult înainte și o pendulare leneșă a feselor modelate parcă de un mare maestru al proporțiilor desăvîrșite — era o sursă de sexapeal pe care Lin Harara o folosea cu o cunoștință de cauză deloc împovărată de false pudori.

Este singura fără motivația ieșirii din oraș, observă Juran Potra, trecîndu-și privirea peste ceilalți drumeți. Ei și? De ce nu s-ar admite și în această parte de lume o plimbare de dragul plimbării?!

Se pare însă că partenerii săi asiatici nu erau obișnuiți să scape din vedere nici contracararea unui asemenea gînd răzleț. Dovadă că, sub ochii lui, din bluza de pe spatele mlădios al femeii, cresc un coș cu nimic deosebit în aparență de multe alte coșuri purtate de femeile ce se îndreptau spre cîmp. Convinsă de efectul surprizei, Lin Harara întoarse capul și-i zîmbi strengărește. Apoi, ea semnalizează cu mîna la dreapta și, după cîteva clipe, ieșiră amîndoi din șosea pe o alee îngustă, bine îngrijită.

Pîlcul de sălcii spre care se îndreptau promitea un adăpost. Juran Potra avea să constate însă că după perdeaua lor verde se ascundea un mic paradis compus dintr-o vilă, o piscină, teren de tenis și bază de antrenamente marțiale.

— Vei rămîne aici pînă se va decide pasul următor, spuse Lin Harara.

— Singur? își arătă Juran Potra nemulțumirea într-un fel sugestiv, aproape obraznic.

— Ei, nu chiar singur — îi acceptă ea jocul. Dacă îți va face plăcere, voi încerca să-ți țin de urît.

— O.K.! Problema e cu ce începem?

— Cu începutul fiecărei povești care vrea să fie interesantă, șopti Lin Harara, arătîndu-i piscina cu apa limpede, adormită.

21

Trei zile la rînd, Gon Fe a continuat să locuiască la „Taifunul iubirii", în clădirea centrală, între camere ce fuseseră și ele reținute, dar care rămăseseră goale, chiriașii lor optînd în ultima instanță pentru morgă. Nu era deloc

plăcut contextul acestei găzduiri. Nimeni nu-i acorda vreo atenție și totuși, toate semnele de care se folosise — pe cît de originale, pe atît de trăznite — îi confirmau că era urmărit pas cu pas. Lucru de altfel nu numai previzibil ,ci și de dorit: orice avansare spre taina tenebroasei afaceri presupunea noi confruntări.

Abia în cea de-a patra zi, la ușa camerei sale sună o femeie de serviciu cu „dotări" mai speciale.

— Era și cazul! o luă de scurt Gon Fe, punînd capăt rolului pe care aceasta se pregătea să-l joace. Aici s-au întîmplat crime și trădări ce nu pot rămîne nepedepsite. E cazul s-o știi chiar dacă s-ar întîmpla să faci parte din „Crocodilul semeț". Personal am jurat credință stăpînului meu și nu voi avea liniște pînă cînd răzbunarea nu va fi deplină ...

— „Crocodilul semeț" nu mai există! interveni femeia cu severitate. Nici „Dragonul negru" nu mai există! În consecință, orice legăminte sau sentimente legate de aceste două grupări se sting. În sufletul tău trebuie să mai ardă numai focul sacru al datoriei pentru Marea Frăție, căci doar ea are dreptul de viață și moarte asupra ta, ca asupra oricăruia dintre aleșii săi. De aceea te vei pregăti chiar acum să treci probatoriul. Jos te așteaptă o dubă asemănătoare celor din dotarea serviciilor de electricitate. Urci în ea prin ușa din spate.

— Pot să fac un duș? întrebă Gon Fe, devenind deodată preocupat și grav.

— Nu, zise femeia cu autoritate. De acum, singurul lucru ce ți-e permis este să te îmbraci sub stricta mea supraveghere. Te-aș ruga să ai în vedere faptul că sînt cunoscută și apreciată tocmai pentru precizia cu care execut ordinele superiorilor mei.

Era absolut convins de spusele ei și era util să-i creeze impresia de supunere. De aceea se îmbrăcă fără să cricnească și apoi solicită din priviri o aprobare, înainte de a-și scoate pieptenele ca să-și aranjeze părul. Femeia înclină capul fără să-și ascundă plăcerea că individul pe care îl avea în față, deși pachet de mușchi, depindea în multe privințe de simplul ei gest. La rîndu-i, Gon Fe îi arătă recunoștință. Și avu temeiuri dintre cele mai serioase să i-o arate.

Cum intră în dubă, ușa se închise automat și porni motorul. I se rezervase de fapt o cușcă pe roți. Cu toate că nu avea nici o ferestruică prin care să privească afară, după mai puțin de un minut de la pornire se stinse și unicul bec din plafon. Intenția celor din cabină era limpede: întunericul trebuia să facă și mai dificilă eventuala lui încercare de a ghici traseul pe care se deplasau.

Nu-s chiar proști, își zise Gon Fe, dar nici prea deștepți nu sînt. Și rămase în picioare la mijloc, concentrîndu-se. Realiză astfel că timp de o jumătate de oră, cît dură drumul, s-au deplasat într-un cerc aproximativ, cu circumferința mereu lărgită. Era curios dacă are dreptate și își propuse ca mai tîrziu să verifice. Oricum, cînd vehiculul se opri, își scoase pieptenele și-l trecu la repezeală prin părul său des ca peria. Coborî într-un garaj închis, unde fu legat la ochi înainte de a fi condus la liftul ce-l urcase aproximativ zece etaje.

— Dezleagă-i eșarfa! se auzi glasul unui bărbat.

Însoțitorul execută ordinul și se retrase. Se afla într-o cameră de mărime obișnuită, fără alt mobilier decît o masă și două scaune.

— Ia loc, te rog, îl invită bărbatul din al cărui ordin fusese dezlegat la ochi. Era un tip între două vîrste, îmbrăcat sobru și elegant, în felul cum obișnuiesc să apară indivizii cu profesii în sfera relațiilor cu publicul.

— Nu neg și nu-ți ascund, intră acesta direct în subiect, că asupra dumitale planează multe suspiciuni. Ai șansa să te aperi și în ce mă privește îți doresc succes.

— Bănuiesc la ce vă referiți, dar nu înțeleg de ce, totuși, comportamentul meu creează suspiciuni. Oricum, vă stau la dispoziție și dacă apărare înseamnă a fi sincer cu tine însuți, atunci mă voi apăra.

Mica sa tiradă nu trezi nici o reacție. Bărbatul de cealaltă parte a mesei se mulțumi să-și privească ceasul absorbit parcă de alte gînduri.

— Tohiro Rinoco era unul dintre cei mai buni pistolari. (Acesta era numele scutierului ucis). Viteza sa de reacție era cu totul ieșită din comun. Dacă cineva l-ar fi răpus folosindu-se de pistol, ar fi trezit bănuieli asupra modului cum a procedat. Cu atît mai indigestă este ideea c-a putut fi învins prin mînuirea unei săbii.

— Mai întîi v-aş cere permisiunea de a demonstra că-i posibil. Nu mă îndoiesc că aveţi şi puterea şi dreptul de a mă pune la încercare cu un pistolar cel puţin la fel de bun ca Tohiro Rinoco.

— Dacă vom aprecia că e cazul, o vom face. Convingerea noastră este însă că Tohiro Rinoco a fost surprins datorită unui plan de atac elaborat dinainte.

— Stărui să cer probarea practică a afirmaţiilor mele. În acelaşi timp, onoarea mă obligă să recunosc aici că mă aşteptam la un atac şi în sensul acesta aveam un plan mental bine stabilit dinainte.

— A existat deci intenţia de-a lovi şi a ucide?!

— Nu. A existat numai dorinţa de a întîmpina un atac. Însuşi stăpînul meu ştia că se pusese ceva la cale. Nu bănuia de unde va primi lovitura, dar era sigur de iminenţa pericolului. Discuţiile au început prost şi asta a însemnat pentru mine un prim avertisment. Apoi am surprins un gest făcut cu mîna de adversarul stăpînului meu, pe care l-am interpretat ca semnal dat cuiva. Atunci mi-am scos sabia din teacă, făcîndu-mi clare intenţiile de a interveni la nevoie. Drept răspuns, Tohiro Rinoco şi-a pus pistolul la îndemînă şi i-a desfăcut închizătoarea tocului ...

Reproducea cu lux de amănunte cele întîmplate. N-ar fi exclus, gîndea el, să existe şi o peliculă cu întreaga întîmplare. Într-un astfel de caz, mărunţişurile verificabile ar acoperi prin numărul lor unele „inexactităţi" pe care le-aş putea pune pe seama stării mele de nervozitate. Fusesem doar prevenit că „Crocodilul semeţ" vrea să distrugă „Dragonul negru".

— Ei, bine, fiind amator de amănunte poate ne spui şi împrejurările concrete în care a fost ucis stăpînul tău.

Tipul cu ţinută de înalt funcţionar public, zîmbi. O cută apărută brusc în obrazul drept, trăda firea lui sadică şi zeflemitoare.

— Atenţia mea era concentrată asupra adversarului direct şi asupra şefului său. Simţeam iminenţa atacului, dar nu intuiam felul cum s-ar putea petrece. Stăpînul meu vorbea. Tocmai spunea ceva despre război, cînd i s-au rupt cuvintele şi a sărit în picioare. Am înţeles că se produse crima şi am acţionat brusc, necruţător. Prima

lovitură am dat-o ridicîndu-mă de pe scaun. Pentru cea de-a doua am făcut un salt înainte şi astfel am ajuns în dreptul stăpînului meu. Cînd m-am întors către el i-am văzut pata de sînge pe piept şi privirea aţintită undeva în faţă. Am înţeles că de acolo s-a tras şi m-am aruncat pe povîrnişul dealului. Am mai apucat să văd doar o siluetă sărind de pe zid. Deşi am ajuns foarte repede pe zidul pe care o văzusem, mi-a fost imposibil să-i depistez urma în mulţimea cicliştilor. Cred că dincolo de zid îşi adăpostise şi el o bicicletă Cu ajutorul ei a devenit imediat unul dintre cei mulţi.

Individul cu înfăţişare de înalt funcţionar public îşi reluă zîmbetul. Buzele sale deveniseră două linii vinete, severe, pe un fond galben pămîntiu. Se auzi o sonerie discretă şi prin cele două uşi laterale ale biroului, uşi de a căror existenţă discretă Gon Fe lua abia acum cunoştinţă, intrară concomitent, cu paşi elastici şi iuţi, doi bărbaţi. Fiecare puse în faţa individului ce continua încă să zîmbească acidulat, cîte un mic dosar. Acesta le desfăcu şi începu să le cerceteze în paralel.

Era evident că urmăreşte ceva comparativ. O clipă, faţa lui lăsă impresia de triumf, apoi reveni la surîsul dinainte, dar pentru un expert în observaţia psihică de talia lui Gon Fe, lucrurile deveniseră clare: individul mizase pe ceva ce s-a întîmplat, şi miza lui ieşise taman pe dos. De fapt, era în stare să numească aproape sigur şi obiectul analizei: trebuia să fie cartuşul extras din trupul „adulatului" său stăpîn şi supus unor analize chimice speciale în scopul stabilirii distanţei de la care s-a tras. Numai că experţii Florii de Vişin au rezolvat în stilul lor caracteristic problema, aşa că orice „mărturie clasică" probează drept adevăr, minciuna.

— Instanţa suverană va decide asupra destinului tău, spuse individul, ridicîndu-se pe vîrful picioarelor, ca să dea parcă mai multă înălţime cuvintelor. Oricum, un lucru rămîne clar şi mai presus de orice îndoială, de aceea am permisiunea să ţi-l aduc la cunoştinţă: o mie de ochi te vor urmări pretutindeni, o mie de braţe vor fi pregătite să te sugrume la cea mai mică dovadă de nesupunere, aşa cum o mie de trepte vor sta cu umilinţă sub

picioarele tale în urcușul spre glorie, dacă-ți vei dărui viața pentru Marea Frăție.

Ca om bine informat asupra formulelor specifice confreriilor secrete, Gon Fe realiza perfect că situația în care se afla nu era cituși de puțin disperată. Amenințarea și îndemnul, ambele subliniate printr-o formulă cu încărcătură căutat magică de către individul cu moacă pretabilă pentru un funcționar la box-office-ul înmormîntărilor publice, corespundeau în fapt cu acceptarea sa pe mai departe în rîndul uneltelor omenești folosite de atotputernica organizație. Așadar, va continua jocul în vestibulul morții; nimic mai plăcut și interesant pentru unul ca el.

N-a fost dus prea departe. A mai urcat cu același lift preț de cîteva etaje, apoi a fost condus într-un apartament elgant, cu dotări mai mult decît moderne: sofisticate. Astfel încît, cu puțină imaginație, falsele geamuri — niște dreptunghiuri ce imitau lumina naturală puteau trece cu ușurință în rîndul acelorași dotări pline de fantezie.

I-a fost servită la alegere o masă copioasă și îndată după siestă a fost consultat dacă ar prefera pe vreuna dintre frumusețile casei.

— Depinde! a spus el, privindu-l cu subînțeles pe ofertant. Care fără întîrziere s-a repezit la televizorul din sufragerie și l-a fixat, după un cod numai de el știut, pe ceea ce nu s-a sfiit să numească „programul gladiatoarelor intime".

— Pe asta o vreau! se decise Gon Fe după ce asistase la o întreagă expoziție de trupuri goale, filmate pe de-a-ntregul și în prim-planuri ale părților apetisante.

În cîteva minute fata își făcu apariția.

— Vă mulțumesc și mă simt îndatorată că v-ați oprit la mine, spuse ea, înclinînd capul cu supunere.

— Rămîne de văzut dacă ai motive! zîmbi, în felul său strîmb, Gon Fe. Sînt adeptul metodelor dure, spuse el, cînd privirea-i căzu pe colierul ce-l purta femeia la gît. Dacă ea părăsește clădirea și dacă între acele perle ar putea așeza și-o altă „perlă" asemănătoare...

— Îmi permiteți să mă dezbrac? întrebă femeia cu glas șubțirel, ca de pasăre. Cît privește metodele dure de-a face dragoste, adăugă pe același ton persuasiv, sînt întru totul de acord. Chiar îmi plac foarte mult...

22

— Într-un mare oraș, oriunde s-ar găsi el pe meridianele globului, se pot petrece întîmplări dintre cele mai ciudate. Asta decurge din posibilitatea reală ca mai mulți indivizi să aibă mai multe capricii. În orașele din Extremul Orient întîmplările ciudate sînt mai frecvente față de alte părți ale globului, iar în Taipei ele depășesc orice măsură

— De ce?

Ca să răspundă la această întrebare pe care i-a pus-o Juran Potra, frumoasa Lin Harara s-a lansat într-o demonstrație pe cît de diversă ca argumentație, pe atît de minuțioasă și coerentă ca prezentare. Istoria, etnografia, folclorul, sociologia, psihologia și morala erau tot atîtea surse din care Lin Harara își extrăgea ideile și le chema în sprijinul ipotezelor sale. Ascultîndu-i discursul rațional și auster, în mintea lui Juran Potra s-au declanșat instantaneu alte imagini ale ființei ce-o avea în față: imaginea femeii ardente și voluptoase care l-a copleșit cu puterea de a-l seduce și arta de-a i se dărui și, nu mai puțin șocanta imagine a femeii capabile să participe cu sînge rece la acțiuni care-i pun în pericol iminent, însăși viața. Dincolo de faptul că Lin Harara etala o personalitate de excepție, Juran Potra mai trase două concluzii utile: că Floarea de Vișin a selectat pentru serviciile sale numai vîrfurile și că importanța colaboratorilor ce i-au fost dați este o dovadă în plus a interesului manifestat față de el și implicit față de American-Antimaf.

— M-ai convins pe deplin că venind aici, interveni Potra după ce ascultă cu interes demonstrația frumoasei femei, am nimerit în orașul posibilităților extreme. De altfel, am avut ocazia să mă lămuresc, într-o oarecare măsură, din scurta mea experiență. Dar am o serioasă îndoială că faci pentru mine risipă de informație din interes pur științific, chiar dacă am venit în întîmpinarea dorinței tale cu banala mea întrebare. Sînt mai degrabă convins că mă așteaptă ceva deosebit și, în stilul tău persuasiv, ai început să mă pregătești

— Mai corect spus, ar fi: ne așteaptă ceva. Nu neapărat deosebit, dar, în tot cazul, inedit.

Surîsul ei transformă vina de-a fi încercat să-și ascundă intențiile într-o invitație la complicitate.

Juran Potra o luă în brațe și schimbă grăbit sensul discuției.

— Ia spune-mi tu mai bine dacă în acest oraș al cetățenilor există ceva care să merite a fi mai dorit decît tine.

În locul răspunsului, simți buzele ei fierbinți pecetluindu-i gura și avu iarăși senzația răscolitoare, că între trupurile lor diferența devine tot mai vagă, că el strînge în brațe o ființă în care-și regăsește pînă la durere starea plăcerii sublimate de teamă.

— Ești oaza visată de orice cămilă pierdută-n deșert, avea Lin Harara să-i spună puțin mai tîrziu. Și totuși va trebui să ne întoarcem la adevărul mai puțin confortabil. Ca să realizăm ceea ce ni se cere, ne vom schimba pentru o vreme felul de-a percepe lumea: în loc s-o vedem, ne vom preface că o pipăim. Sînt sigură că vei descoperi lucruri dintre cele mai interesante...

A doua zi, într-una din piețele cele mai circulate ale orașului, își făcură apariția două persoane nevăzătoare. El — o înfățișare distinsă, costumat elegant și decent, ea — o tînără suplă, a cărei vestimentație largă, dar de bun gust, sugera excesul de pudicitate, datorat probabil condiției nefericite pe care i-o rezervase destinul. În ciuda handicapului lor, bărbatul și femeia nu păreau niște marginalizați și cu atît mai puțin niște înfrînți. Explicația venea de la sine: era destul ca cineva să privească mai îndeaproape calitatea îmbrăcămintei lor ca să-și dea

seama de categoria socială din care făceau parte. Pînă și bastoanele albe de care se foloseau cu un fel de discreție și aroganță pentru a-și căuta drumul erau parcă mai sofisticate decît cele obișnuite. Cei doi se plimbară o jumătate de oră împreună, după care se despărțiră continuînd să se plimbe fiecare pe cîte o latură a pieții.

A face pe orbul — iată un rol absurd, dacă nu cumva și macabru, gîndi Juran Potra, îndată ce luă cunoștință de noua sa misiune. Și trebui să recunoască din nou că cei de la Floarea de Vișin au o imaginație debordantă. Grație acestei imaginații bine servite cu soluții și mijloace tehnice adecvate, detectivii lor pătrund în firescul cotidian, se pierd în mulțimea străzii unde acționează cu discreție și eficiență. Ingrat rolul ce i se rezervase, dar probabil util personajul, recunoscu el în cele din urmă. Și astfel începu, sub semnul plictiselii obligatorii, acomodarea cu noua sa condiție.

23

Gon Fe era mai mult decît mulțumit. Trăia sentimentul pericolului cu o satisfacție firească și discretă. Știa că fiecare mișcare îi este atent urmărită, că fiecare gest al său va conta în favoarea sau defavoarea existenței sale în clipele imediat următoare. Ideea că nimic din ce face nu scapă unor camere de luat vederi, chiar dacă era să fie exagerată, îl ajuta să-și impună un autocontrol ce devenea el însuși motiv de performanță. Așa a procedat pînă și în repriza de dragoste cu femeia ce i-a fost oferită. A posedat-o cu o furie animalică, deliberată, și cu convingerea că undeva, în fața unui mic ecran, scena era urmărită cu lux de amănunte. Fără doar și poate același lucru îl știa și femeia. Din reacțiile ei a înțeles perfect pînă unde și-a jucat rolul și începînd de cînd s-a abandonat efectiv în devălmășia simțurilor, indiferentă la im-

presia ce-o crea astfel șefilor de care depindea. O nimerise din plin cu duritatea actului sexual, partenera dovedind că spusele ei n-au fost de circumstanță, că acel „chiar îmi place foarte mult" era o formă destul de exactă prin care își anunța elanul hormonal.

De un firesc imposibil de contestat a fost și „incidentul" cu colierul de perle. Exprimîndu-și de la început și fără rezerve admirația față de frumusețea lui, femeia și l-a păstrat la gît. În amorul intempestiv, „cu totul întîmplător", colierul s-a rupt și a fost apoi necesară o probă de abilitate cavalerească în a căuta, recupera și înșira iarăși la locul lor prețioasele podoabe. E drept că una dintre aceste podoabe era cu totul nouă și urma să îndeplinească și alte roluri decît cel estetic, dar cine putea sesiza substituirea, cînd întregul colier absorbea lumina pentru a o întoarce vederii mai plină de farmec?

Cît despre meteahna lui de-a se pieptăna mereu... Asta trebuia să țină, pentru cei care-i urmăreau inclusiv respirația, de un narcisism bolnăvicios, tipic indivizilor urîți, dar atletici, care, făcîndu-și din volumul muscular singurul criteriu de apreciere, ajung să-și aduleze febril, urîțenia. În realitate, Gon Fe experimenta soluția unică în felul ei, de-a transmite informații despre locul unde se afla. În urmă cu cîteva luni, printr-o operație chirurgicală pe cît de simplă, pe atît de ingenioasă, i-au fost plantate cîteva fire de păr cu totul speciale. Reproducînd cu o fidelitate mai presus de orice îndoială calitățile părului natural, firele în cauză, după ce erau încărcate cu electricitate prin simpla lor frecare de colții pieptenului, emiteau semnale pe o frecvență înaltă, insesizabilă pentru urechea obișnuită. Dacă presupunerea că femeia cu care s-a culcat va părăsi clădirea se adeverea „perla" din colierul ei va prelua și retransmite mai departe semnalul, sporind șansele ca acesta să fie receptat. Iar localizarea și identificarea sursei de emisie va rămîne doar o chestiune de rutină pentru „micro-lasserele japoneze" — cum sînt numiți băieții din serviciul tehnic al Florii de Vișin.

„Am intrat cu adevărat într-o zodie bună" — recunoscu Gon Fe, cînd fuse scos la lumină și i se încredință o dubă pentru probe de condus. N-a fost niciodată un

șofer excelent și cu atît mai puțin se gîndea să devină în viitor. Se ivea însă o nouă ocazie să comunice cu ai săi și ea trebuia folosită.

Încă de la probele de simulare pe calculator și-a dat seama că mai are un concurent pentru post. Faptul în sine era în egală măsură și bun, și rău. Important rămînea ce parte reușea să-și adjudece el din împrejurarea ivită. Or, ca să-și realizeze intențiile trebuia să fie pînă la un moment dat un concurent redutabil.

Reuși să depășească prima probă. Cu rezultate similare, în linii generale, cu celălalt pretendent. La testarea vitezei de reacție își ridiculariză concurentul. Nu era indicat, dar era necesar. Trebuia să arate cum a fost posibilă intervenția sa atît de fulgerătoare în confruntarea din fața Pavilionului. La proba de poligon ieși pe locul doi și astfel se văzu în finală, la proba de oraș, în care standardul cerințelor era ridicat la nivelul așilor volanului. Aici urma să joace la risc așa cum își propuse.

Duba pătrunse într-una din zonele orașului cu o rețea stradală dintre cele mai complicate.

— Poligonul a decis ordinea! anunță Arbitrul.

— Nu era cazul să știm dinainte că unele probe sînt mai importante decît altele? se arătă Gon Fe surprins și afectat.

— Cine pricepe meseria n-are nevoie de lămuriri! i-o întoarse ironic Arbitrul.

Urcînd la volan, celălalt concurent deveni important. Punîndu-l la punct pe Gon Fe, Arbitrul își exprimase indirect preferințele. Gon Fe trecu în spate, nu înainte însă de a lăsa din ochii săi oblici un sclipăt de furie.

Arbitrul nu era un nepriceput. În poligon intuise perfect calitățile celuilalt. Proba de oraș nu făcea decît să-i certifice flerul: preferatul său era într-adevăr un șofer de excepție și asta se vedea nu atît din viteza cu care executa ce i se cerea, ci mai ales din felul cum făcea trecerea de la o mișcare la alta, imprimînd mașinii o rulare fluentă, cu maximă eficiență la fiecare treaptă de viteză.

Veni și rîndul lui Gon Fe.

— Vă rog să-mi acordați cîteva clipe de pregătire! solicită el, pe un ton ce numai a rugăminte nu suna.

— Pregătire? Nu înțeleg în ce ar putea consta pregătirea ta de acum?!

Arbitrul nu se sfii să caute privirea preferatului și să-i tragă semnificativ din coada ochiului.

— Cine pricepe psihologie n-are nevoie de lămuriri! i-o servi în aceeași formulă agresiv-ironică Gon Fe și, sărind din mașină lîngă rondul cu flori unde parcaseră, începu cîteva exerciții de yoga din sistemul recomandabil pentru calmarea nervilor. După ce le încheie, își scoase pieptenele și se piaptănă grijuliu, ba își aranjă și ținuta de parcă urma să-și facă poză de nuntă. Pedanteria lui idioată trezi o oarecare satisfacție răutăcioasă pe fețele celor doi.

— La ordinele dumneavoastră, domnule, se arătă dintr-odată supus și disciplinat, Gon Fe.

Arbitrul îl avea acum la mînă și voia să-l învețe minte. După douăzeci de minute, pe chipul îndărătnicului se rostogoleau picuri mari de sudoare. Virajele, opririle și pornirile băgaseră mașina în toți dracii. Comenzile se succedau scurt și apăsat, executarea lor se făcea cu bruscări nepermise. Nu mai era vorba nici pe departe de arta de-a conduce, ci numai de orgoliul de-a rezista cu orice preț, încercărilor la care era supus.

Tensiunea crescuse destul ca să justifice o greșeală. Dar trebuia să se ivească și ocazia prielnică, acea conjunctură care să-l oblige să recurgă la claxon. Avea bine pregătită în memorie scurta propoziție ce urma să o transmită. Dacă „pieptănătura" a avut efectul scontat, era imposibil ca vreuna din antenele ultrasensibile ale posturilor de recepție mobile cu care era împînzit orașul să nu înregistreze și semnalele transmise în codul simbolic — o formă de morse readaptată, în care prin lungimea și intensitatea lor, sunetele corespundeau unor grupuri de litere sau chiar unor cuvinte abreviate. Descifrarea se făcea automat, pe calculator, prin eliminarea grupelor de litere identice, intrate în componența altor cuvinte, eliminare ce avea la bază semnalul criteriu și semnalul de culoare. **Pe baza lui se știa de la început familia în care trebuie căutat cuvîntul sugerat și din ce altă familie va porni cuvîntul următor, sugerat de sunetul consecutiv.**

Cursa de probă se putea termina în orice moment. Arbitrul își satisfăcuse orgoliul cu vîrf și îndesat. Nu mai era nici un minut de pierdut.

— Dreapta! ordonă Arbitrul, după ce mașina abia reveni pe patru roți dintr-un viraj foarte strîns, făcut la stînga. Dreapta! repetă el precipitat, dar era prea tîrziu. Mașina depășise spațiul adecvat unui asemenea viraj și intră cu toată viteza pe una din străzile principale.

— Să întorc? se arătă preocupat de „gafa" comisă, Gon Fe.

Mașina intră cu toată viteza pe roșu. Scrîșnete de frîne și trosnete de tăblărie, strigăte și claxoane răbufniră deodată peste zgomotul monoton al orașului. Duba făcu un slalom greu de imaginat printre vehiculele ce-i tăiau drumul. Arbitrul și favoritul său fură izbiți de părțile metalice ale caroseriei ca de pereții unei bărci aruncate de valuri. Singur Gon Fe rămase înfipt în scaun, manevrînd volanul și claxonînd ca un apucat. Ieșise din intersecție, dar claxonul mașinii sale nu mai contenea.

— Termină, idiotule! urlă Arbitrul, revenindu-și. Vrei să atragi toată poliția pe urmele noastre?!

— Scuzați, m-am pierdut pur și simplu, se văicări Gon Fe. Am... Am obosit la creier! Am capul cît o bășică de crocodil și sînt sigur că va plezni imediat...

24

Încă de la prima ieșire în public, în noua sa condiție, Juran Potra avu cîteva surprize. Lin Harara nu făcuse precizări deșarte; ca „orb" i se deschideau perspective de observație nebănuite. Mai ales că ochelarii fumurii folosiți îi ascundeau perfect ochii și din acest punct de vedere jocul de-a nevăzătorul se făcea fără efort. Trebuia să fii atent ca să nu te trădezi pentru simplul motiv că, fiind luat ceea ce nu erai, lumea îți neglija cu desăvîrșire

prezența sau, după caz, îți acorda importanță excesivă și „nemeritată".

La un moment dat, mergînd agale în spatele unor indivizi, văzu cum opera nestingherit un hoț de buzunare. Tentația de-a interveni era gata să-l trădeze. Se stăpîni la timp și asistă la întreaga scenă. Descoperi astfel că hoțul nu numai că nu era încercat de vreun sentiment de teamă, dar trăia evenimentul cu o pasiune ieșită din comun, de-ți venea să crezi că portmoneul subtilizat îi produce efectiv mîncărimi excitante.

Nostimă a fost și întîmplarea cu alt hoț, care și-a propus, nici mai mult, nici mai puțin, decît să-l prade tocmai pe el. N-ar fi cedat la inițiativa aceluia, dacă știa că va avea dea face cu un găinar. Dar individul promitea mai mult și Potra se gîndea că vrea să-l atragă într-o cursă dictată de interese majore și secrete, că poate Marea Frăție, prezentă peste tot, pune sub semnul întrebării identitatea lui de asiatic nevăzător. Așa că s-a lăsat momit de la prima tentativă, cînd individul s-a apropiat de el și i-a spus:

— Stimate domn, la nici douăzeci de metri în față, din cauza unui grav accident de circulație, a căzut un stîlp de iluminat peste trotuar.

— Și ce-i de făcut? s-a arătat el descumpănit.

— Permiteți-mi să vă conduc printr-o mică ocolire pe care o folosesc cei mai puțin dornici să se cocoțeze peste stîlpul căzut.

— Vă mulțumesc, domnule, se arată el recunoscător și dispus să-l urmeze.

După cîțiva pași intrară într-un gang luminat obscur.

— Banii sau viața! amenință individul fără alte taclale, împungîndu-l în piept cu vîrful unui mic cilindru metalic. Dacă încerci o singură șmecherie, apăs pe trăgaci.

— Sînt un om handicapat... Trăiesc și eu de pe o zi pe alta cu ajutorul altora, încercă Juran Potra să obțină clemență.

— Las' că vă cunosc eu cît sînteți de ticăloși. Cît profitați de pe urma simplului fapt că sînteți chiori. Banii, am zis. Banii sau viața!

Ticălosului i-a fost limbuția cu totul nefastă. Dezvăluind că trăiește de pe urma amenințării orbilor, că duce

într-un fel o existență de corb care caută stîrvuri, a reușit să-l scoată de-a binelea din sărite pe Juran Potra. Și, în consecință, victima s-a hotărît să rupă nasul agresorului. Ceea ce a și realizat îndată, cu o lovitură nu atît de brutală, cît de caraghioasă, trasă de sus în jos, exact peste partea incriminată.

Cel mai mult l-a distrat însă încercarea de-a fi sedus. Gagica, după toate aparențele, o japoneză cu figură de pisică plouată, s-a ținut de el o bună bucată de vreme, măsurîndu-l din ochi. I-a căzut cu tronc și urmarea a fost că, fără nici o reținere, l-a abordat direct, la subiect.

— Vă urmăresc, domnule, de minute în șir și trebuie să vă mărturisesc că-mi plăceți foarte mult.

Incredibil, dar adevărat! Auzea cu urechile lui, ba chiar vedea cu ochii lui ceea ce desigur era pe undeva necinstit. Căci femeia cu mutră de pisică plouată își permitea să fie atît de îndrăzneață, adăpostindu-se, după convingerea ei, în întunericul bărbatului căruia îi vorbea. Ea confirma în chip explicit o veche și trîmbițată teză, elaborată pe bază de observații îndelungi, după cum singur se lăuda, de bunul său prieten, Armand Bizonian. „Dacă vrei să deduci neadevărul ascuns în gîndurile și cuvintele oamenilor — susținea cu ironie gravă acesta — pune-i mereu să-și vorbească pe întuneric".

— Nu vă contest bunul gust, intră Juran Potra cu orgoliu ușor sesizabil în jocul femeii, ca imediat să devină melancolic. Tocmai de aceea însă am și eu unele pretenții...

— Vai de mine! se arătă cu țîfnă femeia. Dacă m-ați vedea, v-ați simți cu siguranță obligat să-mi cereți scuze.

— Departe de mine intenția să vă supăr, doamnă. Eu mă refeream cu totul la altceva cînd aminteam de unele pretenții. Dar dacă tot veni vorba, aflați că eu știu prea bine cum arătați după felul cum rostiți cuvintele. Și ca să vă convingeți că nu mint, am să vă spun de exemplu că aveți fața ciupită de vărsat, fundul mare și picioarele crăcănate... Apropo, unde mergeți? Păi nu era vorba că vă face plăcere compania mea?!

Niciodată nu a avut impresia că vorbește o japoneză mai autentică. Și mai la subiect. Spusele sale au fost ca o lovitură bruscă, dar efectul lor va fi cu siguranță de

lungă durată. Ideea sugerată slutei, că prin felul de-a vorbi își descria înfățișarea, va face cu siguranță din ea una dintre cele mai taciturne personaje.

Trecuse o săptămînă de cînd practicau jocul de-a nevăzătorii. Exersase destul ca să pară naturali în noile lor condiții. Și mai ales studiară locurile din care aveau o bună vizibilitate asupra carosabilului ce traversa piața. Căci sîmburele misiunii lor ăsta era: la momentul oportun, ce le va fi transmis cu ajutorul unor instalații de radio minuscule, implantate în extremitățile ramelor de la ochelari, să identifice o anumită mașină, o dubă, și cu ajutorul bastoanelor pentru nevăzători — transformate dintr-o singură mișcare în carabine de mare precizie — să execute foc asupra celor din cabină, sau numai asupra șoferului. Dificultatea consta în faptul că scenariul urma să fie elaborat în detalii abia cu cîteva minute înaintea acțiunii, pe măsură ce vor primi precizările necesare. Se bănuia doar că duba va transporta o marfă cu totul specială și că va fi însoțită, printre alții, de Gon Fe. Dacă acesta se va afla în cabină, ei vor trebui să acționeze astfel încît să rămînă neatins. Dacă el va fi între eventualii însoțitori din spate, atunci va fi necesară anihilarea urgentă a celor din cabină, urmînd ca Gon Fe să facă același lucru cu persoanele dinăuntru. Întregul spectacol va fi public și cu efecte speciale pentru psihologia de masă. Nevăzătorii vor prelua comanda dubei și vor dispărea din piață urmăriți de formațiunile de intervenție ale poliției. Asta va sugera clar existența unei organizații rivale și va face credibilă dispariția dubei care, odată ajunsă în afara orașului, în urma luptei angajate cu poliția, va cădea cu toți indivizii dinăuntru — morți și vii deopotrivă — „involuntar", peste parapeții pentru protecția șoselei. Esențial era ca pe distanța parcursă sub urmărirea astfel înscenată, ei să facă toată documentarea lămuritoare la natura mărfii transportate, la adresele expeditorului și destinatarului, la alte indicii care să arunce lumină asupra resorturilor tenebroase ce fac din Marea Frăție un abator uman.

Scenariul putea să rămînă în linii generale neschimbat, sau să cunoască diferite schimbări, fie de detaliu, fie chiar de esență. Felul cum va continua va depinde de

realizarea lui în fiecare etapă. Important era ca și după ce vor pune stăpînire pe dubă, între ei și cei care vor participa la susținerea acțiunii să fie asigurată o comunicare perfectă.

— Mîine s-ar putea întîmpla să ne redobîndim vederea, îl anunță Lin Harara.

Stăteau amîndoi tolăniți pe așternutul patului, sfîrșiți de dulcea oboseală de după dragoste. Căci zilnic urmară cu strictețe același program. Plimbarea prin piața orașului, reîntîlnirea la vila dintre sălcii și antrenamentele intense de tir și întreținere fizică, încheiate inevitabil în culcușul patului, pe covor sau direct pe pardoseală, unde instinctul erotic îi îndemna să-și consume dorința reciprocă de posesiune, tot mai ardentă și eliberată de orice rețineri.

— Drăguț din partea ta că mi-o spui abia acum. Înțeleg deci că asta s-ar putea să fie ultima...

— Eu, dragul meu, fiecare întîlnire de-a noastră am considerat-o ultima; și m-am bucurat de ea ca atare.

25

Gon Fe avusese una dintre puținele sale nopți bîntuite de vise. Grație educării voinței pînă acolo încît să și-o impună și peste zonele inconștientului, somnul devenise pentru el, ca de altfel pentru oricine atingea asemenea autoperformanță, un deșert monoton și cenușiu, a cărui străbatere echivala cu odihna. Cu atît mai puțin avea o explicație verosimilă teribilul vis. Se făcea că plutește printre nori spuzați de lumină, bătînd alene din mîinile-aripi și scrutînd întinderea verde a unei imense orezării. Deodată, acolo jos, sesizează ceva. O vietate parcă aleargă din greu, poticnindu-se și căzînd mereu, dar ridicîndu-se de fiecare dată ca să-și continue drumul. Simte cum se deșteaptă în simțurile lui dorința de pradă, irezistibilă. Se lasă într-un picaj abrupt și, înfigîndu-și

ghiarele puternice ale picioarelor în vietatea speriată, se ridică fără șovăire pînă la norii spuzați de lumină, cînd o aude vorbindu-i cu glas încet și supus: „Cît privește metodele dure de-a face dragoste sînt întru totul de acord. Chiar îmi plac foarte mult . . ."

Nu l-a neliniștit atît faptul că a visat, cît visul ca atare. Cum e posibil să i se întîmple lui una ca asta? Un personaj obscur parcă se strecurase în eul său, ca în jocul vieții să facă o mișcare vicleană, potrivnică regulamentului.

Riscase destul de mult cu concursul pentru postul de șofer. Nu în privința pericolului la care s-a expus, evident, pentru că un asemenea pericol trebuia să fie pîinea lui cea de toate zilele. Ci riscase să dea o turnură neprevăzută evenimentelor, să provoace vreun accident care să-l scoată din joc. Era totuși mulțumit că-și făcuse numărul complet. În final, reușise să scape, ca prin minune, și de urmărirea poliției stradale. Proba trecută astfel, deși nu făcea parte din concursul pe care l-a pierdut cu brio, a avut darul să închidă gura Arbitrului și să-l facă pe celălalt concurent să-și muște limba înainte de a se umfla în penele cîștigătorului. Gon Fe însuși și-ar fi dat o notă bună pentru felul spectaculos în care și-a „revenit" după bîlbîiala de la intersecția cu semafoare. Spera de asemenea ca și poliția stradală ce se luase pe urmele sale să aibă niște „merite" în faptul că reușise s-o ducă de nas.

Oricum, trebuia să acționeze în continuare, pornind de la ipoteza că ai lui au reușit să-i intercepteze semnalele și au ajuns să cunoască dinafară ceea ce el dinăuntru nu reușea decît cu aproximație, cantonînd mai mult în cîmpul presupunerilor.

Nu mai avea nici o îndoială, totuși, că va participa la un transport foarte important. Asta sugerau cel puțin preocupările la care era obligat zilnic: exerciții de luptă gen comando, autoprovocarea unor stări psihice — furie, ură, melancolie — sub detectorul de minciuni, și continuarea antrenamentelor de conducere auto, ca secund al celui care cîștigase concursul.

Arbitrul devenise în mod explicit șeful său și acum înțelegea din ce cauză acesta își manifestase atît de direct

disprețul față de el și preferințele față de celălalt; nu era în fond decît aplicarea metodei folosite de regulă în Marea Frăție: aceea de-a conduce prin dezbinarea subordonaților. În alte condiții i-ar fi făcut o reală plăcere să administreze fudulului una dintre acele bătăi tărăgănate, specifice amatorilor, care lasă timp victimei să spere, să-și organizeze apărarea, ba chiar să încerce atacul pentru a se umple și mai mult de ridicol. Așa însă era obligat să-i suporte aroganța exagerată și, ca să-i vină mai ușoară treaba asta, trecuse în cealaltă extremă: făcea pe supusul fără cricnire, pe omul sărac de minte, a cărui reușită se bazează exclusiv pe forța mușchilor, fără vreo legătură cu creierul, într-un cuvînt, pe durul prostănac ce poate fi condus la fel ca un taur după ce i-ai băgat veriga în nas. Nu uita în schimb să-i contabilizeze abuzurile excesive, socotind că atunci cînd se va pune problema revanșei ar fi sub demnitatea lui să-i rămînă dator.

Așa petrecuse Gon Fe cîteva zile la rînd și nimic nu i-ar fi tulburat echilibrul dacă n-ar fi avut acel vis — fenomen extrem de rar în existența sa și unic prin ciudățeniile ce le-a cuprins. Auzi, nebunie, să visezi în culori și chiar cu femeia cu care ai făcut dragoste!

26

Cînd s-a găsit prima dată formula „picătura chinezească" pentru a condensa în ea o anumită minuțiozitate sadică, acel cineva evoca de fapt una din caracteristicile întregului Orient Îndepărtat. Căci tiparul „picăturii chinezești" este în fond perfect valabil vietnamezilor, coreenilor, thailandezilor, cambodgienilor, cît despre japonezi ce se poate spune altceva decît că fac din „picătura chinezească" o mostră de .. japonezărie.

Floarea de Vișin a luat principiul „picăturii chinezești" și i-a dat prin aplicare un grad sporit de genialitate, făcîndu-l metodă, conform căreia orice, fie spre

bine, fie spre rău, picătura trebuie servită astfel încît parcimonia să devină supliciu. Nu mai departe decît proprietățile ochelarilor de nevăzători. După ce Juran Potra le-a admirat capacitatea de-a crea confort privirii și virtuțile tehnice grație cărora extremitățile ramelor îndeplineau și funcția unor microreceptoare, a trebuit să accepte că purta călare pe nas un instrument și mai sofisticat.

— E momentul să mai afli cîte ceva despre calitățile utilitar-distractive ale acestei tehnici de camuflaj, îi spuse Lin Harara, luîndu-i ochelarii și acționînd cu un ac subțire asupra unor orificii minuscule din rama lor. Acum, purtîndu-i, nu mai ești un element pasiv în mecanismul acțiunii, care să poată doar asculta ce i se transmite, ci unul cu drept la cuvînt. Este destul să vorbești în șoaptă și punctul tău de vedere va fi auzit foarte sus.

— Sînt mai mult decît încîntat de generozitatea Florii de Vișin — adoptă Juran Potra atitudinea unei timpe naivități, ca să-și poată plasa înțepătura. Mă gîndesc doar de cît timp o să am nevoie ca să cunosc măcar în parte, arsenalul ce-l port pe nas.

— Nu dispera, dragul meu, îi acceptă jocul cu melancolică ironie, Lin Harara. Mai degrabă gîndește-te că vei avea noi motive de-a reveni în Orientul Îndepărtat. În viitor, aici vei avea toate șansele să întîlnești chiar și unele femei oneste în sentimentele lor.

Fusese singurul moment cînd superba filipineză insinuase condiția ei. Juran Potra se mulțumi s-o mîngîie cu acea delicatețe de care numai un italian dezarmat în fața propriului suflet este în stare.

Ajunși în dispozitiv — fiecare pe cîte o latură a pieții — schimbară între ei cîteva cuvinte pentru a se convinge că emisia și recepția ochelarilor funcționează perfect. În continuare, Juran Potra se concentră exclusiv asupra mișunii. Începu prin a urmări ce se întîmplă în preajma lui, pe acea latură a pieții. Nu-i scăpă faptul că printre mulții pietoni grăbiți se afle categoric un pierde-vară. O dublură, un adversar sau, pur și simplu, un individ fără țel precis?

După cîteva observații atente dindărătul lentilelor negre, ideea că individul cultivă voit condiția de pierde-

vară dobîndi argumente. Va trebui deci să-şi împartă bine atenţia, fără a abdica însă de la principala datorie.

— În cel mult zece minute vei primi un cadou, vorbi Lin Harara, sec, profesional, de astă dată.

Aşadar ea mai avea o linie suplimentară de convorbiri. Probabil pe altă frecvenţă. În fapt, conducea acţiunea.

— Apropo, reveni Lin Harara pe un ton la fel de distant. Sper să nu împarţi cadoul cu nimeni!

Deci, nu se înşelase: individul urmăreşte acelaşi lucru. Dar cu siguranţă din motive diferite. Şi nu este singur. Apropoul făcut de Lin Harara se întemeia pe observaţiile ei de pe acea parte a pieţii.

În starea de spirit a lui Juran Potra se petrecu un transfer emoţional brusc. Se eliberase de orice teamă pentru el, devenind în schimb agitat pentru ce ar putea să se întîmple cu Lin Harara. Cum se numeşte în plan afectiv această substituire de persoană, domnule Juran? A, te faci că n-auzi, nu vezi. Ei bine, ţi-o spun eu: dragoste! Şi încă una cu adeziv puternic şi durabil. Asta e!

— Soseşte cadoul! se auzi iarăşi Lin Harara. Bucură-te!

În planul îndepărtat al pieţii îşi făcu apariţia duba ce-i fusese descrisă încă de dimineaţă cu lux de amănunte. Chepengul de deasupra, deschis şi ridicat o făcea inconfundabilă între celelalte vehicule.

Schiţa de acţiune repetată mental de zeci de ori îi ocupă gîndirea. Totuşi, cum să rămînă descoperit faţă de pierde-vară? Un semnal de alarmă îi scurtcircuită simţurile. La cîţiva paşi în spatele său se găsea un palmier cu trunchiul imens, ridicat din asfalt la limita dintre trotuar şi artera rutieră. Instinctiv, se întoarse şi, fără a sugera grabă sau panică, se duse pînă lîngă palmier, retrăgîndu-se după trunchiul lui. Abia ajuns aici îşi deconspiră intenţiile. Fu necesară o singură mişcare şi bastonul alb se transformă în ceea ce tăgăduise pînă atunci că ar fi: o armă cu randament excepţional. Ridicînd-o la umăr, luă linia de ochire spre cel de la volan. Cu o fracţiune de secundă înainte de a apăsa pe trăgaci, avu impresia că lîngă şofer se zbate ceva. Trase. Două focuri

de armă se auziră instantaneu. Lin Harara acționase cu puțin înaintea sa. Schițase gestul alergării spre dubă, cînd un cartuș se înfipse cu o plesnitură seacă în trunchiul palmierului. Instinctiv, se aruncă înainte pe partea stîngă și, în cădere, ridică arma. Pierde-vară ajunsese doar la cîțiva metri de el și se pregătea să tragă din nou. I-a luat-o înainte cu acea unitate de timp insesizabilă ca durată, dar monstruos de importantă pentru distanța dintre viață și moarte. Mai mult ca sigur l-a lovit în burtă. Primitiv și cumplit.

A ajuns la duba ce se oprise în stîlpii bordurii, aproape în același timp cu Lin Harara. Deschizînd ușa a tras jos trupul inert al șoferului și s-a urcat la volan. Lin Harara a sărit peste celălalt trup căzut lîngă ușa deschisă de partea ei și, urcîndu-se, i-a strigat:

— Ferește-te de geamul din spate!

Repuse duba pe carosabil și porni cu toată viteza, dar stînd la volan într-o poziție caraghioasă. La rîndul ei, Lin Harara s-a lăsat jos lîngă scaun. În compartimentul din spate, despărțit printr-un perete metalic prevăzut doar cu geamul de care trebuiau să se ferească, se auzeau zgomotele unei lupte aprige. Au parcurs o bună bucată de drum pînă au auzit strigătul lui Gon Fe.

— E-n regulă, dați-i zor!

Motorul orîcărui dubă înfundat ca un cazan sub presiune. Parametrii lui tehnici erau folosiți la limitele de sus. Undeva, în urma lor, se auzeau sirenele unor mașini de poliție. Cît era înscenare și cît adevăr din această urmărire? Greu de precizat și mai ales, inutil, gîndi Juran Potra. Ei trebuie să-și respecte scenariul propriu și-atît.

— Atenție la geam! strigă Gon Fe.

Urmară cîteva lovituri puternice, pînă cînd peticul de sticlă mată, specială, cedă. În spărtură apăru figura lui Gon Fe.

— Care-i programul? se interesă el.

— Documentația completă asupra transportului, și-apoi un naufragiu, îi spuse Lin Harara.

— Poate centrul să ne asigure „supozitoare" cu telecomandă și un aparat de fotografiat?

— Să-ntreb.

Lin Harara enunță cîteva fraze. Cuvintele ei semănau cu o stranie evocare de felul celor folosite în ședințele de magie neagră ale unor popoare primitive.

— Dacă se justifică, da.

— În acest caz, întrucît am o documentație completă asupra transportului, propun schimbarea scenariului și aprobarea lui în următoarea variantă: „anihilarea" urmăritorilor, continuarea drumului spre aeroportul particular de lîngă Den Dao, predarea containerului și urmărirea lui în continuare de către centru, noi urmînd să ștergem „urmele" rămase. Condiție esențială pentru noua variantă — să primim pe parcurs, înainte de zona Den Dao, cel puțin două „supozitoare" cu telecomandă.

Concentrat asupra traseului, Juran Potra se străduia să nu scape totuși nimic din ceea ce se întîmpla. Floarea de Vișin făcea o nouă demonstrație a posibilităților sale.

Lin Harara reîncepu ciudata evocație magică. Cifrul folosit se baza probabil și pe registrul cîntat al limbilor orientale. Cînd primi răspunsul, își regăsi expresia seacă directă.

— Floarea de Vișin este de acord. Trecem la varianta propusă. Unu: „anihilarea" urmăritorilor. Reducem viteza pînă se apropie la cincizeci de metri.

Juran Potra execută întocmai. Cînd prima mașină dintre urmăritori se apropie la distanța potrivită, Lin Harara deschise ușa cabinei, ieși cu picioarele pe treptele de urcare, se întoarse cu spatele în sensul de mers și, prinzîndu-se cu stînga de chenarul cabinei, ridică „bastonul alb" cu dreapta, folosindu-l ca pe un pistol. La rîndul său, Gon Fe ieși prin chepengul de deasupra și, ridicîndu-se pînă la brîu, scoase pistolul împrumutat de la cel care se odihnea încă într-o folositoare uitare de sine, întins jos, de-a lungul containerului.

Se încinse un război pe cinste. Cuprinse de panică, celelalte autovehicule treceau pe banda lejeră de circulație și intrau în primele locuri de refugiu. Curînd, combatanții aveau la îndemînă întreagă suprafața carosabilului din sensul lor de mers. Urmăritorii puteau începe demonstrația neputinței lor. Prima dintre cele trei mașini se răsuci spre stînga și, după o pendulare forțată, se opri

în parapetul cu înălțime de un metru dintre cele două sensuri contrare ale autostrăzii. A doua suferi concomitent exploziile roților din față, rîcîi betonul pe o distanță de cîțiva zeci de metri și rămase cu botul în pămînt. Faptul că inerția n-o aruncase peste cap ținea pentru orice observator dinafară, doar de purul hazard. A treia mașină continuă să execute un tir îndrăcit asupra dubei. Din nefericire însă unul din cartușele adversarului i-a atins rezervorul de benzină. Presupunere dificilă, dar viabilă, totuși, de vreme ce a luat foc.

Retrăgîndu-se în cabină, Lin Harara luă legătura cu centrul.

— La circa zece kilometri este o deviație spre dreapta, spuse ea, după ce primi noile instrucțiuni. O vom lua pe acolo pînă la prima plantație de lămîi.

Cînd se apropiară de plantația de lămîi, deasupra lor își făcu apariția un elicopter din care se aruncă ceva. În cădere, din bulgărul mic și negru, să-i zici o pasăre fără aripi, se desfăcu o parașută cît o umbrelă. Pachetul atîrnat de ea atinse solul la cîțiva metri de dubă.

— Oprim aici cîteva minute, anunță Lin Harara.

27

— Mă iertați că nu vă fac cunoștință cu „prietenul" meu, se adresă Gon Fe celor doi. Timpul și împrejurările nu sînt dintre cele mai potrivite.

— Sîntem înțelegători din fire, găsi de cuviință Juran Potra să adopte același stil persiflant.

— În această cochetă valiză diplomatică veți găsi de lucru pentru aparatul de fotografiat. În schimb, dați-mi supozitoarele. Prietenul meu are nevoie de tratament de urgență.

Juran Potra cu Lin Harara se apucară de lucru. Conținutul genții diplomat era pe cît de abundent, pe atît de ciudat: desene, diagrame, statistici, formule și fișe de observație încifrate. Foloseau capota dubei drept masă

și țineau la îndemînă bastoanele albe care trecuseră cu brio examenele și-și dovediseră eficiența.

Gon Fe urcă în compartimentul din spate, își dezlegă „prietenul" și-i scoase căluțul din gură.

— Iată unde duce neîncrederea în oameni! începu el să-i vorbească celui care se întîmpla să fie tocmai temutul Arbitru. Dacă mă lăsai în față lîngă șofer și rămîneai aici cu sluga ta credincioasă, nu-ți diminuai atît de necruțător șansele. Așa însă m-ai obligat să recurg la metode specifice vouă celor din Marea Frăție și pentru asta sînt foarte indispus.

Arbitrul își frecă mîinile amorțite de legătoare și se mulțumi să-i arunce o privire bolovănoasă, grea de ură.

— Uite ce e, schimbă Gon Fe tonul, renunțînd la ironie. Știu prea bine că nu ești prost deloc. Însuși faptul că m-ai bănuit tot timpul dovedește că ai cap și fler. De aceea te urăsc, dar nu te desconsider și nici nu te subestimez. Și ca atare ți-am pregătit un instrument pe măsură. Dă-ți jos pantaloniii!

— Prefer moartea! șuieră individul printre dinți.

— Sînt convins, fu de părere Gon Fe. Dar „Cerul senin al morții" — ca să folosesc unul dintre sloganurile preferate ale organizației tale — este inaccesibil pentru tine. Tot ce ți s-ar putea rezerva ar fi drumul cumplit și umilitor, drumul amăgitor și degradant către cerul visat. Contez pe inteligența ta.

Arbitrul se supuse și rămase cu pantalonii pe vine, nehotărît.

— Nimic mai simplu decît administrarea acestui supozitor, îi explică Gon Fe. Este o treabă la fel de pudică precum o injecție. Și mai scutită de neplăceri.

— Și-acum, reluă Gon Fe, fii atent și ia seamă la cele ce-ți voi spune. Supozitorul este o bombă miniaturizată. Telecomanda ei se găsește la mine și pentru operativitate am s-o fixez cu un plasture la piept, direct pe piele. Acționează fie pe cale mecanică, prin apăsare, fie prin biocurenții șoc, produși de corpul meu aflat în primejdie. Cred că m-am făcut înțeles. Voi adăuga numai că este cea mai sadică bombă intimă, inventată vreodată: efectul ei mortal este sigur, dar numai după o lungă și penibilă agonie.

28

Gon Fe și Arbitrul continuară drumul. Duba se înscrise pe banda rapidă a autostrăzii. Șoferul era concentrat la drum mai mult decît i-ar fi cerut-o traficul existent la acea oră. Sau, cel puțin, asta exprima fața sa crispată pînă la încruntare.

— Mă faci să cred că ești un șofer prost, rupse tăcerea după o vreme, Gon Fe. Conduci de parcă ai sta pe un arici. Și cînd te gîndești că erai un Arbitru plin de ifose...

Celălalt persista în muțenie. Gon Fe își creă o clipă iluzia că în locul motorului mîrîie dușmanul său de moarte și asta îl făcu să zîmbească, în ciuda riscului de și mai mare sluțenie, la care se supunea fața sa printr-un asemenea gest.

— Nu cred că s-a inventat în ultima vreme ceva mai formidabil ca mini-bomba asta. Ea poate împinge ura dintre doi oameni pînă dincolo de închipuirea obișnuită. Să luăm, de exemplu, cazul nostru. În momentul de față tu suferi de-o boală incurabilă. Doctorul cu putere deplină asupra ei, dar hotărît să nu intervină nicicum pentru a te salva, sînt eu. Așa stînd lucrurile, să nu-mi spui că ai avut vreodată mai serios motiv să urăști pe cineva, că nu te cred.

— Ce vrei de fapt?! întrebă Arbitrul și Gon Fe constată cu plăcere că glasul acestuia este într-adevăr foarte asemănător cu mîrîiala motorului.

— Vreau să mă urăști destul ca să poți dobîndi luciditatea necesară. Organizația mea n-are nici o datorie mai sacră decît pe aceea de a distruge Marea Frăție. În mecanismul ei, tu ai devenit o piesă temporar necesară; o piesă ce va trebuie să funcționeze!

— Ești un ticălos! Un spion împuțit! Un găinar!...

— Bineînțeles. Din punctul meu de vedere și tu ești la fel. Făcînd, deci, adunarea și scăderea, rămînem chit și pornim de la realitatea de necontestat că ești la cheremul meu. Și-acum bagă bine în cap următoarea poveste: o organizație dușmană ne-a atacat, ucigînd șefe-

rul şi pe ajutorul său. Bărbatul şi femeia care au preluat duba nu bănuiau că noi sîntem în compartimentul din spate. După ieşirea din oraş, între noii stăpîni ai dubei şi maşinile poliţiei pornite pe urmele lor a început o luptă directă. Atunci am intervenit noi. Tu ai spart geamul dintre compartimente şi ai ţinut şoferul sub ameninţarea pistolului, eu am ieşit prin chepengul de deasupra, am lichidat-o pe femeia ce trăgea de la geam şi-apoi am deschis foc asupra maşinilor de poliţie. După ce am scăpat de urmăritori, ne-am descotorosit şi de omul de la volan. Pînă aici povestea este obligatorie şi reproducerea ei la Den Dao, dacă vei fi întrebat, face parte din tratamentul bolii de care suferi.

— Te crezi deştept, dar n-o să-ţi meargă!

— Pardon. N-o să ne meargă, ai vrut poate să spui. Şi mai vezi ce faci cu nervii mei. Este suficient să-mi provoci o creştere şoc a biocurenţilor şi se va produce ireparabilul.

Tăcerea se aşternu iarăşi între cei doi. Gon Fe o simţi ca pe o perdea de praf ce devenea tot mai densă. La adăpostul ei se concentră asupra viitoarelor mutări în jocul pe care singur îl iniţiase, dar care nu-şi avea din păcate bine fixate nici una dintre legi, sau, altfel spus, şi le fixa doar pe măsură ce se făcea şi închega ca joc. De aici, evident, şi pericolul ca însuşi iniţiatorul să cadă pradă invenţiei sale. Îşi imagina mai multe variante posibile şi se gîndea ce trebuia să facă în cazul fiecăreia dintre ele. În cele din urmă ajunse însă la concluzia că e de preferat, pentru amănunte, să se lase în seama inspiraţiei de moment.

Arbitrul mai făcuse cu siguranţă drumul spre Den Dao şi aproape sigur cu scopuri similare. Se desprinse de autostradă, intră într-o linie rutieră secundară şi de acolo pe o alee pavată, fără nici o dificultate.

— Aici voi vorbi numai eu! îl somă Arbitrul pe Gon Fe.

— Facă-se pe deplin voia ta, se arătă acesta întru totul de acord. Mizase pe o cooperare oarecare, fie ea chiar obţinută prin constrîngere şi avea, în fine, dovada acceptării.

O construcție cochetă — simbioză între arhitectura modernă și cea populară de sorginte chinezească — apăru printre tufani de orhidee. În apropierea ei, aleea se dilată, transformîndu-se, înainte de-a ajunge la cele cîteva trepte ale clădirii, într-un mini scuar creat parcă mai ales pentru somptuoasa compoziție statuară din mijlocul lui, ce se încăpățîna și reușea doar în parte să redea o scenă din ritualul ceaiului.

În apropierea dubei, un individ ce-și etala misiunea de gorilă prin simpla înfățișare, își făcu apariția și se instală pe trepte, fără a încerca să mascheze lenea de care era vizibil cuprins.

— Ați întîrziat nepermis de mult! îl luă acesta la rost pe Arbitru.

— Sper că sînteți informați cu cele întîmplate.

— Probabil, șefu' vrea să-ți vorbească.

Arbitrul întoarse o față hîrbuită de rînjet către Gon Fe.

— Du-te, șopti acesta. Nu uita însă, că orice tentativă de-a te sustrage de sub control, sau de-a mă pune pe mine în pericol, îți va fi fatală.

Gorila urmări cu amestec de zeflemea și plictiseală intrarea celui chemat la „șefu'", apoi făcu semn și de după un colț al clădirii apăru un motostivuitor silențios, condus de un tinerel îmbrăcat în salopetă portocalie.

— Deschide ușa din spate! ordonă Gorila mușcîndu-și pe jumătate cuvintele.

Gon Fe sări sprinten de la locul său și se supuse ordinului. Excesul său de zel contrasta cu atmosfera de lîncezeală. Fu sesizat de Gorilă ca atare, și chiar răsplătit cu un zîmbet de îngăduință.

Iată o premisă, gîndi Gon Fe, și se oferi să ajute la preluarea containerului. Nu prea avea însă un obiect concret al muncii, motostivuitorul preluîndu-l cu ușurință prin ușa deschisă, așa că începu să chibițeze pe lîngă tinerelul în salopetă portocalie.

— Mi-ar plăcea la nebunie să călătoresc pe mai departe cu containerul ăsta!

Tinerelul întoarse spre el o moacă vădit contrariată.

— Nu în container, ci însoțind containerul, încercă Gon Fe să se explice.

Tinerelul zîmbi acru, dar nu conteni să arunce asupra lui o privire pe cît de defetistă, pe atît de dispreţuitoare. Se uită la mine ca la o vită sortită abatorului — observă Gon Fe şi nu întîrzie întrebarea: de ce?

Cînd reapăru, Arbitrul aducea pe faţă mărturia unei spaime evidente, în ciuda efortului de-a o ascunde. Se întîmpla ceva, Arbitrul şi tinerelul trădau, fiecare în felul lor, conştiinţa unui fapt pe care el nu-l cunoştea concret, dar nu avea nici un dubiu asupra gravităţii lui. A fost descoperit jocul? În acest caz ar fi fost reţinuţi imediat. E vorba de acea bănuială cronică pe care Marea Frăţie o păstrează şi cultivă cu obstinaţie între toţi membrii ei? Sau... Gon Fe nu-şi duse gîndul pînă la capăt. Mai formulase aceeaşi ipoteză şi la venire şi probabil fusese atunci inspirat.

— Nu mai pot conduce, spuse Arbitrul.

— Te înşeli, i-o reteză scurt Gon Fe. O să constaţi că poţi conduce foarte bine.

— În ochii celor de aici eu n-am fost niciodată şofer...

— Nu te combat. Dar ţin să-ţi aduc aminte că nici cadavru n-ai fost. Pe cînd alţii...

— Ce vrei să spui?!

— Mai nimic... Ori, pînă una, alta, vreau să spun doar atît: că te vei urca la volan şi cu zîmbetul pe buze vei încerca să ieşi cît mai repede de aici.

Ajungînd în autostradă, Arbitrul se încadră pe banda lejeră. Gon Fe sesiză nu numai că spaima persistă pe faţa acestuia, ci şi consecinţele ei din ce în ce mai extinse. Broboade de sudoare îi curgeau pe tîmple, paloarea lui devenise aproape cadaverică, iar mîinile îi tremurau tot mai mult pe volan.

— Aruncă din tine ce ştii pînă nu-i prea tîrziu! strigă Gon Fe ameninţător, intuind că individul rumegă de unul singur drogul cumplit al unui mare pericol.

— Trebuie să fim foarte atenţi. Nu ne-au crezut... Au lăsat doar impresia că iau de bună toată povestea. De fapt vor...

Arbitrul schiţă un salt dezordonat şi căzu pe volan. Instinctiv, Gon Fe se ghemui jos. Rafala de automat trasă dintr-un automobil de pe banda rapidă mai con-

tinuă. Duba o luă însă spre dreapta și acum primea loviturile în laterală.

Simți izbitura de parapet și trecerea peste el. Deschise ușa și arcuindu-se sări cu toată forța, călăuzit doar de gîndul de-a se distanța cît mai mult de mașina în cădere. După ce atinse pămîntul, continuă să se rostogolească pînă cînd bălăriile tufoase între care nimerise reușiseră să-i opună rezistența cu tulpinile lor. Auzi explozia și pe moment fu tentat să se ridice și să vadă ce s-a întîmplat. Își imagina numai că, ajunsă undeva mai jos, duba a luat foc, zgomotul puternic fiind produs la flacăra extinsă dintr-odată pe tot spațiul în care se răspîndise benzina din rezervor. „Ce prostie!", se amendă el cu severitate. Și ca să se convingă dacă era pe cale sau nu să facă o mare gafă, se retrase cu precauție după un arbust cu ramurile încîlcite, de unde încercă să observe ce se petrece sus, pe marginea autostrăzii. Acolo își făcuseră deja apariția doi indivizi. Unul cu automatul gata de intervenție și altul, situat puțin în spatele acestuia, contemplînd priveliștea printr-un ochean gen spectacol, ceea ce, în aprecierea lui Gon Fe — chiar dacă motivul ar fi fost o stare de mîhnire avansată — nu făcea gestul mai puțin arogant și ridicol. Încă un mafiot handicapat de la natură și cu atît mai capabil de cruzimi la o adică, unul dintre aceia care găsesc în acte demențiale și gratuite revanșele necesare și niciodată suficiente pentru lipsa de generozitate ce-a avut-o destinul față de ei. Așa gîndi Gon Fe, dar se felicită că nu se trădase și cînd individul cu ochean consideră afacerea tranșată și se retrase urmat de cel cu automatul, lăsă o fărîmă de zîmbet în colțul gurii — nu mai consistentă cît firul de tutun desprins dintr-o țigară — drept mulțumire pentru felul cum reușea să încheie un episod interesant al activității sale.

Peste o jumătate de oră, cînd fu culeș de pe autostradă, Gon Fe era bine dispus și — în ciuda obiceiului său — avea chef de glume. Lin Harara și Juran Potra îl ascultau cu deferență, dar nu se lăsau contaminați de verva lui. Gîndurile lor devansau momentul și imaginau un viitor în care se întîlneau mereu împreună. Dar

nu aveau încredere în acel fel de anticipație, luciditatea se dovedea mai tare decît dorința. Și atunci se căutau din ochi, împrumutîndu-și reciproc din suferința fiecăruia, reținută și tandră.

29

La Institutul de psihoterapie intensivă din Newcastle (sau la Clinica de nebuni, după o denumire mai transparentă) pacienții ajung repede să-și netezească asperitățile personalității și să dobîndească „virtuți" comune întregului grup, care-i absoarbe nemilos și fără menajamente în structurile sale. Curios rămîne faptul că asistența de specialitate — de la medici la surorile de caritate, și de la psihologi la tehnicienii aparatelor medicale — nu se opun acestui proces de barbară deteriorare umană. Ba, dimpotrivă. Convingerea lor, transformată direct în metodă, era aceea că abia după ce creierul a scăpat de imaginea trecutului, devenind o clasică tabula rasa, trebuie cultivat din nou ca un ogor asanat de buruieni. Sau, cu alte cuvinte: ca să redevină om, individul trebuie să ajungă mai întîi, obligatoriu, animal. Desigur, exista și riscul ca unii dintre pacienți să nu mai dispună de resursele necesare înălțării din condiția dobitoacelor. Aceștia erau declarați calamități și trecuți la pierderi. Fapt regretabil pînă la un punct, dar ce victorie durabilă se poate obține fără înfruntarea pericolelor și cum și-ar putea cineva închipui o fericire generală fără sacrificiul unora?

Aceste reguli guvernau viața la celebrul Institut de psihoterapie intensivă din Newcastle. De aceea, abaterea de la ele constituia inevitabil un eveniment. Și cum așa ceva se întîmpla foarte rar, evenimentul atrăgea atenția pesonalului și, în mod deosebit, făcea vîlvă mai ales către vîrful piramidei. Exact ca acum.

— Fii explicit, doctor Golfetto! se arată iritată directoarea Institutului de psihoterapie intensivă.

— Noua pacientă are o teorie ciudată — explică bătrînul, convins că satrapul feminin din fața sa nu avea nici o neclaritate, ea făcea un transfer de sens, considerînd confuz tot ceea ce era în realitate inconvenabil. Noua pacientă susține că există două direcții ale anormalității omenești. O anormalitate numită de ea subnormalitate, categorie în care intră handicapații mentali de diferite grade, și o anormalitate în sensul de supranormalitate, numită de ea, nebunie superioară.

— Ei și?! Femeia o fi nimerit aici din greșeală, dovadă că are un sistem de gîndire coerent. Mai țineți-o cîteva zile și faceți-i vînt!

— Păi, tocmai aici e problema, insistă bătrînul medic: în lipsa de coerență pe durată relativ mare. Căci segmentele existențiale explicit lucide sînt brusc întrerupte de adevărate furtuni alienante, cînd se manifestă un transfer total de identitate și un blocaj puternic al memoriei. În dimineața asta, de exemplu, tocmai făcea un expozeu despre căile de acces la nebunia superioară: dezvolta o teorie foarte interesantă, cînd, la jumătatea unei fraze, s-a produs șocul; un șoc perfect interiorizat, atestat doar de faptul că femeia a continuat cu totul altceva: „Și, după ce s-a aprins lumina și tipul și-a dat seama că sînt Ava Gardner — observați ce transfer de identitate! — a început să se bîlbîie îngrozitor. Vedeam că-i pierdut, dar l-am lăsat să-și trăiască pînă la capăt surpriza. Să mă culc eu cu Ava Gardner? — zicea, și numai la auzul numelui meu se excita și sărea prin cameră ca un armăsar gata de împerechere. Doamne, ce-a mai putut face cu copitele pe covor și cum a mai înspumat geamurile cu spermă lăptoasă Trebuie să le curăț, zicea, și ăsta-i detergent..." După un sfert de oră s-a reîntors, la fel de discret, la identitatea sa și a continuat să facă o largă demonstrație conform căreia aspirația este un pas nu numai mental, ci și real, tocmai pentru că este și afectiv, spre anormalitatea de tip superior.

„Ce fericiți sînt artiștii în cazul ăsta, am intervenit eu, folosindu-mă de subiect. Ei trăiesc intens afectiv

și astfel cred că pot atinge pragul nebuniei superioare. Am văzut zilele trecute un film cu Ava Gardner. A fost o revelație..."

„Artiștii? s-a arătat ea surprinsă. Nici poveste, domnule. Ei pot atinge doar performanța de-a copia nebunia". Rețineți, vă rog, că numele de Ava Gardner nu îa mai atras atenția în nici un fel.

— Ei bine, doctor Golfetto, de ce n-ai început cu asta? Mi se pare că sîntem în fața unui caz excelent. Am spus-o în repetate rînduri că experimentele noastre sînt condiționate covîrșitor de premisele de la care plecăm. Mi-ați dat de înțeles că cer imposibilul. Iată că nu eram deloc absurdă.

Femeia satrep se plimbă încîntată prin încăpătorul ei cabinet. Doctorul Golfetto lăsă vederii o satisfacție bine cîntărită: atîta cît să-i dovedească participarea la buna dispoziție a celei de care-i era o teamă permanentă, ferindu-l în același timp de pericolul de a fi acuzat de îngîmfare.

— S-o pregătești pentru intervenție — concluse directoarea Institutului de psihoterapie intensivă. Încearcă să stabilești cu ce frecvență se manifestă blocajele totale de memorie și dacă durata lor este mereu cam aceeași.

— Am să vă prezint în acest sens o diagramă completă — se angajă Golfetto înainte de a face o mică plecăciune și a se îndrepta spre ușă.

— Apropo, doctore, cum zicea că arăta individul ăla excitat de numele Ava Gardner?

— Ca un armăsar gata de împerechere!

— Hm... Ciudat... Ciudat și sublim totdată. Mulțumesc!

Bătrînul Golfetto o luă de-a lungul coridorului. Renunța tot mai greu la lift, dar nu putea abandona mișcarea zilnică, esențială pentru vîrsta lui. Va coborî scările preț de două etaje și apoi va lua liftul. Asta-i viața! Și cînd se gîndește că în tinerețe primele convingeri în virtuțile eugeniei și le-a format pornind de la potențialul său...

Aproape de capătul coridorului se întîlni cu tînărul inginer de întreținere Brille, cea mai nouă achiziție la

personalul Institutului. Mergea spre cabinetul directoarei cu un avînt masculin specific indivizilor mîndri și siguri de ei. În afara pacienților, nimeni de sub acoperișul clădirii nu era străin de motivația reală a aducerii sale. Privind în urma lui, doctorul Golfetto nu-și putu stăpîni un surîs ironic. Se gîndea că peste cîteva minute tipul va trebui să joace rolul armăsarului despre care satrapul feminin a manifestat, deloc întîmplător, atîta interes.

30

Pe ruta aeriană Taipei Taiwan — Atlanta S.U.A. se afla mai bine de două ore un Boeing 747, poreclit de cei din Compania JEN și balena zburătoare. Nimeni nu era, se pare, ferit de plictiseala unui drum atît de lung. Poate doar un singur călător, dar și acesta nu pentru că și-ar fi găsit ceva ademenitor de făcut, nu, nici vorbă de așa ceva. Bietul, avea, după toate aparențele, unul dintre acele supărătoare și penibile deranjuri stomacale, care îl obliga să străbată cu o tenacitate meritorie și demnă de o cauză ferită de forță majoră, drumul de la scaunul său, la toaletă. Și asta în ciuda faptului că tipul, tînăr și viguros, te ducea cu gîndul spre orice, numai spre boală și suferință, nu. Dar cine ne dă nouă dreptul să judecăm oamenii după unul și același calapod?

În fine, și acest pacient se liniști. Plictiseala devenise generală. Ea constituia, se pare, un tribut obligatoriu al unor asemenea călătorii. Iar bărbatul cel tînăr și viguros avea în egală măsură și antidotul împotriva plictiselii și priceperea de-a și-l administra. De cum încetă cu plimbările, adormi buștean.

Cam asta era imaginea creată despre sine pentru ceilalți, de către Juran Potra. Sub scutul acestei imagini, el reuși însă o performanță deloc neglijabilă. Mai întîi

stabili legătura cu American Antimaf — via satelit — și ceru informații precise asupra rutei urmate de avionul ce decolase cu zece ore înainte, de la Den Dao.

Cînd reveni la toaletă, primi un răspuns... Ce mai! avionul urma perfect traseul intuit de el. Primeau astfel consistența realității ipoteze ce și le conturase încă în primele zile după sosirea la Taipei, și dobîndeau suport logic alte presupuneri și posibile corelații. Pînă și legătura dintre containerele trimise de Marea Frăție și pierderile însemnate de dolari ale companiilor Mercurial Service și Automatic Service îi apărea acum una de cauzalitate directă.

Cel de-al treilea „deranj" cu deplasarea făcută chiar sub ochii plini de compătimire ai stewardesei i-a dat posibilitatea să transmită tot ce credea el că este urgent să se inițieze pentru cantinuarea acțiunii.

Somnul făcea parte din program, ba chiar era o componentă riguros necesară a acestuia. Căci evenimentele se precipitau și factorul rezistență urma să joace un rol important în derularea lor.

Cînd fu anunțată aterizarea și balena zburătoare, cu burta ei plină de ființe bipede, se așternu într-o coborîre lentă, Juran Potra se uită la ceas și nu-și putu reține un șuier de admirație: dormise aproape zece ore. Deși nu putea cuantifica energia acumulată și nu-i simțea prezența în trup, avea conștiința că ea este acolo și asta îl făcea foarte sigur de el.

Găsi automobilul solicitat exact acolo unde i se promise, cu ușa deschisă și cheia în contact. Salută discret pe cel care făcuse trebușoara asta, recunoscîndu-l cu ușurință după felul cum îi zîmbea dintr-un automobil alăturat, și apăsă încrezător pe accelerație.

Spre seara aceleiași zile, la motelul Levis Wall trase în parcare un automobil din care coborî un singur individ cu o înfățișare despre care ai fi putut spune că era caraghioasă, dacă nu s-ar fi cuvenit să spui mai întîi că era tristă.

— Domnule Thaxter, începu individul protocolar, după ce se prezentă, rostind un nume imposibil de reținut, cu tot respectul ce vi-l poartă, firma noastră de asigurări se vede obligată să-și îndeplinească, prin umilul ei agent

care sînt eu, misiunea de-a controla modul cum sînt îndeplinite clauzele contractuale dintre noi. Știți prea bine deviza ce ne călăuzește: „Pe toți îi ocrotim, dar pe cei care nu uită să se ocrotească și singuri îi creditâm nelimitat și cu iubirea noastră!" Și mai ales de cînd incendiile se țin lanț...

— Bine, omule, dar n-au trecut nici două săptămîni de cînd ne-ați întors pe dos cu controalele voastre răbufni Thaxter, fără a da vreun semn de înțelegere față de cerințele sictitoare ale Companiei de asigurări.

— Așa e, aveți dreptate, sări ca ars, agentul. Dar ați auzit, sper, ce s-a întîmplat? Sau... Accidentul ăla grozav!... Îmi dau seamă că nu știți... Of, Doamne, cu asta trebuia să încep. Un accident tragic, domnule Thaxter, ne-a lăsat fără trei dintre cei mai buni și experimentați agenți ai Companiei noastre. S-a scris, de altfel... Dar se scriu atîtea! Iar nefericiții noștri colegi erau asupra lor și cu documentele constatărilor făcute de ei în ultimul timp. Vă dați seama că trebuie să le refacem și faptul că ei au murit... Vă dați seama ce sentmente ne creează?

— Ei bine, controlați ce vreți, se hotărî Thaxter să pună capăt pălăvrăgelii nepoftitului. Dar nu în prezența mea. Nici timpul, nici nervii nu-mi permit...

Caraghiosul și tristul agent de asigurări mai merita cu prisosință un calificativ: pe acela de tipicar. Își făcea meseria cu minuțiozitate sadică. A adus-o pînă și pe Loredana Bufallo — o mexicană molcomă, tocmai pentru că era înceată și leneșă, pusă de Thaxter să-l însoțească în controlul său meticulos — într-o stare de intoleranță.

— Dar, pentru Dumnezeu, domnule agent, de ce întoarceți atîta pe o parte și alta chiar și lacătele de la uși? Ce or fi avînd astea cu pericolul de incendiu?

— Vai de mine, stimată doamnă, cum să nu aibă? Ia închipuiți-vă: dacă lacătele sînt comune și puse de formă, cum din fericire nu e cazul aici, nu poate intra orice răuvoitor să dea foc? Sau dacă ele sînt foarte bune, dar prost întreținute, dacă nu se pot deschide operativ, nu sînt ele o piedică pentru o intervenție, Doamne ferește, care trebuie făcută la timp?

Oricum, în ciuda ploconirii îndelungi cu care şi-a încheiat constatarea, aruncînd mulţumiri cu nemiluita, individul a lăsat în urma sa o impresie foarte păgubitoare pentru Compania de asigurări.

Nu însă şi pentru el. Căci, acesta nefiind altcineva decît Juran Potra, avea observaţii importante, tiparele cheilor şi, nu în ultimul rînd, un plan bine pus la punct pentru etapa următoare.

31

Emily Dox — pacienta ce atrase atenţia doctorului Golfetto şi devenise un caz important pentru directoarea Institutului — dormise bine, aproape confortabil. Trecuse trei zile de cînd fusese „transferată" de la un mic sanatoriu din nord şi mai bine de douăzeci şi patru de ore de cînd înţelesese din comportamentul bătrînului doctor că i se va ivi în curînd şansa pe care miza. Aseară reuşi pentru prima oară să ia legătura cu Juran Potra după revenirea lui în America. Graţie faptului că intrase în rîndul cobailor, i se rezervase o chilie separată. Acolo îşi permise una din „crizele" pregătite dinainte. Ţinuse o lungă tiradă despre culoarea verde care este de fapt un animal, care animal locuieşte într-o pasăre, care pasăre bate toată ziua la maşina de scris declaraţii de război şi tratate de pace.

Vorbind, gesticulase mereu cu mîinile, ţinîndu-le la douăzeci, treizeci de centimetri de gură. Apoi, se întinse pe pat şi aşteptă cu degetul arătător al mîinii stîngi proptit de ureche. După o jumătate de oră avu o dublă satisfacţie. Auzi un semnal slab, dar totuşi perceptibil. Deci, „unghiile duble" mascate perfect de oja sidefată funcţionau la parametri normali. Iar semnalul... Semnalul reproducea primul segment melodic al cîntecului „Aş mai vrea o portocală". Şi astfel Emily Dox, care

s-a dus pînă acolo cu îndrăzneala încît să se folosească aici de propriu nume, lăsîndu-se furată de dulci amintiri, a adormit într-o cu totul altă atmosferă, decît cea din realitatea imediată.

Dar orele ce urmară aveau să dovedească binefacerea acelui somn. Căci, sub îndrumarea bătrînului doctor Golfetto, fu practic tîrîtă printr-o sumedenie de cabinete dotate cu aparatură sofisticată și supusă la tot felul de analize, măsurători și observații. Doi haidamaci o luau și purtau la comandă. Ce făceau ei s-ar fi putut numi gimnastică pe o temă dată, folosindu-se pentru executarea exercițiilor de un obiect comun, însuflețit. În tot acel travaliu mutesc și absurd, ea reprezenta jucăria folosită ca experiment și nimic altceva, masă, volum, circuite și mecanism de funcționare păreau că sînt scopul prioritar al fișelor, diagramelor și calculelor ce se făceau aproape în fiecare cabinet și apăreau pentru cîteva minute pe imprimantele calculatoarelor din dotare.

În acest timp, Emily Dox continuă să-și joace rolul. Optă ca formulă pentru tirade scurte, haotice, urmate de tăceri senin-visătoare. Dedublarea trebuia să fie convingătoare, în afara oricărui dubiu și în egală măsură eficientă. La scutul nebuniei simulate, ea trebuia să vadă și să audă totul. Informațiile adunate de American Antimaf și coroborate cu cele ale Florii de Vișin configurau acum, fără echivoc, imaginea unui trust secret internațional. Era deja destul de limpede pînă la un punct și profilul acestuia sau, mai precis, profilul filialei sale asiatice, constituite pe scheletul Marii Frății — organizație guvernată de reguli inspirate din cutumele asociațiilor de samurai japonezi. Acolo, sub pretextul unor concursuri de lupte inițiate în umbra legii, se punea la cale o extracție bestială de organe umane din trupurile muribunzilor. Finalitatea traficului cu acestea trebuia să fie, în mod logic, transplantul organelor recoltate. În ce scop? Nu se știa. Se bănuia doar că, prin metode chirurgicale moderne, se fac experimente de o cruzime și monstruozitate greu de imaginat.

Pe măsură ce supozițiile i se confirmau, Emily Dox se simțea mai atrasă de aventura în care intrase și mai

marcată de pericolul ce o pîndea. Energia necesară acestei dedublări tranşante şi istovitoare o producea din pasiunea pentru arta dedublării însăşi. Găsise — avea convingerea — şi o formulă adecvată în acest sens. Era destul să-şi imagineze un coşmar şi să-l descrie exact aşa cum şi-l imagina, ca să creeze — iluzoriu pentru ea, convingător pentru cei din preajmă, o existenţă comparabilă cu existenţa sa autentică.

Pe măsură ce era dezgolită, una dintre gorilele doctorului Golfetto manifesta pentru ea un interes tot mai special. Îi măsura sînii cu căuşul palmei, îi pipăia picioarele şi fesele, bikini, şi-i palpa zona sexului.

Bătrînul doctor îl privi cu dezaprobare, dar bărbatul rînji zgomotos, mîrîind:

— De ce nu?

Celălalt îi ţinu isonul.

— Chiar aşa, doctore! Asta-i bucăţică foarte rară. Cu una ca asta nu ne întîlnim în fiecare zi.

— Cunoaşteţi regulamentul, le aminti doctorul. Ştiţi prea bine că între personal şi pacienţi sînt interzise asemenea relaţii. Unde s-ar ajunge dacă am ceda presiunilor şi am accepta unele excepţii? Asta ar însemna cu siguranţă începutul decăderii noastre.

— Nouă ne vorbeşti de excepţii, doctore? interveni cel mai pornit dintre bărbaţi, întinzîndu-şi rînjetul. Tocmai nouă, care avem ochi şi urechi foarte bune? Poate ne spui de ce s-a amînat două săptămîni intervenţia chirurgicală în cazul tînărului acela mexican? De ce se închidea psihologul Stars împreună cu el în cabinetul dumitale? De ce l-a numit sanitarul Dirk infidel pe psihologul Stars şi din ce cauză a plîns în hohote psihologul după moartea tînărului?

— A fost un caz nefericit, recunoscu doctorul Golfetto. Vă asigur însă că a stîrnit o furie foarte mare la nivelul conducerii şi dacă Stars nu ar fi fost considerat un psiholog de excepţie ...

— Şi dacă dumneata, doctore, n-ai fi profitat de ocazie ca să te răzbuni pe sanitarul Dirk ...

— Băieţi ... deveni moale, împăciuitor, doctorul Golfetto.

— Ne-o dai o sigură zi! Una singură și dacă n-o să-i placă...

Rîsul celor doi deveni repede un gîlgîit gutural, asmuțit de pofte.

— Este imposibil, reveni speriat bătrînul doctor. O zi întreagă este cu desăvîrșire imposibil. Și nu se poate oricînd... Mă gîndesc numai la acele perioade scurte în care intervine blocajul memoriei. Atunci sînt de acord, deși riscurile sînt enorme, vă rog să mă credeți. Dar vreau să vă convingeți că țin la voi ca la niște prieteni.

Cum intră din nou în chilia sa, Emily Dox încercă să-și pună ordine în gînduri și să ajungă la acea autostăpînire de sine absolut necesară judecății lucide și intuiției folositoare. Suportase greu probele la care fusese supusă și mai ales pornirile acelui ticălos. Se străduia să-și reprime repulsia care îi provocase pur și simplu greață.

Cîteva exerciții speciale de respirație, singurele ce și le puteau permite fără riscul de-a se trăda în cazul unei supravegheri mascate, își făcură în cele din urmă efectul. E apa liniștită și eu sînt la cîrmă — își spuse Emily Dox. Să le iau la rînd.

Rezistă supoziția că inițiativa de viol preconizată de cei doi ar putea fi o înscenare? Aparent ei manifestau o obsesie reală. Oricum, pericolul de-a fi posedată prin forță, la modul bestial există și pentru orice eventualitate va trebui să găsească mijloacele adecvate de apărare. Asta în primul rînd.

Să-și fi ridicat semne de întrebare asupra nebuniei mele? Dacă da, amenințarea cu violul nu va rămîne singura capcană ce mi se întinde. Așadar, păstrează-ți „nebunia", fetițo, ca pe singurul bun de preț ce ți-a rămas! — găsi Emily Dox de cuviință să se povățuiască, simțind o clipă că autoironia nu-și dezminte virtuțile reconfortante.

Dacă totuși sînt descoperită, ce fac? Rămîne oportun apelul imediat la cei dinafară, sau încerc salvarea pe cont propriu? Pentru prima alternativă lucrurile sînt simple, pentru cea de-a doua trebuie găsite soluții.

Și o ultimă, dar extrem de dificilă, opțiune: dacă jocul rezistă, pînă unde trebuie împins? Desigur, cu cît

şi-ar prelungi postura de cobai, cu atît ar avea şansă să afle mai multe. În acelaşi timp, însă, riscul ireparabilului creştea vertiginos, cu cît se apropia de intervenţia chirurgicală şi nu era exclusă ideea ca în cazul deconspirării, ticăloşii să recurgă totuşi la o asemenea operaţie prin care şi-ar atinge un dublu scop: s-ar răzbuna şi — în lipsa unui martor viu — i-ar justifica decesul, ei pozînd, bineînţeles, în mai departe, în blajinii urmaşi ai lui Hippocrat. O contramăsură ar fi . . .

Emily Dox rămase cu întreaga sa energie mentală concentrată asupra unui punct abstract. De acolo, din acel nimic, trebuia să se nască soluţia. Şi nu avea nici o îndoială că prin comuniunea fertilă dintre gîndire şi îndrăzneală ea se va naşte.

32

Deşi aşezat comod în elegantul automobil tras într-un loc de refugiu de pe autostradă, în apropierea motelului Levis Wall, Jura Potra dădea uşoare semne de nelinişte. Ieşise din pielea agentului de asigurări şi intrase în altă piele, definibilă acum nu după criterii profesionale, ci etnice: de fapt redevenise asemănător cu ceea ce fusese tot timpiu la Taipei: un japonez în venele căruia se putea ghici şi sînge european. Nu această schimbare îl făcea însă neliniştit, „năpîrlirea" de o identitate şi intrarea în alta, fiind la el un proces aproape la fel de natural precum al reptilelor. Se scursese mai bine de un sfert de oră şi autofurgonul Companiei Mercurial Service nu-şi făcuse încă apariţia. S-a întîmplat ceva, sau autovehiculul a intrat în alt regim de viteză, decît cel semnalat în prima parte a deplasării? Era o chichiţă la prima vedere şi totuşi, în realitate, un amănunt important, aşa cum tot mai importantă devenea de acum fiecare verigă din alcătuirea unui lanţ al cărui capăt îl bănuia, fără a-i şti însă meandrele şi lungimea.

În sfîrșit, prin fața ochilor săi trecu inscrisul „Mercurial Service" — cu litere mari, de un roșu aprins pe un fond verde-pal, ocupînd trei sferturi din laterala autofurgonului. Îl urmări cu privirea și, văzîndu-i numărul, tresări: avea, se pare, șansa unei revederi. Koestler? „Toate miracolele sînt fascinante, dar mai ales cele neîntîmplătoare", suna unul din aforismele neuitatului său prieten, Armand Bizonian. Să credem deci că va fi o întîlnire fascinantă — se îndemnă Juran Potra, luat prin surprindere de ideea că se va lovi iarăși de namila primitivă și brutală, care era acest Koestler.

Se încadră în fluxul autostrăzii și după cîteva minute doar ajunse în parcarea de lîngă motelul Levis Wall. Într-adevăr, nu se înșelase: silueta șoferului coborît din autofurgon îi era cunoscută.

Și-acum, să ne lăsăm în seama tehnicii — gîndi pentru sine Juran Potra. Se cuibări mai bine în scaun, dădu drumul aparatului de radio de la bord, sau mai exact, unui segment al acestuia, pe cînd celălalt îl cuplă la niște căști discrete, greu observabile. O muzică de jazz infuză atmosfera din elegantul automobil. Îi fixă volumul astfel încît să fie auzită discret de vreun eventual trecător, apoi își puse căștile, evadînd într-o așteptare plină de curiozitate. Implantase o seamă de microemițătoare pe tot traseul străbătut în „controlul" său meticulos, făcut în calitatea agentului de asigurări. Și totuși urma o vînătoare la întîmplare. Capcanele erau puse, dar mai trebuia și vînatul să cadă în ele.

Deocamdată se auzea un amestec de zgomote și fraze greu decelabile, provenite din mai multe surse. Era un amalgam ce punea cu adevărat urechile la încercare. În cîteva rînduri avu impresia că deslușește frînturi dintr-un dialog interesant și căută să-l localizeze pe scala aparatului, dar îl pierdu. Era pe cale să-și piardă răbdarea cînd auzi deslușit două voci cunoscute.

— ...ca untul, Thaxter, asta e. Dacă ai valoare nu se poate, în cele din urmă, să nu dobîndești și încrederea șefilor, că valoarea stă mereu la suprafață, în ochii lor, ca untul.

— Te-ai ajuns, Koestler, ai naibii să fiu dacă nu. Eu ți-o mărturisesc sincer că văzusem în tine de multă

vreme omul potrivit. Chiar ziceam în sinea mea: ăsta-i, dom'le! Ce tot bîlbîie ăia, cînd este clar că pe Joe Lamax numai Koestler îl poate înlocui?!

— Mulţumesc, Thaxter!

— N-am zis-o, e drept, dar jur că am gîndit-o. Pentru că era evidentă. Al naibii să fiu dacă nu era evidentă.

Discuţia se purta probabil la una dintre mesele de lîngă geamuri şi era captată de microreceptorul prins sus, după blana ferestrei din mijloc. Dovadă că nu se auzeau pe fondul discuţiei paşii făcuţi pe parchet de persoanele ce treceau cu siguranţă prin preajma celor doi.

Urmară cîteva fraze de circumstanţă şi un gîlgîit prelungit. Aparţinea incontestabil lui Koestler, era felul său hulpav de a bea bere direct din conservă.

— Şi cine vine mîine cu „pasărea"? întrebă el pe un ton jovial?

— Cu care „pasăre"? se arătă Thaxter surprins.

— Cu condorul, să zicem. Sau cu barza, că mie mi-e indiferent, numai „pasăre" să fie!

Se auziră două hohote de rîs în registre diferite.

— Deci ţi s-a explicat procedeul, după cîte înţeleg eu.

— Da. Sau poate numai mi s-a spus: Koestler, ai voie să-ţi aminteşti ceea ce nu trebuia să cunoşti pînă acum.

De astă dată răbufni orgolios numai rîsul plin de noduri al lui Koestler.

— Ei bine, în acest caz nu-mi rămîne pe dimineaţă decît o mică surpriză, reluă Thaxter, văicărîndu-se. Dar aia sper să-ţi placă ...

În continuare dialogul alunecă spre subiecte comune: femei, fotbal american, ultimele rezultate ale luptelor de cocoşi. După ce se convinse că pentru el discuţia nu reprezenta decît un balast verbal, Juran Potra abandonă căştile şi opri paratul de radio. Avea nevoie de linişte să-şi regîndească planul în funcţie de noile elemente. Acum avea confirmarea unei idei ce-i dăduse tîrcoale în repetate rînduri. Mai bine mai tîrziu decît niciodată — se agăţă el de un proverb de sorginte europeană, găsind astfel o scuză fortuită atît pentru ezitările lui, cît şi ale reputatului său coleg, Niky Dorset.

Căci într-adevăr a fi contemporan cu zborurile interplanetare și a nu te gîndi de la bun început la soluția cea mai simplă prin care un criminal poate ajunge în douăzeci de minute de pe o parte pe alta a unui munte fără vreo legătură rutieră, înseamnă a nu vedea pădurea din cauza copacilor și pisica neagră din cauza covorului alb, pe care doarme și toarce.

Drept sancțiune pentru gîndirea miopă de care am dat dovadă pînă aici — se arătă Juran Potra justițiar și neinduplecat cu sine — îmi voi petrece zorii zilei de mîine sub aripile „păsării". Era o pedeapsă, un legămînt și mai ales o secvență din scenariul pe care-l elaborase. O clipă avu impresia că în orizontul simțurilor sale s-a oprit îndoiala: și dacă „pasărea" nu se găsește acolo unde crede el?!

O îndoială asemeni unui cîine hoinar și înfometat, care se așează pe labele dinapoi și privește la masa plină de bunătăți ale celor ce-și petrec week-end-ul la iarbă verde, dar nu are curajul să se apropie. Piei, drace! se văzu Potra obligat să-și alunge repede îndoiala și se bucură că asemeni cîinelui fără pripas ce ar fi luat-o la fugă prin simplul gest de amenințare al stăpînului acelor bucate, și dihania iluzorie a îndoielii se pierdu repede în spațiul mohorît și incert de dincolo de orizontul simțurilor. Convingerea că va ajunge direct la „pasărea" invocată de Koestler își intră iarăși în drepturi, făcîndu-l să-i simtă efectul sub forma unui plăcut confort psihologic.

Făcu o mică plimbare pînă la furgonul lui Koestler și exersă puțin pînă-i deschise ușa cabinei. Tapetat cu poze din Play Boy, locul de muncă al namilei explicita mutațiile petrecute în gusturile sale și Juran Potra observă că în mai puțin de o lună și jumătate aceste gusturi se pervertiseră simțitor. Îi puse o „pilulă" emițătoare în bord și se retrase cuviincios.

În așteptarea zorilor, își transformă scaunul în pat, fixă aerul condiționat la o temperatură convenabilă pentru un somn prăbușit în adîncurile odihnitoare ale eului.

Înainte ca motelul Levis Wall să se trezească la viață, o umbră se furișă pe lîngă zidurile garajului ce aducea

mai degrabă cu hangarele vechilor depouri pentru locomotive. Lacătul uşii glisante se deschise cu o uşurinţă contrară aspectului său mătăhălos, iar uşa din spate a unui furgon de mare dimensiuni, aflat înăuntru, nu se opuse nici ea cu îndîrjire unei chei potrivite, dar încă nouă şi nerodată.

Intuiţia se dovedi cu acoperire totală. Înăuntru, cu elicele desfăşurate într-o poziţie de-a lungul furgonului, se afla un elicopter pentru două persoane, prevăzut — detaliu semnificativ — şi cu o magazie frigorifică destul de încăpătoare. Practic, cel mai bine ar fi să aştepte derularea evenimentelor ascuns în cabina elicopterului. Dar cele două uşi rămase deschise l-ar trăda. O altă soluţie... Nu, mai întîi să vadă cu ce şanse ar putea rămîne la prima. Uşa furgonului se închidea şi automat. S-ar putea deci închide pe dinăuntru. Uşa de la intrare în schimb se zăvorăşte numai cu lacătul, pe dinafară...

Cercetă interiorul garajului. În clar-obscurul sfîrşitului de noapte (au făcuse imprudenţa să aprindă lumina) descoperi într-un colţ o fişie lăptie. Sus, în tavan era un chepeng de aerisire lăsat pe jumătate deschis. Dacă ar putea ajunge pînă acolo...

Important era să acţioneze înainte de trezirea celorlalţi. Ieşi, puse lacătul şi trecu în spatele garajului. Hardughia avea pînă la acoperişul-terasă o înălţime de peste cinci metri. În căutarea unui reper, Juran Potra se opri în cele din urmă cu privirea pe o stivă de lemne, aranjată la cîţiva zeci de metri în fundul celei de-a doua curţi a motelului — un spaţiu izolat şi prea puţin îngrijit. Erau trunchiuri groase din lemn de fag verde. Alese pe cel potrivit ca lungime şi încercă să-l salte pe umăr. O clipă avu senzaţia că se va prăbuşi sub greutatea lui. Îşi reglă respiraţia şi păşi, încordîndu-şi muşchii la maximum. Cînd ajunse lîngă zid îl slobozi în pămînt cu capătul din faţă, apoi îl ridică, proptindu-l cu capătul de sus de marginea acoperişului. După efortul făcut, căţăratul i se păru o joacă plăcută.

Înainte de-a se urca în elicopter, fixă şi în cabina acestui furgon o „pilulă" identică celei puse în bordul lui Koestler, apoi îşi amenajă un culcuş cît mai comod posibil, jos, în cabina elicpoterului, în faţa celor două

scaune, pregătindu-se pentru o așteptare de durată, doar vag previzibilă. Din fericire, își găsi și o preocupare în egală măsură utilă și captivantă. Aparatul pentru comunicații radio ultramodern, cu posibilități tehnice de a fi detașat pentru anumite mesaje de sisteme proprii de codificare — se odihnea în micul său ambalaj de protecție, între celelalte instrumente de bord. Era o ocazie ce nu trebuie scăpată. Luindu-l, Juran Potra se jucă minute în șir pe claviatura lui, apoi îngînă ca pentru sine o variantă ciudată, plină de tristețe, vinovăție și dragoste, a banalului cîntec pentru copii: „Aș mai vrea o portocală".

33

La început, Emily Dox avu senzația stranie că visează și în același timp își observă cu luciditate propriul vis. Apoi, smulgîndu-se din somnolență, își concentră auzul asupra „unghiei cîntătoare". Cîntecul nu i se revela doar, nu fusese un produs iluzoriu al subconștientului, ci era o realitate. Îl ascultă cu răsuflarea tăiată și, după primele clipe de audiție tutelate de sentimente, deveni atentă la conținut. Era un mesaj transmis de Juran Potra în codul simbolic stabilit de comun acord, un cod sărac în elemente concrete, dar capabil totuși să sugereze prin semnificații generale, anumite stări de lucruri și informații. „Sîntem aproape, va fi bine. curaj, reținere, înțelepciune", reconstitui Emily Dox mesajul care o tulburase profund.

Și, în același timp, o ajută să-și împrospăteze voința. Căci era necesar. Poftele celor doi indivizi deveniseră o amenințare greu de ocolit. În ziua imediat următoare tîrgului dintre aceștia și doctorul Galfetto, nu mai recurse la procedeul blocajului de memorie din teamă Cel mai nestăpînit dintre cei doi o urmări tot timpul. Profitase de fiecare ocazie să se apropie de ea și s-o ciupească

de fund. Doamne, ce stare îngrozitoare! Trebuia să-şi stăpînească reacţiile, să-i întîmpine pornirile de brută cînd cu indiferenţa nesimţitoare, cînd cu reacţii de spaimă sau scurte priviri de neputinţă bovină. A juca rolul unei nebune cînd cineva îşi propunea să profite în modul cel mai abject de handicapul tău mental, necesita un comportament cu enormă combustie psihologică. Efectul l-a resimţit acut şi, ajunsă iarăşi în chilia ce-i era rezervată (termen uzitat de personalul Institutului în schimbul aceluia de boxă, considerat probabil mai puţin adecvat pentru fişele de observaţie din cauza rezonanţelor sale dure) a intrat într-o nepermisă stare de panică. Dacă urma să fie atacată, apărarea era inevitabilă. Folosirea unor procedee eficiente de apărare presupunea o judecată normală şi o acţiune lucidă, sesizabile pînă şi de un cap înzestrat cu maximă zgîrcenie de la natură, cum avea certitudinea că-i capul de pe umerii celui ce-a agresat-o fără pic de ruşine. Această observaţie, legată aproape de la sine cu faptul că i-au dispărut dintr-odată blocajele de memorie, ducea inevitabil la bănuieli şi risca s-o deconspire. Mai rămînea apoi şi o alternativă extremă. Ce va face dacă cele două gorile vor acţiona împreună? Lupta ar deveni atunci inegală şi şansele de salvare, puţine. Iar consecinţele . . .

I s-a făcut greaţă şi pentru o clipă sîngele i-a devenit în trup o substanţă rece, străină. Aşa ceva trebuie evitat cu orice preţ! Este nevoie de precauţie! Ba, mai mult: de unele măsuri!

Odată acceptată, ideea autoapărării pregătite din timp a readus-o în starea de om laborios, tenace şi inventiv. Era limpede că încercarea de a o sili, dacă se va ajunge pînă acolo, se va petrece tocmai în chilia ce-i fusese rezervată, căci orice tentativă de-a o ademeni sau duce cu forţa în altă parte ar putea-o anihila, provocînd eventual chiar scandal şi atrăgînd atenţia tuturor celor din preajmă. Aşadar, aici trebuia să găsească soluţia . . .

Trecuse de miezul nopţii cînd, istovită, se întinse pe pat. Mai bine de trei ore lucrase cu migală şi maximă concentrare. Descoperise că unul dintre cele două corpuri de iluminat din baie era alimentat cu energie de la o sursă independetă. Îl desfiinţă şi după multe căutări

stabili cu oarecare exactitate locul din perete pe unde treceau firele provenite de la acea sursă. Făcu o mică spărtură în spatele dulapului din hol și reuși, ajungînd la tubul ce le proteja, să le taie și extragă pe o lungime de aproape cinci metri. Le fixă capetele în priza de sub pat, iar în prelungirea lor legă andrelele metalice oferite și ei, ca multor alte paciente, mai cu seamă în scopuri diversioniste, pentru derutarea eventualilor vizitatori dinafară, decît în intenția reală de a le atrage spre o preocupare cu virtuți psihoterapeutice. Folosindu-se de fețele și leucoplastul din trusa sanitară pentru a izola andrelele, lăsînd descoperite doar mici porțiuni din vîrfurile lor, își făuri un instrument bizar și funcțional, manevrabil pe întreaga suprafața chiliei. Recurgerea la un astfel de instrument ar fi însemnat în alte condiții un act de sadism inscuzabil. Acum însă, se punea problema supraviețuirii ei și asta scotea din cauză bonomia morală sau, în tot cazul, o punea în alți termeni.

Avusese un somn chinuit și agitat. Se făcea că este un personaj pur și romantic — o fetiță sensibilă și fragilă dintr-un desen animat, care, trezindu-se în miez de noapte, aprinde lumina ca să se joace cu păpușile. Dar în timp ce le mîngîia, blîndele ei păpuși primeau însuflețire, luau proporții și se transformau în lighioane monstruoase, gata s-o sfîșie. Se trezi în cîteva rînduri, rămase trează minute în șir. De îndată ce adormea din nou, aceleași vis, cu aceleași coșmare, îi bîntuia ființa. Ca deodată, „unghia cîntătoare" să emită un murmur, o șoaptă devenită promisiune, și apoi o certitudine sonoră, un cîntec de copii . . .

Cînd auzi cheia răsucindu-se în broască avu un sentiment ciudat. Nu de spaimă și groază, cum se așteptase, nu de disperare dictată de conflictul inevitabil. Dimpotrivă. Avu un sentiment de împăcare cu sine, de ușurare chiar. Se întîmpla ce prevăzuse, va trebui să se apere. Singurul ei atu deocamdată — acela că adversarul este pregătit să întîlnească o nebună de care va încerca să profite — putea să aibă o mare importanță, dacă era folosit cu pricepere.

Deși cel dinafară răsuci cheia de două ori, ușa rămase neclintită. Va trebui deci să recurgă și la a doua cheie —

una generală pentru toate ușile, cu care se înlătura siguranța pusă pe dinăuntru. Nimic suspicios în asemenea cazuri, de vreme ce pacienții au fost îndemnați pe căi persuasive specifice activităților cu alienații să pună de fiecare dată, ei înșiși, siguranța.

În sfîrșit, intră. Era — așa cum se aștepta — cel care i-a ținut calea în repetate rînduri ziua trecută. Individul puse închizătoarea pe dinăuntru. La reacția ei de surprindere și teamă, îi zîmbi și-i făcut semn cu mîna să stea liniștită. Emily Dox sări din pat și se duse la geam. Gestul avea semnificație pur teatrală, căci gratiile puse pe dinăuntru nu permiteau nici o inițiativă de salvare.

Individul se opri în mijlocul încăperii și scoase din sîn o tablă mare de ciocolată, oferindu-i-o. Continua să zîmbească și să afișeze o bunăvoință dezinteresată Era însă prea timp pentru a juca teatru și prea răscolit de pofte pentru a și le putea masca. Ochii lui trădau nerăbdarea, patima și înclinația spre violență, de care era stăpînit.

— Nu vrei? începu el să vorbească, folosindu-se de cuvinte stînjenitor, de parcă mesteca chewing—gum, din cauză că voia să le dea o simțire străină firii sale. E ciocolată cu alune, puicuțo! E cea mai selectă ciocolată din U.S.A., te asigur! Îți dă energie și face chef să ți-o cheltuiești în dragoste, ascultă-mă pe mine.

Emily Dox privi o clipă cu interes coloratura vie a învelișului de pe tabla de ciocolată. Chiar făcu un pas către mîna întinsă.

— Am să-ți aduc din asta cîtă vrei! chicoti individul. Te umplu cu ciocolată și te îmbrac în învelișurile ei. Al dracului să fiu dacă nu. Dar mai întîi te voi dezbrăca și-ți voi face o plăcere pe cinste. Auzi? Nu te opune că n-are rost ... Nu-mi fă mie figuri că tot un drac... Doar n-ai fundul ăsta grozav ca să-l ții să șomeze...

O prinse de o mînă și încerca să o tragă spre el. Ea arăta o spaimă bovină și se opunea cu îndîrjire. Răsucindu-se, ajunseră în mijlocul încăperii.

— Te bat, auzi? Te fac surcele dacă nu înțelegi că vreau numai să mă scald în trupul tău prea frumos pentru o cretină! Prea...

Acum o prinse de ambele mîini și o împingea către pat. Era aplecat înainte, cu picioarele desfăcute și tulbu-

rat de dorință. Se ivea un prilej excelent. Emily Dox se hotărî să acționeze și își concentră energia în acest sens. Brusc, se lăsă pe spate și lovi cu piciorul drept, cu întreaga putere de care era în stare, de jos în sus. Nimeri în plin și gorila se prăbuși. Un geamăt adînc și incontrolabil fu urmat de tăcere. Își pierduse cunoștința pentru cîtă vreme? Loviturile în testicule provoacă dureri insuportabile, dar cu efecte capricioase. S-ar putea întîmpla ca individul să treacă în lumea dreptților, sau să-și revină foarte repede. Or, ea trebuia să prevină posibile complicații în această din urmă alternativă, și abia pe urmă să vadă ce avea de făcut în continuare.

Îl tîrî pînă lîngă perete, îl ridică pe fund și-i legă mîinile la spate. Rupse o fîșie din cearceaf, îi făcu un bandaj în jurul capului, iar sub bandaj, după ce scoase sadicul instrument din priză, fixă capetele neizolate ale celor două andrele metalice. Apoi trase patul lîngă ea și individul, își așeză scaunul lîngă priză și își puse la îndemînă cele două capete de sîrmă fixate astfel încît, cu cea mai mare repeziciune, să le poată băga în priză.

Prin cîteva gemete surde, individul își anunță revenirea. În primele minute nu realiza cîtuși de puțin unde se afla și ce i se întîmplase. Emily Dox avea însă o prea temeinică pregătire psihologică și o prea bogată experiență ca să cadă în plasa cuiva, țesută cu viclenie naivă și primitivă.

— Și-acum, Chapman, băiete, — se arătă calmă dar fermă Emily Dox — te invit să lași prostiile și să fii atent. Ai două posibilități. Prima: să asculți și să execuți tot ce-ți voi cere eu și să scapi cu viață. A doua: să refuzi, sau să încerci să trișezi și vei avea ca rezultat, moartea. Este destul să împing în priză un singur centimetru din capătul cablului ce-l am în mînă și creierul tău va mirosi a carne afumată. Aștept un minut.

— Fac orice! se grăbi să spună individul, realizînd situația fără ieșire în care se afla.

— Deocamdată, te vei apleca puțin spre această trusă de manichiură și vei răspunde întrebărilor mele. Cîte persoane cunoști să fi suferit aici intervenții chirurgicale?

— De care m-am ocupat eu, douăsprezece.

— Cîte mai sînt în viață?

— Niciuna.
— Ce s-a întîmplat cu cadavrele?
— Au fost arse. Mai puțin două ...
— Acelea de ce n-au fost arse?
— A apărut familia și le-a cerut. Erau ale unor frați gemeni. Tatăl lor a făcut scandal, a amenințat cu proces ...
— Și unde au fost duse?
— La Mineapolis. Să le depună în cavoul familiei. Ai noștri au crezut că au de-a face cu doi nebuni obișnuiți, părăsiți și uitați de cei apropiați, mai ales că fuseseră aduși aici sub nume false. Dar tatăl lor care era un mare bogătaș a făcut se pare o criză și, avînd mustrări de conștiință, a venit să-i ducă acasă. Nu știa că fuseseră operați și muriseră cu o zi înainte ca el să sosească aici.
— La toți cei doisprezece li s-a făcut implant de organe?
Individul ridică spre Emily Dox niște ochi tulburi și bulbucați. Întrebarea îl luă prin surprindere. Ea făcea probabil trimitere la un subiect tabu.
— Dacă te-ai hotărît să te oprești aici, nu-i nici o pagubă. Înțeleg că renunți și încheiem totul în cîteva clipe.
— O, nu, nu, vă rog ... Mă gîndeam numai ...
Mintea. Vorbind, cu siguranță încălca un consemn pentru care îl aștepta o pedeapsă cu nimic mai ușoară ca cea prin care i-ar fi fost acum sancționată tăcerea.
— Te gîndești inutil. Un lucru ca cel pe care ți l-am cerut eu îl știi, sau nu-l știi. Așa că ...
— Da. La toți doisprezece li s-a făcut transplant de organe. Într-un caz, chiar organe provenind de la un alt sex.
— Bun! Stai liniștit și ascultă!
Trusa de manichiură reproduse întreaga conversație.
— Poți spune că ai avut noroc. Dorințele tale de cotoi ce se dă în vînt după femei alienate mintal, te-au salvat de la o moarte sigură, fără să-ți salveze bineînțeles și reputația de brută ticăloasă și viciată ... Din păcate, vei fi necesar la proces, iar pentru gravele infecții morale de care suferi, legea nu prevede pedep-

se... Şi acum, îţi voi da drumul. Este destul să-ţi spun doar că mărturia ta a şi fost transmisă şi înregistrată acolo unde trebuie. La cel mai mic semn de trădare ea va fi retransmisă pe numărul de telefax al acestei instituţii criminale şi va apare simultan pe imprimantele din toate birourile de aici. Urmarea, înţelege-o singur. E adevărat că în final nu cred să scapi nepedepsit pentru fărădelegile săvîrşite. Îţi voi oferi însă şansa să faci pentru noi cîteva lucruri şi asta îţi va uşura mult situaţia.

34

Juran Petra auzi zgomote. Cineva, care acţiona ca la el acasă, deschidea poarta garajului, trîntind-o în lături.

— Eu zic să pornim înaintea lui Koestler şi să-l aşteptăm la locul de întîlnire. Pe cinstea mea, Kay, dacă omul ăsta mi-a plăcut vreodată! Iar acum, cînd a ajuns direct în ciorba noastră, este şi mai dezgustător.

Vorbea Thaxter. Juran Petra îi recunoscu vocea. Hohotul de rîs eruptiv cu care îşi însoţi spusele îi arăta o bună dispoziţie matinală.

— Aseară făcea pe atotştiutorul şi încerca să discute cu mine arogant. Elicopterului îi spunea „pasărea", auzi? Era cît pe ce să-i spun: „Te referi la pasărea dintre picioarele mă-ti?!", dar mi-am călcat pe inimă şi m-am reţinut. Apropo, ar mai fi ceva de verificat sus?

— Nu în mod deosebit, spuse cel pe care îl chema Kay. Dar o verificare de rutină fac de fiecare dată. Ştii, la aparatele astea de zbor e bine să vezi dacă lipseşte ceva de la bord, cît timp te afli la sol.

Cel pe care îl chema Kay îşi condimentă spusele, rîzînd de unul singur. Juran Petra simţi în schimb cum îl cuprind nişte fiori de gheaţă. Nu era însă timp pen-

tru degustarea unor senzații, fie ele și deosebit de tari. Trecu în spatele scaunelor și se cuibări în magazia frigorifică. Era o soluție de moment, dar riscantă, căci i se îngusta spațiul de acțiune și o rămînere îndelungată acolo, cu presupunerea că ar fi fost pornit motorul elicopterului și odată cu el aparatul de produs frig, l-ar fi pus într-o dificultate cu urmări greu previzibile. Oricum, lăsă ușa magaziei întredeschisă și își pregăti pistolul.

Curînd, numitul Kay se auzi apropiindu-se, mormăind un cîntec. Cînd intră în cabină, Juran Potra, aflîndu-se la mai puțin de doi metri în spatele lui, îi văzu picioarele și rămase surprins de mărimea labelor. Acestea prevesteau un stăpîn uriaș sau, în tot cazul, mult peste media de înălțime, statură puțin obișnuită la oamenii ce practică navigația aeriană. Tipul căută ceva în bord, bodogăni o înjurătură și se retrase. După cîteva minute, autofurgonul ieși din hangar și se așternu la drum întins pe autostradă.

De acum, viitoarea întîlnire cu oricare dintre acești indivizi presupunea, aproape sigur, și confruntarea. Era convingerea cu care Juran Potra se instală confortabil pe unul dintre scaune și cu ajutorul căștilor începu să iscodească ce se discută în cabinele celor două autofurgoane. Koestler cînta un vechi șlagăr de culise — cîntec fără perdea, doldora de vulgarități. De aici se putea deduce că nu mai avea pe nimeni în cabină — era de altfel într-o misiune ce excludea martori dinafara găștii — iar faptul că în intimitatea sa își alina singurătatea cu un asemenea cîntec, spunea mult despre natura lui discutabil umană.

În cabina autofurgonului ce transporta elicopterul, cei doi au pălăvrăgit o vreme vrute și nevrute despre mici întîmplări petrecute la motel și în regiune, despre noul sistem de impozite contestat cu vehemență pentru rasismul ascuns, promovat, ziceau ei, împotriva albilor. Ca în continuare discuția să alunece spre tema virtuților și lipsei de virtuți la unii oameni și de aici, la concret.

— Ca acest Koestler, bunăoară, vorbi repulsiv, Thaxter. Ce caută el în asociația noastră? După părerea mea,

individul trebuia de multă vreme înlăturat de tot dintre șoferii companiei, și nu admis între puținii aleși ai acesteia.

— Exact la fel gîndesc și eu, interveni Kay. Este destul să-l privești ca să-ți dai seama că ăsta-i mai puțin demn de încredere chiar decît era găinarul de Joe Lamax.

— Avem o dovadă în plus că Gregory Donald s-a eretinizat de tot.

— Dacă nu cumva își scoate intenționat în față prostia, ceea ce ar presupune, desigur, că-i vorba despre o falsă prostie, ca după paravanul ei să-și facă jocurile. Nu uita că la ultimul transport, alveolele — monede din pereții de protecție ai containerului propriu-zis erau cu multe kilograme mai puține, or eu nu cred într-o neglijență a japonezilor, așa cum ni s-a sugerat.

Juran Potra își mușcă ușor buza de jos. De Gregory Donald nu auzea prima dată. Pe cînd se dăduse drept un Jefferson oarecare, candidatul la un post de șofer al companiei, și făcuse pe ucenicul pe lîngă Koestler, acesta evocase în termeni duri numele celui care..., ei da, își amintește perfect, era șeful de garaj. Cît despre importanța acordată alveolelor din pereții containerelor... Ce mai, lovitură de teatru, în toată legea. Te faci că fugi după iepure ca să vezi cum arată cîmpul, și pînă la urmă chiar prinzi iepurele.

— Pe cinstea mea, Kay, sînt foarte alarmat din cauza pătrunderii printre noi a acestui imbecil, reluă Thaxter discuția, după o mică pauză. Cred că trebuie să găsim o soluție...

— Știu eu ce să zic? E al naibii de greu cu un bizon ca ăsta, Thaxter. Iar pe urmă, știi bine, pot apărea complicații teribile.

— Nu cred c-ar fi un caz care să pună unuia ca tine probleme deosebite. (Tonul vocii lui Thaxter devenise măgulitor).

— Mie? se arătă puțin speriat Kay. O, nu, Thaxter, nu. Eu, oricum, trebuie să survolez muntele.

— Te rog nu mă decepționa, Kay. Eu am mizat încă de aseară pe cartea asta și-am pregătit totul. Prea puțină lume știe că eu pot pilota un aparat de zbor.

Școală n-am făcut și acte n-am. Așa că te voi substitui la bordul elicopterului, voi parașuta marfa și mă voi întoarce. Bineînțeles că dacă, în extremis, se ajunge pînă la povestea cu elicopterul, tu ai fost cel care ai pilotat, iar eu am fost tot timpul cu tine. De altfel, m-am și gîndit cum să procedez ca cei de la Institutul de psihoterapie intensivă — căci un lucru e clar: ai noștri sînt mult mai bănuitori ca poliția — să vadă totuși în elicopter două persoane.

— Ești grozav, Thaxter, pe cuvîntul meu că ești grozav! Ai niște idei... Am mirosit eu de fapt că om străin s-a frecat de elicopter. Adică, vreau să spun, altcineva decît mine. Dar mi-am zis că nasul meu mă înșală, că-s prea suspicios și de aia... Pentru că nu prea sînt în formă, Thaxter, și aici e buba. Am, mai nou, dracu' știe ce-ei fi avînd, un fel de plictiseală care mă face să renunț la toate.

— Lipsa de acțiune, Kay, asta e! Trebușoara cu Koestler pică tocmai la timp, o să vezi.

— N-am nici un chef, Thaxter, înțelege-mă...

— Ei, hai, nu te mai văicări atît. Sub fundul tău sînt pregătite un automat și-o bombă incendiară. După ce decolez eu, te iei binișor după Koestler. Dacă vrei, pentru o garanție în plus, este tot acolo, în două exemplare, și numărul de rezervă pentru autofurgon. Este cu adeziv ce nu lasă urme și e destul să-l întinzi peste cel real. Drumul prin defileu este de așa natură că accidentele de circulație nu surprind pe nimeni în mod deosebit.

Pe măsură ce se conturau, lucrurile deveneau și mai precipitate. Lunga aventură în care, lansîndu-se, Juran Potra fu obligat să dea ocol globului, intra se pare într-o fază decisivă. Dar era încă imprevizibilă și riscantă. Mai riscantă chiar decît în celelalte etape, căci acum antrena din partea mafiei oameni cheie — indivizi ce-și asumau cu ușurință, după cîte observase Juran Potra, dreptul de-a lua decizii privitoare la viața sau moartea altor confrați. Va trebui deci să-și ia toate măsurile de precauție și, în plus, (nu-i plăcea ideea, dar nu avea încotro), să transmită tot ce era de transmis ca, dacă el ar fi să dispară, testamentul lăsat în banca de date a

American-Antimafului să nu-l facă să ofteze pe cel care îi va prelua cazul...

Aparatura de la bord — avea ocazia să constate iarăși — se comporta excelent. Reuși să stabilească legăturile cu relativă ușurință și cînd primi intrare liberă informă pe larg cu cele întîmplate și preconizate a se petrece în continuare, solicitînd o supraveghere atentă din partea echipajelor din zonă și, în măsura necesităților, intervenții prompte. În final, formă un alt număr de cod și fără a aștepta vreo confirmare, cîntă „Aș mai vrea o portocală", reluînd de trei ori refrenul de după prima strofă.

Ieși din cabina elicopterului și pe platforma autofurgonului, în spațiul liber destul de încăpător, începu să facă, după un program ce-i era bine intrat în obișnuință, o seamă de exerciții. Simțea nevoia să-și dezmorțească trupul pentru a fi gata de încercările ce urmau.

35

Emily Dox „suferi" în ultima zi trei blocaje succesive de memorie. Doctorul Golfetto era în al nouălea cer. Întîmplarea făcea ca tocmai el, cu pacienta sa, să vină în întîmpinarea dorinței expuse limpede, nu odată, de directoarea Institutului. De fapt, era impropriu să o numești dorință, în realitate fiind vorba de o teorie profundă ce își cerea dreptul la verificare. O teorie cu care și el cochetase, dar fără curajul de-a o susține, pentru că, din păcate, pe cînd i-a elaborat premisele a intrat el însuși în regretabilul con de umbră, datorită invidiei celor care și-au propus să exploateze pînă la ultimele consecințe trecutul său nazist. Nu au reușit ei să-și pună în aplicare întregul plan, dar un văl de ceață peste o carieră ce promitea strălucire, tot au tras. Dovadă că astăzi teoria are un alt autor. Un autor sa-

trap feminin, în comparație cu care Mengele — un tip rasat și excepțional dotat de altfel, un generos cu tinerii curajoși și dornici de afirmare, printre care el, Galfetto, nu era fitecine, în ciuda originii negermanice — dar, chiar acceptîndu-l pe Mengele din legenda ce i se făurise, acest Mengele deci, sadic și trufaș, putea trece în comparație cu directoarea Institutului un individ cel mult capricios.

Și totuși, dincolo de ura ce o purta satrapului din fruntea Institutului, bătrînul doctor jubila. Convingerea lui că respingerea organelor implantate și crizele fatale declanșate de aici nu sînt atît rezultatul reacției biologice a organismului, cît consecința respingerii psihologice, transpuse în reacții de ordin biologic — avea întîietate față de unele sentimente mai personale. A face transplant unui pacient în timpul blocajului de memorie înseamnă a evita tocmai factorul conștiință, atît de turbulent și dăunător. Iată ocazia ce se ivea și care nu trebuia pierdută. Dă-i individului o inimă fără să știe că nu-i a lui și o va păstra! Și nu-i înlocui o inimă bolnavă ci inima lui sănătoasă cu o altă inimă și mai sănătoasă, căci nu problema supraviețuirii se pune aici, nu dulcegăria morală de tip atenian trebuia luată drept cauză, ci problema selecției și a performanței, modul spartan de a judeca și trata viața — singurul care — îmbogățit cu experiența celor superiori — poate duce finalmente la supermanul visat!

Înfierbîntat de asemenea gînduri, în jurul cărora și-a dus de altfel întreaga existență și în numele cărora nu a văzut niciodată în moartea unui pacient altceva decît un eșec oarecare, absolut explicabil în ansamblul marelui experiment, doctorul Galfetto recepta, fără umbră de îndoială, drept autentică și cum nu se poate mai binevenită, divagația pacientei sale. Fusese la marele satrap și fixase ca sigură intervenția chirurgicală, îndată ce va sosi altoiul pentru sădit. Va fi un triumf — era convins — și încă sub dublu aspect, căci pacientei urma să i se pună o inimă de bărbat, realizîndu-se astfel și un al doilea plan al experienței, acela al urmăririi comportamentului rezultat din conjugarea forței cu sensibilitatea, dincolo de diferențierea sexelor.

La rîndul ei, Emily Dox își juca rolul cu un aplomb ce o făcea să se simtă mîndră de ea. Prin gorila ce voise cu tot dinadinsul să o violeze ajunse să-și citească cea de-a doua fișă de observație și acum știa exact cum i se pregătiseră deja motivele decesului și cum desigur se procedaseră cu toți nefericiții defuncți. Descoperise că este în pragul celui de-al treilea infarct și că pancreasul ei dădea niște semne alarmante. Ținută în sertarul doctorului, această fișă urma să ia locul, îndată după moartea ei, fișei de observație purtate la vedere. Dacă rude sau alte persoane nedorite ar fi vrut să-și vîre nasul, curiozitatea lor ar fi fost hrănită cu argumente medicale imbatabile.

Faptul că ajunsese deja să înțeleagă întregul procedeu al absurdului măcel pus la cale cu atîta sadism o făcea pe Emily Dox să suporte cu detașare riscul și cu încredere crescîndă în șansa ei de a-l depăși. Cunoașterea nu echivala aici cu salvarea, însă crea premisele acțiunii în cunoștință de cauză, și asta nu era puțin. În plus, un mic amănunt de care cei din jurul ei habar nu aveau, adăugă energie stării sale de spirit. În timp ce ținea o lungă tiradă despre călătoriile subacvatice întreprinse de una singură în apele Mării Nordului și gesticula în stilul specific, avu impresia că din vîrful degetului arătător emană acorduri cunoscute. Inventă scena unui îngheț prin care trecuse, începu să dîrdîie și să se țină cu mîinile de cap, sub privirile încîntate ale bătrînului doctor. Află astfel că în cîteva ore întreaga poveste se va încheia. „Curaj, reținere și înțelepciune" erau îndemnurile ce-i fuseseră iarăși adresate, dar cărora imperativul „mi-e dor de tine, dragostea mea!", adăugat în final, le dădea o coloratură cu totul aparte.

În cabinetul doctorului Golfetto își făcură apariția încă doi medici. Din frînturile de fraze și din aerul misterios al discuțiilor, înțelese că va fi pregătită pentru operație. Făcuse blocaje de memorie, în ultima zi, din trei în trei ore. Această regularitate convenea pentru că ea făcea posibilă anticiparea intervenției și administrarea medicamentelor pregătitoare.

Fură chemate cele două gorile, care o luară în primire și o duseseră într-un salon special. Individul cîști-

gat de partea ei o urmărea cu atenție. Făcîndu-i un semn discret, acesta reuși să se descotorosească pentru cîteva clipe de colegul său, trimițîndu-l la un telefon ce avea să dovedească îndată că-i fusese adresat cu totul altcuiva.

— Înțeleg că vreți să-mi comunicați ceva — se arătă acesta supus și receptiv.

— Da, ai înțeles bine, recunoscu Emily Dox, surprinsă de simțul acut al observației, de care nu-l crezuse în stare. Două lucruri trebuie să le rezolvi, obligatoriu. Unu: între fiolele ce urmează să-mi fie administrate să înlocuiești somniferul. Cum știi, seamănă perfect cu fiola mică de ser și nimeni n-o să o mai reverifice, odată pusă deoparte. Doi: să-mi procuri un pistol încărcat și să-l plasezi sub cearceaful patului mobil cu care mă veți duce în sala de operație.

La privirile alarmant-întrebătoare a individului, mai apucă să-i spună, înainte ca celălalt să se apropie.

— Evident, nu-mi dai pistolul tău, despre care nu am nici un dubiu că-l ai. Poate îl sustragi pe cel al doctorului Golfetto. Îl ține în sertarul din stînga al mesei din cabinet, învelit într-o piele de căprioară din cele folosite pentru ștersul geamurilor la automobil.

36

Furgonul părăsi cu siguranță autostrada. Juran Potra își dădea seama de asta după viteza mai redusă de deplasare și după zgomotele rare ale altor autovehicule. Înaintau pe un drum puțin circulat. Era probabil o zonă în care, în mod obișnuit, făceau transferul. Apropiindu-se, clipa unei confruntări directe, îi sporea neastîmpărul. Avea doi adversari, cărora li se va asocia, îndată ce va sosi, și Koestler. Treabă dificilă. Singurul său avantaj — surpriza! Încercă să anticipeze scenariul. Vor fi desfăcute lateralele furgonului. Celălalt furgon

va veni și va trage cu spatele pînă se va lipi de platforma primului. Atunci va fi deschis și din imensa lui magazie frigorifică va fi scos un container cu ajutorul micului stivuitor mobil, nelipsit din dotarea unor asemenea „vapoare de șosea". Containerul va fi plasat în magazia elicopterului prin ușa laterală din fuselaj.

Toate acestea s-ar întîmpla astfel într-o succesiune logică, dacă el ar fi invizibil. Cum nu a atins încă performanța unei asemenea stări, rămîne totuși de văzut pînă unde va putea împinge lucrurile. Sau, pînă unde hazardul va ține cu el. Important era, în cazul că va fi descoperit, să pună imediat stăpînire pe cabina furgonului. Asta pentru a-și face din automatul și bomba ce dormitau acum sub fundul numitului Kay, un aliat și nu un dușman.

Fulgonul încetini și opri. Juran Potra se instală în elicopter, între scaune și magazia frigorifică. Cei doi se auziră umblînd în jurul furgonului, apoi cum se cățără deasupra cabinei. Deodată, începură să tragă de pînza ce alcătuia acoperișul, iar pînza, păstrîndu-și aceeași formă boltită, prinse a se aduna încet înspre partea din față, alcătuind un burduf. Să-i zici căruță cu coviltir mobil, din cele cu care s-a cucerit vestul sălbatic, găsi de cuviință să remarce Juran Potra, nu de dragul trecutului american plin de aventură și neprevăzut, ci din dorința de a face haz de necaz, căci nu era exclus ca, la capătul acestei operații ciudate, cei doi să-l descopere și să-l privească de sus în jos, ca pe un pui proaspăt ieșit din ou. Nu se întîmplă așa pentru simplul motiv că burduful format astfel se dovedi la fel de înalt ca cei doi, din locul său Juran Potra observînd abia partea de sus a pălăriei lui Kay.

Fură lăsate în jos și lateralele. Se auzi mormăitul sacadat al motorului celuilalt furgon. Scenariul anticipat se petrecu aproape la fel. Cînd stivuitorul mobil ieși cu containerul, cu teribilul container pentru care făcuse ocolul lumii și își riscase viața împreună cu alții, Juran Potra se ridică și cîntări totul dintr-o privire. Preocupat cu trecerea de pe o platformă pe alta, Kay, singura figură necunoscută lui din cei trei, cel care pi-

lota micul stivuitor, nu-l observă. Instantaneu, Juran Potra se lăsă jos. Containerul — își dădea perfect seama — nu ocupa nici jumătate din magazia elicopterului. O clipă se amăgi cu ideea că acolo ar încăpea și el. Dar cum să rămînă nedescoperit? Mai bine să fie atent și să atace la timp. Surpriza îi crea un avantaj, care, nefolosit, i-ar pune într-o dificultate enormă.

Kay ajunse cu stivuitorul lîngă elicopter. Nu-l vedea, dar după zgomot îi percepea cu exactitate mișcările. Acum se va ridica de pe scaunul stivuitorului și va veni să deschidă ușa laterală din fuselaj. În fracțiunea de secundă în care va fi descoperit va trebui să tragă prin geamul cabinei. Apoi va sări imediat afară și se va rostogoli pe platformă pînă în partea dreaptă din față. Reacția celorlalți doi va fi, desigur, rapidă. Totuși, dacă va ajunge să deschidă cabina furgonului sau, cel puțin, să bareze accesul lui Thaxter spre ea...

Kay se află la doi pași. Îi vede capul și fața pînă la bărbie. Este preocupat cu ușa, a cărei închizătoare exterioară s-a înțepenit. Ar fi suficient să-și arunce o singură privire spre cabina elicopterului și jocul de-a v-ați ascunselea s-ar termina. Se pare însă că închizătoarea îi captează întreaga atenție. Ba, mai mult, o înjurătură dovedește că încercînd s-o deschidă s-a lovit la mînă. Se întoarce cu spatele spre cabină și lovește cu piciorul. În sfîrșit, deschide. Doamne! Dacă acum îi trece prin cap să se aplece și să privească magazia, îi va vedea picioarele. Iar el va fi în imposibilitate să ochească imediat. Cum de nu s-a gîndit la o asemenea eventualitate?

Din fericire, Kay n-o face. Mai trage o înjurătură și se îndreaptă spre stivuitor. Cînd containerul este lăsat pe grătarul de lemn al magaziei și apoi împins încă puțin înăuntru, începe să creadă că inevitabilul ar putea deveni evitabil. Kay va coborî iarăși și va veni să închidă ușa ce-l enervase. Juran Potra fu tentat să se retragă în puținul spațiu ce mai rămăsese neocupat de container. Dar nu. Încă nu. Era de preferat să riște mai mult a fi descoperit, decît să-i scape tipul în totalitate de sub observație.

Lucrurile decurg în varianta cea mai optimistă posibil. Kay este deja jos, lîngă platforma furgonului și discută pe un ton ce se voia obișnuit.

— O să avem de furcă, Thaxter, cu survolarea. Cînd timpul este senin ca acum, acolo sus se creează niște curenți teribili. Nu pun probleme de ordin tehnic pentru navigație, dar de obicei fură din viteza de zbor, așa că puțină grabă nu strică ...

Juran Potra aprecie că este momentul să se retragă în magazia frigorifică. Acum pericolul va veni numai din față. Intervenția lui Kay avea rostul să-l alunge cît mai repede pe Koestler. Și într-adevăr îl auzi pe acesta pornindu-și motorul și urnindu-se din loc.

— Rămîne deci cum ne-am înțeles! Am mare încredere în tine, Kay. În cel mult o jumătate de oră ne vedem tot aici.

Vorbind, Thaxter se cățărase deja pe platforma furgonului și ajunse lîngă elicopter. Dumnezeule! Din punga burdușită din spatele celui de-al doilea scaun ieșea un colț de folie rozalie pe care era desenat lobul unei urechi De acolo urma deci să se nască pentru cei de la Institutul de psihoterapie intensivă, iluzia că în elicopter călătoresc doi indivizi. Dar Thaxter va încerca să umfle imensa păpușă de plastic, acum. Acum!

Thaxter se aplecă peste scaun. Cînd realiză că se află în fața unui pistol, încremeni.

— Lasă punga în pace, șopti Juran Potra. Al doilea personaj în călătoria asta voi fi eu. Decolează repede și nu încerca trucuri ieftine, căci nu-mi place să zbor în compania cadavrelor.

37

Emily Dox fusese supusă unor încercări nu atît de dificile, cît de oribile. În salonul ce o găzduia acum își făcuseră apariția în valuri persoane pe care nu le mai

văzuse. La un moment dat îi venea să creadă că trupul ei nu-i decît un halat de stofă englezească dintr-un sortiment sosit prima oară într-o colonie îndepărtată, atît era de pipăită, cîntărită și măsurată. La culmea josniciei s-a ajuns cînd trei femei au început să-i facă o ciudată și absurdă evidență a organelor genitale și o clasificare a acestora în funcție de niște parametri considerați standard. Iar ea, trecînd prin toate acestea, trebuia să interpreteze ipostaze felurite, dar perfect credibile, ale nebuniei.

Cînd își făcu apariția una dintre asistente cu seringile pregătite, Emily Dox își stăpîni cu greu o tresărire de om normal. A reușit oare Chapman să înlocuiască fiola cu somniferul? Întrebarea și lipsa răspunsului o chinuiră pînă într-atît, că nu acordă nici o atenție împunsăturilor. Abia la apariția celor două gorile și la îmbarcarea ei pe patul-targă cu roți silențioase, sentimentul de nesiguranță primi o nuanță din culoarea speranței. Chapman se străduia să-i sugereze din ochi încredere. Înfățișarea de brută îl ajuta prea puțin în tentativa sa, făcîndu-l mai degrabă caraghios. Doar viclenia se dovedi pe deplin funcțională în cazul lui. Una din ușile coridorului ce ducea spre sala de operație nu mai acționă automat, la apropierea lor.

— Vezi ce dracu' o fi avînd, că ești mai acasă cu tehnica asta de doi cenți, apelă Chapman la colegul său.

Pe cînd acesta se străduia să-și dovedească priceperea, el se aplecă spre Emily Dox și-i strecură sub cearceaf pistolul solicitat, șoptindu-i:

— E totul în regulă!

Și, într-adevăr, din punctul lui de vedere avea dreptate; executase tot ce-i ceruse. Pentru ea însă abia acum începea momentul hotărîtor.

Măsură dintr-o privire sala de operație: largă și puternic luminată. Directoarea, Golfetto și alte cinci persoane — doi bărbați și trei femei — nu creau cîtuși de puțin o senzație de înghesuială.

Scenariului elaborat mental îi aduse corecturile impuse de realitate. Fără doar și poate va trebui să în-

chidă ușa pe dinăuntru, să-i țină la distanță de întrerupător și să-i oblige la păstrarea unei distanțe între ei.

În sala de operație intră intempensiv colegul lui Chapman. Practic nu avea ce căuta acolo și faptul îi surprinse pe toți. Mai puțin pe Emily Dox. Pentru ea, curajul și rînjetul gorilei prevesteau un pericol iminent. Ceva se întîmplase, desigur. Individul se ploconi în fața directoarei și apoi se apropie de ea, arătîndu-i, prinsă demonstrativ între două degete, fiola cu somnifer.

Lucrurile erau clare. Directoarea schiță gestul acumulării unor tensiuni nervoase pe măsura renumelui de satrap. Înainte de a izbucni, aruncă o privire încărcată de reproșuri spre doctorul Golfetto și apoi pironi cu aceeași privire pacienta.

— Ușurel, doamnă, ușurel, că o să explodezi!

Emily Dox era deja în picioare și, cu pistolul întins. Cuvintele ei provocară un adevărat șoc. Uluiala îmbrăcă forme de expresie diferite pentru cei prezenți. Femeia satrap exprima de minune ura și răutatea de culoare vînătă. Gorila, pironită locului, alături de femeia satrap, avea fața cauterizată de teamă. Bătrînul doctor Golfetto era la rîndu-i cuprins de un tremur isteric mai presus de puterea de-a se stăpîni.

Primul care își reveni din uluiala anchilozantă — un bărbat de la marginea grupului — se aruncă înspre ușă. Emily Dox trase fulgerător. Lovită în ceafă, victima căzu lîngă ușa închisă, blocînd-o.

— Dacă se mai găsesc între voi și alții care preferă așa ceva în schimbul scaunului electric, n-am nimic împotrivă. Sînt la ora cadourilor...

Era voit sadică și malițioasă. Avea în față criminali notorii, și nu dintre cei împinși la crimă de nevoi materiale, sau corupție. Nu. Aceștia erau dintr-o altă categorie, cu totul aparte; erau indivizi ce-și făcuseră din crimă o profesie practicată cu luciditate și detașare. Ba, mai mult: îi găsiră crimei și o motivație științifică de natură a-i diseulpa moral și a-i sustrage de sub povara conștiinței. Sadismul și malița reprezentau poate sin-

gurele mijloace capabile să-i afecteze în resorturile lor intime.

— Ai să plătești pentru asta! mîrîi femeia satrap. N-o să te salveze nici condiția de alienată mental, cu care ai reușit să ajungi pînă aici.

— Eu cred că-i între noi o mare confuzie... încercă Golfetto să intervină, impregnînd cuvintelor sale un tremur involuntar, care le golea de orice credibilitate.

— Vreți să spuneți că a fost... replică Emily Dox, dar fu obligată să-și întrerupă fraza și să găurească o palmă ce bîjbîia lateral în căutarea întrerupătorului. Proprietarul palmei — unul dintre cei doi bărbați necunoscuți, rămași în viață — scoase un răgnet disperat de durere.

— Voiam să spun — reluă Emily Dox, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut deosebit — că între noi doar a fost o mare confuzie. Acum există între noi acest pistol care are menirea tocmai de a clarifica lucrurile. Și, după cum se poate ușor observa, își face cu devotament datoria.

In sala de operație se stabili o liniște de plumb. Pînă și bărbatul cu palma găurită se chircise strîngîndu-și între genunchi rana și renunță la vaiete. Fiecare dintre cei ținuți sub amenințarea pistolului urzea un plan. O asemenea preocupare era prea evidentă și Emily Dox se putea aștepta la reacții dintre cele mai bizare, mai dificil de anticipat și bineînțeles, de contracarat. Trebuia neapărat să-și păstreze inițiativa și în plan psihologic. Să găsească forme de-a fura timpul și a le crea sentimentul înfrîngerii necondiționate. Trecu într-o evidență rapidă metodele pe care era capabilă să și le imagineze și în cele din urmă se hotărî.

— Doamnelor și domnilor, observ că vă plictisiți într-un mod ce mă întristează profund. De aceea mă gîndesc să vă distrez. Sau măcar să încerc, în speranța că și intenția va contribui puțin la ameliorarea imaginii penibile ce risc să v-o formați despre mine. De aceea, am să vă cînt un cîntec...

Ideea fu receptată ca o batjocură la adresa lor. Dar cînd în sala de operație ce împrumutase parcă tăcerii nuanțele sticloase ale luminii artificiale reflectate de faianță se făcu auzit cîntecul „Aș mai vrea o portocală", surpriza fu totală. Doctorul Golfetto își agăță privirea de femeie satrap. Aceasta sesiză insistența și-l întoarse niște ochi iscoditori. „Și totuși e nebună!", părea să sugereze dialogul privirilor dintre cei doi. „O nebună agresivă în momentele de luciditate, dar care, iată, recade vertiginos în condiția ce-o caracterizează de regulă".

Emily Dox intui convingerea ce începea să se înfiripe în mintea celor doi și le oferi argumente pe măsura dorinței lor.

38

După decolarea elicopterului, Juran Potra smulse de sub geaca lui Thaxter pistolul și apoi se mulțumi o vreme doar să-l țină sub observație. Suficient totuși ca să-și dea seama de intențiile ascunse ale acestuia.

— Uite ce e, Thaxter. Constat că ești un pilot destul de bun, dar nu și destul de cinstit. De cinci minute te-ai abătut de la linia de zbor și tot de atunci te joci nepermis cu comanda presiunii de ulei. După cum urmărești harta de bord, cauți fără îndoială un loc pentru aterizare forțată...

— Te înșeli... încercă Thaxter să se apere cu jumătate de gură.

— Probabil. Dar nu în privința ticăloșiei pe care vrei s-o pui la cale. Mă înșel poate că nu-ți dau drumul să aterizezi de unul singur. Te asigur însă că dacă nu vei corecta imediat abaterea de la direcția de zbor și nu vei regla comenzile pentru funcționarea normală a aparatului, nu voi ezita să mă despart de tine cît timp mai sîntem încă aici, în văzduh.

Thaxter preferă să-și muște buzele în locul altor cuvinte și să execute dispozițiile. Fără a-l slăbi din ochi, Juran Potra recurse iarăși la instrumentarul de emisie-recepție. Stabili legătura cu cea mai apropiată bază din zonă și primi o veste bună. Alertați de centru, băieții acționaseră deja astfel încît, în funcție de nevoie, va putea chema prin codul de urgență chiar echipajele.

Cînd observase pe orizont un punct negru și mișcător, Juran Potra zîmbi. Deasupra munților Apache, acel punct negru era un elicopter Apache, ultima variantă adoptată pentru lupta gen comando.

— Cere permisiunea de aterizare! spuse Juran Potra, întinzîndu-i lui Thaxter căștile aparatului de emisie-recepție.

— Nu pot! se căină Thaxter. Ordinul este să parașutăm containerul și să ne întoarcem. De fapt, pentru acest procedeu sîntem și pregătiți: magazia frigorifică se deschide automat, iar containerul este prevăzut cu parașută proprie.

Erau afirmații ce concordau cu logica lucrurilor. După crima ce atrase atenția asupra Institutului de psihoterapie intensivă, prin împușcarea acelui pacient al său, aterizarea elicopterului putea deveni sursă de noi suspiciuni.

— Soliciți aterizare dictată de forță majoră. O defecțiune tehnică face imposibilă întoarcerea, iar abandonarea elicopterului imediat după livrarea mărfii nu-i indicată. Zona este survolată de echipaje sportive care se antrenează, „accidentul» ar fi cu siguranță sesizat și ar începe imediat cercetări. Așa că aterizarea comportă oricum mai puține riscuri.

— Acceptă aterizarea, informă Thaxter după lungi discuții în care se poticnise cu argumentele, dar pînă la urmă se făcu totuși înțeles.

— Prea bine.

Încercînd să-i ia căștile, Juran Potra comise o gravă greșală. Întinse deodată ambele mîini către Thaxter. Acesta pîndise probabil demult o ocazie favorabilă, căci, abandonînd maneta, îl încleștă fulgerător de antebrațe.

Începu o luptă disperată. Thaxter nu era cituși de puțin străin de tehnica atacului. Spațiul îngust îl avantaja, căci Juran nu putea recurge la procedeele cele mai rapide. În plus, adversarul său dovedea o forță fizică ieșită din comun. Singura soluție rămînea ca rezistența să-și spună cuvîntul. Spera ca Thaxter, fiind mai în vîrstă cu cel puțin zece ani, să obosească primul.

Dar în balanța luptei se mai angajase și aparatul. Lipsit de supraveghere, pierdea înălțime și își schimba brusc poziția. La un moment dat, Thaxter ajunse deasupra și, încercînd să profite de situație, își propti picioarele în peretele lateral al cabinei, apăsîndu-se cu toată puterea asupra lui Potra. Intenția lui deveni clară. Voia să cîștige cei aproximativ douăzeci de centimetri ce-l despărțeau de gîtul adversarului. Juran Potra lăsă impresia că cedează, apoi smuci brațele lui Thaxter cu toată forța în lături. Concomitent, zvîcni cu capul de jos în sus. Prăvălindu-se peste el pe neașteptate, Thaxter primi lovitura de cap direct în nas. Amețeala de-o clipă fu decisivă. Prinzîndu-l de chică și ridicîndu-i capul cu mîna stîngă, Juran Potra izbi cu dreapta în același nas boțit.

Redresă elicopterul în ultima instanță, cînd nu-i despărțeau mai mult de cîțiva zeci de metri de piscurile muntelui. Angajă aparatul într-o ascensiune accelerată. Abia după ce cîștigă înălțime, sesiză că-i ținut sub observație de aproape. Elicopterul Apache era acum lîngă el, cu microrachetele gata de lansare. Luă căștile, nenorocitele căști din pricina cărora era să rateze întreaga acțiune, și li se adresă direct.

— Totul e O.K., băieți. Aici, din fericire, a învins cine trebuia. Verificați-mă prin cod și treceți repede deasupra mea cu scara mobilă. Pregătiți-vă să ridicați un individ și în schimbul lui, ca să nu-mi fie urît, veniți unul dintre voi, însoțit de două automate cu încărcătoare de rezervă.

39

Emily Dox se pregătea să înceapă a noua oară cîntecul „Aș mai vrea o portocală" cînd se făcură auzite primele schimburi de focuri. Cîteva rîsete, urmate de rafale. Prizonierii ei se căutară din ochi, agitați. Directoarea și doctorul Golfetto afișară expresii contrariate, dar iute se lăsară cuprinși de panica generală. Pe fețele lor, ultima speranță cu care se amăgiră dispăru și decepția le făcu vizibile deodată cute adînci, ca niște urme lăsate de carii în lemnul degradat de bătrînețe.

— Trădare! urlă directoarea. Am fost trădați și vînduți! Nemernicii au trăit printre noi! Numai cu ajutorul unora de aici a putut ajunge căţeaua asta la pistol. Numai datorită laşităţii voastre își poate permite așa ceva!...

Acum întreaga ei fizionomie argumenta denumirea de femeie satrap, pe care o primise demult. Fața îi deveni vînătă și incredibil de ascuțită. Fruntea îngustă și bolovănoasă apăsa ca un teasc de piatră peste ochii înroșiți de furie. Îngustimea feței crea iluzia că poartă urechi mari și inutile, un fel de adaosuri elefantine la o alcătuire fără identitate.

— Dar mie nu mi-e frică de nimeni și de nimic — amenință femeia satrap, întorcîndu-se către Emily Dox. Fac ceva pe pistolul ăla... Am să-ți rup gîtul chiar dacă vei trage... N-ai decît...

Distanța dintre ele se reduse la jumătate. Femeia satrap își căuta moartea. Prin limbajul vulgar încerca să-și ascundă teama care, în ciuda afirmațiilor ei, era mai mult decît evidentă și-i cuprinse privirea ca o febră. Forța însă calea cea mai ușoară de a scăpa prin moarte de povara răspunderii.

Cu atît mai mult asta nu trebuie să se întîmple — chibzui Emily Dox și așteptă cu pistolul întins, gata doar să apese trăgaciul. Dar cînd sinucigașa ajunse la doi metri de ea, Emily Dox făcu o piruetă săltată pe

piciorul stîng și cu dreptul lovi sus, la git. Femeia satrap căzu fulgerată, fără să mai scoată un singur geamăt.

Din rîndul celorlalți se desprinse bătrînul Golfetto. Înaintă cîțiva pași, surîse umil și, făcînd o ușoară plecăciune, șopti:

— Un glonte pentru mine, vă rog!

— Îmi pare rău, spuse Emily Dox, și nu exagera cu nimic. În gestul bătrînului descoperea ceva omenesc despre care se îndoise tot timpul c-ar exista. A fost un timp al cadourilor, domnule Golfetto. Un timp ce, din păcate, a expirat. Ascultați și dumneavoastră ...

O ultimă rafală se auzi foarte aproape, apoi ușa sări din balamale și în cadrul ei își făcu apariția Juran Potra.

40

American Antimaf și Floarea de Vișin acționară concomitent și în forță. În cîteva ore, traficul abominabil de organe era anihilat.

— N-ar fi cazul acum să luăm și o mică vacanță? se arătă îmbufnată Emily Dox, observînd că Juran Potra este preocupat excesiv de impresionanta cantitate de alveole de gheață, de forma unor monede, din ambalajul interior al containerului.

— Încă puțină răbdare, draga mea, cerși Potra îngăduință. Am o mică obligație și sper să mă ajuți.

A doua zi, la ceasurile de caniculă ale amiezii, un bărbat și o femeie colindau străzile centrale ale orașului Atlanta. Nu erau simpli excursioniști, ci consumatori îndărătnici, americani dintre cei care cheltuiesc cu nemiluita pentru a-și dovedi cu argumente concrete, imbatabile, că au de unde s-o facă. Asaltau pur și simplu automatele stradale. Femeia scotea sumedenie de „monede" dintr-o geantă frigorifică și le introducea în casieria automatelor, iar bărbatul ținea coșul și culegea roadele pe care le încărca într-un Creysler vechi și masiv.

În seara aceleiași zile, bărbatul și femeia își făcuseră apariția la sediul central al Companiei „Mercurial Service". Pe baza unui telefon dat cu cîteva ore înainte, erau așteptați de conducerea excutivă și de invitatul special al acesteia, Ed Peercy, directorul Companiei „Comercial Service" — eterna și temuta rivală.

— Credeam că ne-ați uitat cu totul, domnule Kandy Strugaite, începu Gregory Hull, după ce făcu prezentările și își exprimase fără rezerve admirația față de frumoasa însoțitoare a capriciosului detectiv.

— Nu v-am uitat deloc — se apără Juran Potra cu aer jovial — de parcă numele Kandy Strugaite îi făcea plăcere și se simțea în el ca într-o haină lejeră și elegantă. Ba, dimpotrivă. M-am gîndit mult la dumneavoastră, însă, ca să ajung aici, am fost obligat la un ocol lung...

— Chiar discutam cu prietenul meu, Ed Peercy, că este corect să vedem împreună lista cheltuielilor suplimentare pe care le-ați făcut...

— O, nu era nici o aluzie în afirmația mea. Încercam doar să-mi explic întîrzierea. Dar să trecem la subiect. Vă rugasem la telefon să verificați casieriile la șapte dintre automatele dumneavoastră stradale.

— Le-am verificat. Și chiar am rămas surprinși. Pînă acum aceste aparate nu înregistraseră pierderi.

— Aveți o listă cu deficitul de casă a fiecărui aparat în parte?

— Exact.

— Verificați, vă rog, dacă acesta corespunde cu sumele de pe lista noastră.

Gregory Hull luă coala de hîrtie întinsă de Emily Dox și o trecu domnului durduliu din stînga lui. Acesta scoase din mapă propria listă și, cu gesturi tipice de contabil, făcu verificarea.

— Sumele sînt aceleași! exclamă el și uimirea lui deveni îndată contagioasă.

— Asta presupune că ați găsit metoda sustragerii, fu de părere Ed Peercy, lăsîndu-se mai puțin impresionat.

— Am găsit-o, domnule Peercy, și chiar am apli-

cat-o cu succes. Trebuie să vă spunem că aveți în fața dumneavoastră doi hoți!

Atmosfera deveni degajată și uimirea ceda locul curiozității. Toți voiau să afle cum s-a atentat la avuția și onoarea celor două companii. Explicațiile le-a dat Juran Potra, alias Kandy Strugaite, iar demonstrația practică a făcut-o Emily Dox, chiar la automatul din hol. Fiecare a luat apoi din caseta frigorifică ce-o avea Emily Dox cîte o monedă de gheață, a pus-o în aparat, a servit cîte o cafea de cincisprezece cenți și a luat restul de la . . . doi dolari.

— Afacerea e foarte rentabilă! găsi de cuviință să glumească unul dintre onorabilii domni.

— Depinde de care parte a relației te situezi — îl corectă fără pic de aderență la umor, durduliul cu apucături de contabil.

41

Două ore mai tîrziu, pe aeroportul din Atlanta, pasagerii cursei de New York erau invitați la locul de îmbarcare, cînd își făcu apariția un domn preocupat să caute pe cineva.

— Iată-l pe Gregory Hull — îi atrase Emily Dox atenția lui Juran Potra.

Văzîndu-i, bătrînul director al Companiei „Mercurial Service" grăbi pasul spre ei.

— Am ținut neapărat să vă înmînez personal acest mic adaos financiar la înțelegerea noastră inițială, domnule Strugaite.

— Zău că nu trebuia să vă osteniți atît de mult, domnule Hull, îi întoarse politețea Juran Potra, luîndu-i însă cecul și punîndu-și-l binișor în buzunarul de la piept.

— Și ar mai fi ceva, domnule Strugaite, se mărturisi Gregory Hull. Am meditat puțin la metoda expusă

de dumneavoastră. Clima din această zonă a fost un aliat credincios al hoților. Banii s-au evaporat... Dar apa din care s-au făcut monedele de gheață trebuia să fie extrem de purificată ca să nu se lase urme după evaporare. Și un asemenea grad de purificare se obține prin cheltuieli mari. Atît de mari, că nu știu dacă mai rentează...

— Aveți perfectă dreptate — se arătă concesiv Juran Potra. Tot ce spuneți dumneavoastră este riguros exact. Dar vă rog să nu omiteți un adevăr. Hoția este de fapt un viciu. Și, ca toate viciile omenești, este costisitoare...

Călătorii pentru cursa de New York erau din nou, cu insistență, invitați la locul de îmbarcare.

SFÎRȘIT